

မုခ်မုခ်မြို့

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတို

ခင်နင်းယု၊ ခင်ဆွေဦး၊ ကြူကြူသင်း၊ မာနွာ
ဈေး၊ နုနုရည် (အင်းဝ)၊ သန်းမြင့်အောင်

နို့ထောင့်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	နို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	နို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	နို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ရွှေစာပေတိုက်

ဇနီးယုအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

ဇင်နင်းယု၊ ဇင်ဆွေဦး၊
ကြူကြူသင်း၊ မဇ္ဈိမ၊ ဂျူး၊
နုနုရည်(အင်းဝ)၊ သန်းမြင့်အောင်

ရွှေ စာပေတိုက်

၅၊ ကြာညိုလမ်း၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၂၂၁၉၅၇၊ ၂၉၂၀၂၃။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် . . . ၅၁၉/၂၀၀၁ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် . . . ၆၄၇/၂၀၀၁ (၈)

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၁၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ (၁၀၀၀)
တန်ဖိုး **၄၅၀-ကျပ်**
အဖုံးဒီဇိုင်း - ညီညီ

ဦးထွန်းလှိုင်၊ ချစ်စရာစာပေ၊ အမှတ်(၇၅)၊ ဝေပုလ္လ (၂)လမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မှ ထုတ်ဝေ၍ ဦးနိုင်နိုင်ဦး၊
ရွှေပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၇၀၁)၊ အမှတ်(၅)၊ ကြာညိုလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊
ရန်ကုန်၊ ဖုန်း- ၂၉၂၀၂၃ တွင်ပုံနှိပ်သည်။

ရှေ့ စာပေတိုက်

၅၊ ကြာညိုလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၂၂၁၉၅၇၊ ၂၉၂၀၂၃။

မာတိကာ

၁၁၈၆

	ရွှေစာပေ၏အမှာ	
၁။	စင်နှင်းယု	
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁
	စာရေးသူ၏အမြင်	၃
	ခံပွင့်	၇
၂။	စင်ဆွဦး	
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၂၅
	စာရေးသူ၏အမြင်	၂၇
	ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်	၃၅
၃။	ကြူကြူသင်း	
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၄၉
	စာရေးသူ၏အမြင်	၅၁
	မြန်မာ့နွယ်	၅၃
၄။	မေဇာ	
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၆၉
	စာရေးသူ၏အမြင်	၇၁
	သူကုသိုလ်	၇၅

၅။ **ဂျူး**

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၀၃

စာရေးသူ၏အမြင်

၁၀၅

နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်း

၁၀၉

၆။ **နုနုရည်(အင်းဝ)**

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၂၅

စာရေးသူ၏အမြင်

၁၂၇

လေးလွန်း၍မတွန်းနိုင်ဘူးလား

၁၂၉

၇။ **သန်းမြင့်အောင်**

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၄၁

စာရေးသူ၏အမြင်

၁၄၃

ဟာမိုနီ

၁၄၉

ရွှေစာပေ၏အမှာ

အနုပညာဖန်တီးသူ မည်သူမဆို မိမိ၏အာရုံခံစားမှု၊ တင်ပြလိုသည့် အကြောင်းအရာမှန်သမျှကို ခံစားသူတို့ရင်ထဲတွင် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနိုင်ကြစေရန် ကြိုးပမ်းကြစမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

စာရေးဆရာတို့သည်လည်း အလားတူပင်။ မိမိတို့၏ ဖန်တီးမှု အနုပညာစွမ်းအားဖြင့် စာဖတ်သူတို့အား ရသမျိုးစုံ၊ အသိမျိုးစုံ၊ အတွေးမျိုးစုံကို ပုံဖော်၍ ပေးကြစမြဲပင်။

စာဖတ်သူ (ခံစားသူ)တို့ကလည်း စာရေးသူ (ဖန်တီးသူ) တို့၏ ဖန်တီးမှုအနုပညာကို ခံစားကြသည်။ Appreciate လုပ်ကြသည်။ အကဲဖြတ်ကြသည်။ ခံစားသူ (စာဖတ်သူ)တို့အား သူတို့စိတ်ကြိုက် ခံစားစေနိုင်အောင် ဖမ်းစားဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့လျှင်၊ ကျေနပ်နှစ်သက် မွေ့လျော်မှု ပေးနိုင်ခဲ့လျှင် စာရေးသူ၏ ဖန်တီးမှု အနုပညာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် စာရေးသူ(ဖန်တီးသူ)တို့မှ ၎င်းတို့
စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပေးထားသော ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းထားပါ
သည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ရွေးချယ်ရကြောင်း သုံးသပ်ချက်
အမြင်တို့ကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။

စာရေးသူ (ဖန်တီးသူ)တို့ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပေးထား
သော ဝတ္ထုတိုများအပေါ် စာဖတ်သူ (ခံစားသူ)တို့သည်လည်း
ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါ
ကြောင်း။ ။

ရွှေစာပေ

ရွေးချယ်ထားသောဝတ္ထုပေါ် စာရေးသူ၏အမြင်

ဒ်ပွင့်

“သစ္စာတရားဆိုသည်ကတော့ ဘယ်
နေရာမှာမဆို ရှိရမည်ပင် ဖြစ်သည်။
ပြည်သူလူထုအပေါ်နှင့်၊ မိမိနှင့်လုပ်
ဖော်ကိုင်ဖက်တို့အပေါ် သစ္စာရှိခြင်း
သည် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်၍ သစ္စာမဲ့
ခြင်းသည် ကျဆုံးခြင်းသာဖြစ်သည်”

ခင်နှင်းယု

လွှဲအပိုက် လွှဲအပိုက်

“ရွှေငွေပြည့်စုံပြီး ရွှေငွေတန်ဖိုးကိုမြှင့်၊
အဓိကထားလိုတဲ့လူတွေဟာ တကယ်
တော့ လူ့လောက လူ့ဘောင်အတွက်
အမှိုက်တွေပါပဲလို့...”

ခင်ဆွေဦး

ပြန်နံ့ဖွယ်

“လောကအမြင်ကို ဖော်ပြပြီး လူ့
သဘော၊ လူ့သဘာဝ၊ လူ့စိတ်၊ လူ့အတ္တ
ကို ဖော်ကျူးနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆ
မိသောကြောင့်..”

ကြူကြူသင်း

သူ့ကုသိုလ်

“ခေတ်တိုင်း၊ စနစ်တိုင်း၊ အချိန်အခါ
တိုင်းတွင် ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သည့်
ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများ၏မေတ္တာ။
တစ်ဖမ်းများဖက်လာလျှင် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မေတ္တာပျက်ကာ မျက်လာတတ်
သည့်သဘာဝ။ ကွယ်လွန်ကာမှ ယူကျုံး
မရဖြစ်တတ်သည့် စိတ်သောကများကို
သာ သံဝေဂစိတ်နှင့် ရေးသားခဲ့ခြင်း”

မစန္ဒာ

နာရီပြင်ဆရာ၏အိမ်နီးချင်း

“ ကျွန်မရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများအနက်
ကာလကြာရှည် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်
ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော၊ ယခုထိလည်း
နှစ်သက်ဆဲဖြစ်သော ဝတ္ထုတိုများရှိသည်။
‘နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်း’ သည်
ထိုဝတ္ထုများထဲမှ တစ်ပုဒ်”

ပျူး

လေးလွန်း၍ပတွန်းနိုင်ပူးလား

“....ဝတ္ထုတိုလေးကလဲ ပဉ္စမမြောက် ကန်တော့ခံ ဆရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲရင်တနင့်နင့် ခံစားရင်း ရေးဖွဲ့မိတဲ့ ပဉ္စမမြောက် ကန်တော့ခံ ဝတ္ထုတိုလေး တွေထဲကနေ ကျွန်မ တစ်မျိုးချစ်ရတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်”

နုနုရည်(အင်းဝ)

ဟာမိုနီ

“ ထိုအစက်အပြောက်ငယ် လူသား တစ်ဦးအနေနှင့် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် သန္ဓေ ဗီဇအရ မိဘနှင့်သားသမီး ဟူသော ဝေါဟာရတွင် ကျွန်မ၏ မိဘသည် သာမန်မိဘတစ်ယောက် မဟုတ်သလို၊ ကျွန်မသည်လည်း သာမန်သားသမီး တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ခြင်းက ‘ဟာမိုနီ’ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်ရန် အကြောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု....”

သန်းမြင့်အောင်

ခင်နှင်းယု

အမည်ရင်း ဒေါ်ခင်စု၊ ကျောင်းဆရာကြီးဦးဘ၊ အမိ ဒေါ် သိန်းတင်တို့မှ ၁၉၂၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၇ ရက် (တနင်္လာနေ့)တွင် မွေးဖွားသည်။ ဖဆပလ သတင်းစဉ်စာစောင်တွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ (၁၉၄၆)နှင့် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ (၁၉၄၇) တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ **‘အရိုင်း’** အမည်ရှိ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုကို ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ခင်နှင်းယုကလောင်အမည်ဖြင့် စတင်ဖော်ပြခဲ့ရသည်။ **‘ဓမ္မနောင်ရွက်ကျန်’** (ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ် ဝတ္ထုရှည်၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၂)နှင့် **‘ဆောင်းတွင်းပန်း’** (ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်)၊ **‘သရဖူ’** (မြဝတီမဂ္ဂဇင်း စာဖတ်ပရိသတ်ဆု၊ ၁၉၅၃) တို့ဖြင့် စာပေလောက တွင် နာမည်ရခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်တွင် **‘ကြေးမုံရိပ်သွင်’** ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြင့် စာပေဗိမာန်တစ်ထောင်ဆု ရရှိသည်။ ၁၉၆၁

J

ခင်နှင်းယု

ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ **‘မြကြာမြ’**
ဝတ္ထုဖြင့်လည်း ၁၉၉၅ခုနှစ်၏ အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆုရရှိသည်။
မွေး၊ ပန်းပန်လျက်ပါ၊ ထိပ်စုဖုရားမဗျိုင်း၊ အောင်မြင်သောနေ့
စသည်ဖြင့် နာမည်ကြီး၊ နာမည်ကျော် လုံးချင်းဝတ္ထုပေါင်း (၆၀)ခန့်၊
ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၁၀၀)ကျော် ရေးသားထုတ်ဝေ ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဌေးချယ်ထားသောဝတ္ထုတစ်ပေါ် စာရေးသူ၏အမြင်

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို မိမိရေးသော
ဝတ္ထုများတွင် ဘယ်ဝတ္ထုကို အကြိုက်ဆုံးလဲဟု
မေးလာခဲ့သော် တခြားစာရေးဆရာများ ဘယ်လို
ဖြေမည်မသိ။ ကျွန်မအဖို့ ဖြေရန်ခက်ခဲပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မဝတ္ထုများကို နှလုံးသား
နှင့် ခံစား၍ ရေးသားသောသူဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်
ကျွန်မနှလုံးသားမှ ဝတ္ထုများကို မွေးဖွားပေးသော
မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိခင်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ပါ။
မိမိသားသမီးများတွင် ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ
ဟူသော မေးခွန်းကိုမေးလျှင် ဘယ်မိခင်ကမှ
သီးသန့် ပြောကြားမည်မဟုတ်။ သူ့ရင်မှမွေးဖွား

သော သားသမီးများအားလုံးကို ချစ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သားသမီးများကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်၊ အရပ်ဆိုးသည်၊ အကျည်းတန်သည်က တစ်ဘာသာ ဖြစ်၍ မိခင်အချစ်က ထိုအရာများအပေါ်တွင် မဆုံးဖြတ်ပါ။

တစ်ဖန် စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် ဝတ္ထုတို့ကိုဖန်တီးရေးသားရာတွင် အားထုတ်မှုမှာ ခြင်္သေ့နှင့်တူသည်။ ခြင်္သေ့သည် သားကောင်ကို ဖမ်းရာ၌ ဆင်ကိုဖမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ သမင်ကိုဖမ်းသည်ဖြစ်စေ အင်အားကို ညီတူညီမျှ အားထုတ်ပါသည်။ ဆင်အကောင်ကြီး၍ ပိုမိုအားထုတ်ကြိုးပမ်းသည်၊ သမင်အကောင်ငယ်၍ သမင်ကို ဖမ်းဆီးရာ၌ အင်အားကို လျော့မသုံးပါ။

ကျွန်မဝတ္ထုများကိုလည်း ဖန်တီးအားထုတ်ရာ၌ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုတိုင်းကို အားသွန်ခွန်စိုက်ပုံ၍အားထုတ်ကာ ကြိုးစား ရေးရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မဝတ္ထုများတွင် ဘယ်ဝတ္ထုကို အကြိုက်ဆုံးလဲဆိုလျှင် ကျွန်မ မဖြေနိုင်ပါ။

သို့သော် ယခု ‘ရွှေ’ စာပေတိုက်က အမေးရှိ၍ ကျွန်မဖြေရပါမည်။ ကျွန်မအဖြေတွင် အကြိုက်ဆုံးဟူ၍ မဖြေလိုပါ။ ကျွန်မရေးသော ဝတ္ထုတိုများမှ တစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြပါမည်။

ထိုဝတ္ထုတိုမှာ ‘ခံပွင့်’ ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို အသက်၊ ချွေး၊
သွေးတို့ဖြင့် စတေးကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူများမှာ
နိုင်ငံရေးသမားများ ဖြစ်သည်။

သီပေါမင်း ပါတော်မူကတည်းက ပြည်
ထောင်စုသားများပါဝင်၍ ခေတ်အဆက်ဆက်
ဗြိတိသျှကို တော်လှန်လာခဲ့ကြသည်မှာ ဒို့ဗမာ
အစည်းအရုံးဝင် သခင်တို့ခေတ်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။

ကျွန်မ နိုင်ငံရေးသမားများကို ချစ်ခင်သည်၊
လေးစားသည်။ သူတို့သည် တကယ့်ကိုယ်ကျိုးစွန့်
အနစ်နာခံသူများ ဖြစ်သည်။ တို့ဗမာသီချင်းတွင်
ပါသလိုပင် ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ’ ဟူသော
ခံယူချက်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခဲ့သူများ
ဖြစ်သည်။

သို့သော် လွတ်လပ်ရေး ရရှိလာသောအခါ
အနစ်နာခံ ကြိုးပမ်းလာခဲ့သော နိုင်ငံရေးသမား
ထဲမှ များသောအားဖြင့် အရာရှိကြီးများအဖြစ်
နိုင်ငံ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

နိုင်ငံရေးသမားသည်လည်း ပုထုဇဉ်ဖြစ်
သည်။ တချို့ နိုင်ငံရေးသမားတို့က ‘အချိုး’
မပြောင်း။ တချို့ နိုင်ငံရေးသမားကမူ တစ်ချိန်က
လက်တွဲလုပ်ခဲ့သော ငတ်ဖော်ငတ်ဖက် နိုင်ငံရေး
ရဲဘော်များကို မေ့ပစ်။ လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ သခင်
ဘဝ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် လင်၏ပါရမီကို
ဖြည့်ခဲ့ပါသော ဇနီးမယားကိုပင် သစ္စာဖောက်ကာ

ဂါဝန်ပြာဝတ်ကျောင်းထွက် သို့မဟုတ် အခွင့်ထူးခံ
 လူတန်းစား၏ သမီးများကို နှစ်သက်လိုလား
 လက်ထပ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ သစ္စာမဲ့သော နိုင်ငံ
 ရေးသမား ‘တချို့’အကြောင်းကို ကျွန်မ ရေးသား
 ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးမျိုးမင်းကမူ ‘ခံပွင့်’တွင် ခင်နှင်းယု
 သည် ‘လူဆိုတာ သည်လိုပဲ’ဟု အမှန်တရားကို
 ထောက်ပြသည်ဟု ဆိုသည်။ မှန်ပါသည်။
 သို့သော် သစ္စာတရားဆိုသည်ကတော့ ဘယ်နေရာ
 မှာမဆို ရှိရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထု
 အပေါ်နှင့် မိမိနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့အပေါ်
 သစ္စာရှိခြင်းသည် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်၍ သစ္စာမဲ့
 ခြင်းသည် ကျဆုံးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။

ခင်နှင်းယု

ခံပွင့်

ပန်းစံပယ်၊
နန်းလယ်မှာ မပေါ်ခိုက်ဟာမို့
အလိုက်တော် တန်သင့်ရုံပ၊
ခံပွင့်ကိုကုံး။
နန်းရဝေ၊
မန်းမြေ စံပယ်လှိုင်တော့
ခံပန်းနိုင် ယာယီရွှေတယ်
တောလေ့ရွာသုံး။ ။

ယုံရမှာခက်သော အကြောင်းတို့တွင် ဦးသာကျော် ကျွန်မကို
ပြောသောပုံသည် သာ၍ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ သူကတော့
သူပြောသော အကြောင်းအရာများသည် ပုံမဟုတ်ဟူ၍ ဆို၏။

‘တကယ်ဖြစ်တာပါဗျာ၊ မခင်လေးဟာလဲ တကယ်ရှိနေပါ
တယ်၊ ကျုပ်တို့ ယာတောမှာကို ရှိနေပါတယ်’ ဟူ၍ဆို၏။ သူပြော

၈

ခင်းယု

သောပုံမှာ ရိုး၍ လှပသည်။ တပေါင်းလနှင့်လည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်
လှပေသည်။ သို့သော် ရွာ၏အမည်ကိုမူ မဖော်ပေ။

နေခြည်ပျောက်ချိန်တွင် ယာတောပေါ်သို့ မြူမှုန်လေးများ
သမ်းလာပုံကို ပြောပြသောနေရာတွင် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်း၍ ပန်းချီ
ဆန်လှပေသည်။

* * * *

ကဗျာဆရာတို့က လရောင်ခြည်ကို ငွေရောင်ခြည်ဟုဆိုသော်
လည်း ယာတောသူတို့၏မျက်လုံးတွင် ရွှေရောင်လို ဝါပြေပြေသာ
မြင်တွေ့၍ နေရပေသည်။ အရှေ့မှလထွက်လာလျှင် လအိမ်စောင့်နတ်
သမီး၏ ဆံပင်များပြေ၍ လျှောကျလာသလို လရောင်ခြည်သည် ညွတ်
ပျော့၍ မြေသို့ကျလာသည်။ လရောင်ခြည်နှင့် သိမ်းပြီးစယာခင်းပြင်တို့
တွေ့ထိသလို ဤလယ်ယာခင်းပြင်တို့တွင် ဦးသာကျော်တို့ ယာသမား
တစ်စုနှင့် သခင်ကျော်ဇေယျတို့ တွေ့ကြသည်ဟုဆို၏။

ရွာထဲမှာမူ အိမ်ရှေ့တိုင်းလိုလို ဘူးစင်ရှိ၏။ ဘူးစင်များကြား
သို့ လရောင်သည် လူးလွန်၍ ဝင်ရောက်လာတတ်၏။ ရွာပျိုချော
တို့ကို လရောင်သည်တိုးဝင်၍ ရှာဖွေနေဟန်ရှိပေသည်။ ဤရွာရှိ
အပျိုချောတို့ ဘူးစင်အောက်မှာ ညဉ့်တိုင်း ထိုင်၍နေတတ်သည်ဟုဆို
၏။ ရှေးတုန်းကမူ ဤဘူးစင်အောက်တွင် မိုင်းငင်ကြသည်ဆိုသော်
လည်း ယခုတော့ ဤရွာတွင် မိုင်းငင်သည်ကို မတွေ့ရသည်မှာ
ကြာလှပေပြီ။

ဤဘူးစင်အောက်တွင် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့်မခင်လေးတို့
တွေ့ကြသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ သူသည် လရောင်ခြည်လိုပင် ဤယာ
တောသို့ တိုးဝင်လာရင်း မခင်လေးကို တွေ့ရပေသည်။

ခင်လေးမိဘများသည် ယာခင်းရှင်ဖြစ်သော်လည်း ခင်လေး
သည် ယာတောတွင် ကြာကြာမနေတတ်ပေ။ မြို့မှာကျောင်းနေသည်က
များ၏။ သို့သော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်တိုင်း အမေက ယာတောသူလို
နေရမည်ဟု ပြော၏။

နှင်းမှုန်သိပ်သောနံနက်တွင် အစောကြီးထ၍ ဆွမ်းချက်ရ၏။
ယာခင်းသို့ အလုပ်ဆင်းမည့်သူတို့အတွက် အမေနှင့် ထမင်းအတူချက်
ပေးရသည်။

ညဉ့်တွင်လည်း လရောင်အောက်တွင် မြေပဲသီးများကို
အခွံချွတ်၍ပေးရ၏။ မြေပဲခွံချွတ်နေစဉ်တွင် အမေသည် သူ့ယာတော
အကြောင်းကို ခဏခဏပြောပြ၏။

‘ဘယ်ကိုပဲ ရောက်နေနေ အမေတို့ဆီတော့ ပြန်လာပါသမီး
ရယ်’

အမေသည် စကားပြောတိုင်း မယုံမရဲရှိတတ်၏။ အမှန်လည်း
သူသည် ခင်လေးကို မယုံ။ ခင်လေးသည် တစ်နေ့သောအခါ ဤယာ
တောကိုစွန့်ပစ်၍ မြို့သို့ဝင်သွားမည်ဟု အမေကထင်၏။

ထင်လည်း ထင်စရာပေပဲ။ လူတိုင်းလိုလိုက ခင်လေးသည်
လှပသည်ဟုဆို၏။ ဤအလှသည် ယာတောနှင့်မတန်ဟူ၍ ဆိုကြပြန်
သည်။ အမေကတော့ ထိုစကားများကိုကြားတိုင်း ခေါင်းတွင်တွင်
ခါ၏။

‘ခက်ပဲခက်ရချည့်ရဲ့၊ ယာတောကထွက်တဲ့အလှဟာ ယာ
တောနဲ့ ဘာလို့မတန်ရမှာလဲ၊ မိန်းကလေး မကြားပါစေနဲ့၊ မိန်းကလေး
ကိုယ်ဟာ ယာတောအနံ့ နံနေတယ်’ ဟု အမေကပြောတတ်သည်။

ခင်လေးက ဆရာမဖြစ်ချင်သည် ဆို၍သာ အမေက ကျောင်း ထားရပေသည်။ မြန်မာလို အလယ်တန်းဆရာဖြစ် ဖြေနေဆဲတွင် ခင်လေးသည် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့် သိလာသည်။

သခင်ကျော်ဇေယျသည်သူတို့ရွာသို့ လာနေကျဖြစ်သည်မှာ ကြာပေပြီ။ ခင်လေးနှင့်တော့ ယခုမှပင် တွေ့ဆုံကြပေသည်။

ခင်လေးတို့ရွာမှ ယာသမားများကို သခင်ကျော်ဇေယျက လာ၍ စည်းရုံးရသည်ဟုဆိုသည်။ ယာသမားတိုင်းလိုလိုက သခင် ကျော်ဇေယျကိုသိသည်။

ထိုစဉ်က သခင်ကျော်ဇေယျသည် မြေပဲကြော်နှင့်ရေနွေး ကြမ်းကိုသာ နှစ်သက်ခဲ့ပေသည်။ ယာခင်းပြင်ကို ကျော်ဖြတ်လာသော ယာတော၏လေအေးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရှူရှိုက်ခဲ့ရ၏။ ချို၍ အေးသော တောပန်းရနံ့ ရိုးရိုးကိုသာ သူနှစ်သက်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

အမှန်မှာမူ ဘူးစင်အောက်သည် ယာတောကို စာဖွဲ့ရာ နေရာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤဘူးစင်အောက်တွင် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့် ခင်လေး တွေ့ဆုံခြင်းကို အမေကတော့ မနှစ်သက်ပေ။

သို့သော် ကိုသာကျော်ကိုယ်တိုင်က ‘ကောင်းသောတွေ့ခြင်း’ ဟု ဆိုသည့်အတွက် အမေက မငြင်းဆန်ပေ။ ပင်နီဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် ပခုက္ကူလုံချည်တို့မှာ သခင်ကျော်ဇေယျသည် ဤယာတောတို့နှင့် မကင်းကွာလှကြောင်းကို ပြနေ၍ အမေက ကျေနပ်ရပေသည်။ သို့သော် အမေက စိတ်ထဲမှာထင့်နေ၏။

‘ဘာကိုများ အမေစိတ်ထင့်ရပါလိမ့်’

အမေတို့ရွာမှထွက်သော် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် နှင်းဆီ အရိုင်းပင်များ အလွေ့ကျပေါက်၍နေသည်။ ဤလမ်းလေးမှပင် သခင် ကျော်ဇေယျသည် ခင်လေးကို လှည်းနှင့် ခေါ်ဆောင်၍လာသည်။ နံနက်အစောကြီး ထလာရ၍ နှင်းများမှာ လမ်းကိုမမြင်နိုင်လောက်

အောင် ပိတ်ဆို့၍နေသည်။ အညာဆောင်း၏ နံနက်ခင်းလေးသည် အေးစက်၍ သွက်လက်လှသည်။ ခင်လေးက သခင်ကျော်ဇေယျဘေးတွင်ကပ်၍ ကွေးကွေးလေးထိုင်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ တောပန်းရနံ့ ချိုချိုလေးများသည် ခင်လေးကိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ သူသည် အမေအိမ်လေးကို မြင်ရနိုးနှင့် လည်ဆန့်၍ကြည့်သေးသည်။ သို့သော် နှင်းများ ပိတ်ဆို့နေ၍ အမေအိမ်ကို မမြင်ရသည့်အခါဝယ် သခင်ကျော်ဇေယျဘေးတွင် ပု၍ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင်မူ မျက်ရည်များက ဝိုင်း၍ နေပေသေးသည်။

အမေကတော့ ဘုရားပင်ဖြောင့်အောင် ရှိမခိုးနိုင်ပေ။ လှည်းသံပျောက်သည်အထိ နှင်းထုထဲသို့ မျှော်၍ကြည့်၏။

‘အမေတော့ ရွာအပြင်ထွက်တဲ့လမ်းကို ဘယ်တော့မှ မရောက်ဖူးဘူး’ဟု အမေသည် မိန်းမဖော်လေးကို ပြောပြနေသည်။ ယခုမူ ဤလမ်းဘေးမှ သမီးထွက်သွား၍ အမေသည် ထိုတောလမ်းရှိရာသို့ ခြေဦးမျှပင် မလှည့်တော့ပေ။

ဦးသာကျော်သည် သူ့ပုံပြင်ကို ခင်လေးလိုက်သည့်အခန်းတွင် ခဏရပ်၍ထား၏။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် နှင်းမှုန်များဖုံးအုပ်နေသော ယာတော၏ နံနက်ခင်းကိုပင် မြင်၍နေလေသလား။ ဘာအကြောင်းကြောင့် ရပ်နေသည်ဟူ၍တော့ ဖွင့်ဟမပြောပေ။ နောက်တစ်ခန်းဆက်တွင်မူ တပေါင်း၏ပန်းချီနှင့် ထိုပန်းချီကားအောက်တွင် လှုပ်ရှားမှုများ အကြောင်းကို ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

တပေါင်းသည် ဟောင်း၍သစ်သောလ ဖြစ်၏ဟု သူ ရိုးရိုးပင်ဆိုပါသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်သော ရွက်ဟောင်းတို့သည် မကြာခင်ကပင် မြေသို့လျှောကျ ဆင်းသက်၍လာကြ၏။ ရွက်အိုတို့သည် တစ်ခါကမူ အကိုင်းများထက်တွင် သူတို့၏ လှပတင့်တယ် ပျိုမျစ်ခြင်း

များကို လောကသားတို့အား ပြခဲ့လေသည်။ ကောင်းကင်လေသည် သာလျှင် သူတို့၏ ရှုရှိုက်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

‘ယခုတော့လဲ အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီဆိုတော့ ဆိုးလိုက်သည့် ကံကြမ္မာပေပဲ၊ မြေတွင် ခဏရပ်နား၍ အဘိုးအိုသည် တရားရိပ်တွင် ခိုအောင်းသလို ခဏတာတော့ မသေခင် နားလိုက်ချင်ပါရဲ့’ သို့သော် ပူပြင်း၍ သွက်လက်သောလေက ရွက်အိုရွက်ဟောင်းများကို မောင်း၍ ထုတ်၏။ ပင်အောက်တွင် အနားမရဘဲ လေမောင်းနှင်ရာသို့ ပြေးကြ ရပြန်သည်။

ရွက်ဟောင်းများသည် မြေတွင်ပြန်ကျ၍ ဖရိုဖရဲပြေးလွှားကြ ရင်း သစ်ပင်များထက်သို့ မော်၍ကြည့်၏။ အကိုင်းများပေါ်တွင်မူ သစ်လွင်သော ရွက်နုများသည် ဝတ်လွှာအစိမ်းနုများကို လွှမ်းခြုံ၍ နေရောင်ခြည်တွင် လှပလေစွ။ တောတန်းဆီမှ တပေါင်းလေရူးသည် တောပန်းတို့၏ ရနံ့တို့ကို စုပေါင်းသယ်ယူလာ၏။ ရွက်ဟောင်းကြီး များသည် ငယ်စဉ်က သူတို့ဘဝကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိ၏။ လူသား သာဆိုလျှင်လည်း မျက်ရည်တောက်တောက် ယိုလိုက်ပါ၏။ သူတို့ လောကကို ထွက်ပြုစတုန်းကလည်း ဤလိုပင် တပေါင်းလေမဟုတ်ပါ လော။ ပျိုမျစ်သစ်လွင်သောအရွယ်တွင် နေရောင်ခြည်ကိုလှုံ၍ တောပန်းရနံ့တို့ဖြမ်းသော ကောင်းကင်လေကို ရှုရှိုက်ရသည်မှာ ဘဝ ၏ နိဗ္ဗာန်ပေတည်း။ ယခုတော့ လေတိုက်လိုက်တိုင်း ပြေးရလွှားရ သည်မှာ မောလှပါတကား။

ဤသို့ အဟောင်းများ ကြွေလျော၍ အသစ်တို့ ပြန်လည်မွေး ဖွားလာချိန်ဝယ် ဦးသာကျော်တို့ရွာတွင် တော်လှန်ရေးသည်လည်း ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်ဟုဆို၏။ တောတန်းနှင့်မဝေးသော ဤရွာပြင် လမ်းအနီးတွင် ဂျပန်ကိုတိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်ရွာသားတို့ ၏ သွေးကွက်များလည်း ရှိသည်ဟူ၍ ဦးသာကျော်က ဆိုပြန်သည်။

‘သခင်မိန်းမ ဘဝတုန်းက သူ့ယောက်ျားနိုင်ငံရေးကို လွတ် လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ခင်လေးဟာ ကျောင်းဆရာမလေး လုပ်ရတယ်၊ အမေ့ရွာကိုတောင် ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ ခုတော့ တော်လှန် ရေးအတွက် သူ့ယောက်ျားကိုကူညီဖို့ ရွာကို ခင်လေးပြန်လာခဲ့တယ်’

ဤနေရာတွင်လည်း ဦးသာကျော်သည် သူ၏ပုံပြင်ကို ခပ် ဆန်းဆန်း ပြော၍ပြပြန်၏။

ရွာအပြန်လမ်းဘေးရှိ လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ထမင်း တောင်းကိုရွက်ကာ ခင်လေးသည် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့် သူတို့ရှိရာ တောအုပ်ငယ်အတွင်းသို့ လာရသည်ဟုဆို၏။ ‘တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ တခြားရွာသားတွေကို ပို့ခိုင်းတယ်’

လက်ပံကြီးအောက်တွင်ခင်လေးခြေရာများသည်ချောင်းဖြစ် လှအောင်ခေါက်တုံ့လူးလာခဲ့သည်ရွက်ဝါကြွေများသည်လည်းနေ ရောင်ကြောင့် သွေ့ခြောက်ရသည့်အထဲတွင် ခင်လေး၏ခြေထောက် အောက်တွင် ကြွေမွပျက်စီးလာရပြန်သည်။

‘သခင်ကျော်ဇေယျကိုခင်လေးဘယ်လိုကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်းသိချင်ရင် အဲဒီလက်ပံပင်ကြီးနဲ့ မြေကြီးကိုမေးကြည့် ပါလား’

အလို... ကျွန်မသည် ဦးသာကျော်စကားကို အံ့သြရပြန် သည်။

‘လက်ပံပင်ကြီးနဲ့ မြေကြီးကို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လူဆိုတာတွေက အမှန်ပြောခဲ့ပါတယ်၊ မြေ ကြီးကတော့ မလိမ်ပါဘူး၊ သင်္ခါရတွေနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေတဲ့ အကြောင်းတွေကို အစဉ်စောင့်ကြည့်နေတာ မဟုတ်လား’

ကျွန်မသည် ဦးသာကျော်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်၍ကြည့်မိ ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကောင်းမွန်စွာတောက်ပနေ၍ သူ့ စကားကို သံသယကင်းစွာ ဆက်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။

လူသားများ၏ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲမှုကိုလည်းကောင်း၊ အဖြစ်မှန်စိတ်ရင်းကိုလည်းကောင်း မြေကြီးသာလျှင် အသိဆုံးဟူ၍ ဆို၏။ ရွက်ဟောင်းများကိုတပေါင်း၏ လေပူသည်မောင်းနှင်ရှင်းလင်း ပစ်သလို တော်လှန်ရေးသည် ဖက်ဆစ်၏ ဟောင်းနွမ်းဆိုးယုတ်မှုများ ကို အပြင်းအထန် တိုက်ထုတ်၍ပစ်လေသည်။

ထိုသောအခါ ဖက်ဆစ်သွေးသည်လည်း မြေသို့ကျ၏။ တော် လှန်ရေး၏သားများ သွေးသည်လည်း မြေသို့ကျ၏။ သို့သော်ဘယ် သွေးစက်များသည်ဖက်ဆစ်၏သွေး၊ ဘယ်သွေးကွက်များသည်တော် လှန်သူတို့၏ သွေးဟူ၍ မြေကြီးသာလျှင် ပို၍သိပါ၏ဟု ဆိုလေသည်။

တော်လှန်သူတို့သည် ပြေးကာလွှားကာ တိုက်ခိုက်ရင်း သူတို့ ခြေရာများသည်လည်း မြေပေါ်တွင် နစ်၍နစ်၍ ကျန်ရစ်၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ပမာဒလေခ ချွတ်ယွင်း၍ မှတ်တမ်းတင်သူတို့က တော်လှန်သူ အစစ် အချို့တို့အား မှတ်တမ်းတွင် မတင်ရစ်မိသော်လည်း မြေကြီးကမူ ဘယ်သူသည် တော်လှန်သူအစစ်ဆိုသည်ကို သိသည်ဟု ဆိုပေသည်။

တော်လှန်ရေးပြီး၍ အေးချမ်းသောအချိန်တွင် တော်လှန်ရေး တွင် ပါဝင်သူတို့အား အခွင့်အရေးပေးခဲ့၏။ ဤအချိန်တွင်လည်း ရောင်တော်ပြန်တို့က ‘သူတို့သည် ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့ပါသည်’ ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အခွင့်အရေးဆိုကြလေသည်။ ထို သောအခါ မြေကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။ မြေသားသည် ပုထုဇဉ်မျှသာတည်း။

မိုးရာသီစ၍လာလျှင် လေသည် လေပူလေရမ်းများမဟုတ်
တော့ပေ။ တောင်ဘက်မှသာ တစ်သမတ်တည်း တိုက်ခိုက်၍ လာ
လေသည်။

အက်ကွဲ၍ မာကျောသော မြေတို့သည်လည်း စိုထိုင်း၍
ညိုလာ၏။ ရေတွင်လည်း မိုးသက်နှင့်ရေငွေ့တို့ ပါ၍လာလေသည်။

ပန်းပွင့်တို့သည်လည်း အိပ်ရာမှနိုးကြကုန်၏။ သစ်ပင်
အားလုံးသည် မိုးစက်အောက်တွင် စိမ်းလန်းလာကြလေသည်။

တပေါင်း၏ပူပြင်းခြင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာပြောင်းလဲခြင်း၏
နောက်ပိုင်းတွင် မိုးဦးကဲ့သို့ သိပ်သည်း၍ အေးချမ်းသောဥတု လာရ
သည်မှာ ဓမ္မတာပေတည်း။

ဤသို့ မိုး၏အစတွင် ခင်လေးသည် ဒုတိယအကြိမ် သခင်
ကျော်ဇေယျထံသို့ လိုက်ဖို့ပြင်ရပြန်သည်။

ယခုတစ်ခါ သွားရသည်မှာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၍
အမေ့ကိုခေါ်သော်လည်း အမေက မလိုက်ပေ။

မိုးဦးကျစဖြစ်၍ ရွာလမ်းသည် ဖုန်မထူတော့ပေ။ လှည်းဘီးသည် မြေအိအိပေါ်တွင် နစ်၍နစ်၍သွား၏။ အမေသည် အိမ်ဝမှပင် မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်၍ကြည့်၏။ လှည်းလမ်းကြောင်းနှစ်ခုသည် အမေ့ရှေ့မှ ရှည်၍ရှည်၍ ထွက်သွားကြသည်။

ဦးသာကျော်တို့ လူစုကတော့ သခင်ကျော်ဇေယျတို့အား ရွာသားတို့ကျဆုံးသော တောတန်းလေးနားအထိ လိုက်၍ပို့၏။

ပထမတစ်ခါ ထွက်ခွာစက နှင်းဖုံးနေ၍ ရွာကိုမမြင်ရပေ။ ယခုတစ်ခါမူ မျက်ရည်ဖုံးနေ၍ ခင်လေးသည် ရွာကိုမျှော်ကြည့်သော်လည်း မမြင်ရပေ။ တောတန်းမှာတော့ မိုးရေကြောင့် သစ်ရွက်များစိမ်းလန်းလာကြ၏။

ချိုသောပိတောက်၏ ရနံ့တို့သည် တောတန်းတစ်လျှောက်တွင် လှိုင်နေပေသည်။ အားလုံးသော သဘာဝသည် မိုးတစ်ဖြိုက်ရွာအပြီးတွင် ပြန်လည်သစ်ဆန်းလာသလို ရွှင်လန်း၍နေပေသည်။

‘အားလုံးကတော့ သစ်နေသလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် လေကစိုထိုင်းထိုင်းကြီး အစ်ကိုရယ်’ ဟု ခင်လေးက ပြောလိုက်သည်။

‘အေးပေါ့၊ အားလုံးတော့ ဘယ်ပြောင်းလဲမလဲကွယ်၊ တစ်ခုခုတော့ စိုထိုင်းထိုင်းကြီး ဖြစ်နေဦးမှာပေါ့’

အားလုံးသောသစ်ပင်များက ထိုးထိုးထောင်ထောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၏။ မိကျောင်းနွယ်ပန်းများကလည်း ဖွေး၍နေသည်။ သူသည် လက်ကိုငှေ့ယမ်းကာ ပန်းကလေးများကို နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ ယခုလို အသိုက်အဝန်းများမှ ခွဲထွက်သွားရတော့လည်း ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လိုက်မိ၏။ မြင့်သောလက်ပံပင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်အသွားတွင်မူ သူသည် မော့၍မကြည့်တော့ပေ။

ခင်လေးထွက်ခွာသွားပြီးမှ သူ့ကိုယ်စား အမေ့ထံသို့ စာများ
လာခဲ့လေသည်။ ဦးသာကျော်က ခင်လေးထံမှ စာလာတိုင်း အမေ့ကို
ဖတ်ပြရ၏။ စာများလာသည်မှာ တစ်စောင်နှင့်တစ်စောင် ဝေးကွာလွန်း
၍ အမေသည် သူ့ကိုများ သမီးလေးက မေ့သွားပြီလားဟု ထင်သည်။
စာတစ်စောင်တွင်မူ သူ့ဘဝကို ခင်လေးကဖော်ပြလိုက်၏။

အမေရယ်....

‘ဟိုတုန်းကတော့လဲ သူ နိုင်ငံရေး လွတ်
လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ်နိုင်အောင်လို့ ဆရာမလုပ်
နေရတာနဲ့ မအားရဘူး၊ အခုတော့အမေ့သမီးဟာ
သခင်မိန်းမမဟုတ်တော့ဘူး၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်
ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့်လဲ
မီးဖိုချောင်ထဲက မထွက်ရလို့ အမေ့ဆီ စာမရေး
နိုင်ဘူး အမေရယ်.....’

‘ဒီစာရေးနေတုန်းလေ၊ အစ်ကို တင်းနစ်
ရိုက်ရာက ပြန်လာလို့ သမီးလိမ္မော်ရည်ဖျော်ပေးရ

ဦးမယ်၊ အစ်ကိုလေ အခု ကျန်းမာရေးအတွက်
နေ့တိုင်း တင်းနစ်ရိုက်တယ်....

‘ပြောင်းလဲတာတွေကို အမေ့ကိုပြောပြရ
ဦးမယ်၊ အခု အစ်ကို တင်းနစ်သွားရိုက်တဲ့ အိမ်
ဟာလေ ပဂ္ဂီတို့အိမ် အမေရဲ့၊ အစ်ကိုကပြောတယ်၊
ပဂ္ဂီတို့ဟာ အစ်ကိုနဲ့တစ်မြို့တည်း သူငယ်ချင်းတဲ့၊
ဒါပေမယ့် အစ်ကို သခင်ကျော်ဇေယျဘဝတုန်းက
ဆိုရင် လှည့်လို့တောင်မကြည့်ဘူးတဲ့၊ အစ်ကိုတို့
ဟာ လူရှုပ်တွေ၊ သခင်ဆင်းရဲတွေဆိုပြီး အစ်ကို
တို့ကို အဖက်မလုပ်ဘူးတဲ့၊ အခုတော့ အစ်ကိုကို
သူတို့အားလုံး ခင်မင်ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်
သမီးလဲ ဝမ်းသာပါတယ် အမေရယ်’

ဦးသာကျော်သည် စာကိုခဏရပ်နား၍ အမေ့ကိုလှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ အမေ့မျက်လုံးတွင် တစ်စုံတစ်ခု နားမလည်သလိုဟန်
ပေါက်နေသည်။

ဦးသာကျော် စာဖတ်စဉ် အမေက ‘တင်းနစ်’နှင့် ‘ပဂ္ဂီ’ဆို
သည်မှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ရှိသည့်အကြောင်း ဦးသာကျော်ကို မေး၍
ကြည့်ရ၏။ စာကိုဆက်ဖတ်ပြန်သည်။

‘နေ့လယ်ဆိုလဲ အမေရယ်.... ပေါင်မုန့်
ထောပတ်သုတ်နဲ့ ကော်ဖီကို အစ်ကို့ဆီပို့ရတော့
နေ့ခင်းမှာလဲ မအားနိုင်ဘူး၊ အမေ့ဆီကို လာလဲ
လာချင်တယ်၊ ငွေလဲပို့ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
သခင်က ဖြစ်လာတဲ့ အတွင်းဝန်ဆိုတော့
ကျွေးရ၊မွေးရတာနဲ့မနားရဘူးအမေ၊ငွေကလဲ
ပိုလှတယ် မရှိဘူး’

အမေက စာဖတ်ရင်းပြုံး၏။ သမီးသည် သူ့ကိုဒါလောက် သတိရလျှင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။

ဦးသာကျော်ကတော့ သခင်ကျော်ဇေယျ သူတို့ဆီ တစ်ခေါက် တလေ လာစေချင်သည့်အကြောင်း ပြော၍နေသည်။ သခင်ကျော်ဇေယျ မလာသည်မှာ သွားကတည်းက ယခုထိဆိုလျှင် လေးနှစ်တိတိရှိသွား ပေပြီ။ နောက်လများတွင် ခင်လေးထံမှစာများ ခဏခဏရောက်သည်။

‘အမေရယ်....အခုတလောတော့ အလုပ်

အားတာနဲ့ စာ ခဏခဏ ရေးနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုက

အိမ်မှာ သိပ်မရှိတော့ အလုပ်အားတာပေါ့ အမေရဲ့၊

သူ တင်းနစ်ပိုရိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ညဆယ်နာရီ၊

ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှပဲ အိမ်ကိုပြန်လာတယ်’

အမေသည် ယခုတလော သမီးထံမှ စာခဏခဏလာ၍ ပျော်၏။ သမီးလေးများ ကိုယ်တိုင်လာလျှင် ဘယ်လောက်ပျော်လိုက် မည်နည်း။ နောက်တစ်ခါ ရောက်လာသောစာကို အမေက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရမှန်းမသိပေ။ ဦးသာကျော်ကတော့ အသံတုန်နေ သည်။ ခင်လေးက စာရေးတိုင်း အစချီပုံက ‘အမေရယ်...’ဟူ၍ တိုင်တည်သံလိုလို၊ အားကိုးသံလိုလို စ၍စ၍ ရေးတတ်သည်။ ယခု စာကလည်း အမေ့ကို တိုင်တည်သံပေလား။

‘အမေရယ် သမီးရဲ့သေစွာ စာရေးလိုက်

ပါတယ်၊ တပေါင်းလဆန်းရင် အမေ့ဆီကို သမီး

ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အမေနဲ့ဦးသာကျော် ရွာပြင်လမ်းက

လာပြီးကြိုနေပါ’

‘ဟယ်..... အမလေး..... သမီးပြန်လာမယ်’

အမေကထိုစာပိုဒ်ကိုကြားရချိန်တွင်ပျော်လွန်း၍အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘သမီးလေ၊ ဒီတစ်ခါ အမေနဲ့အတူနေသွား
 တော့မယ်၊အမေ့ကိုရော၊ယာတောကိုရော သမီး
 ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး၊သမီးပြန်လာမယ့်အကြောင်း
 ကိုလဲ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့နော်’
 ဦးသာကျော်ကမူ စာကိုခဏရပ်ထား၏။ ဤစာ၏
 အဓိပ္ပာယ် မှာ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။

‘အမေရယ်....ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်၊ အပြောင်း
 အလဲဆိုတာက လောကရဲ့ဓမ္မတာဆိုတာ အမေသိ
 ပြီးသားပါပဲ၊ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သဘောကို
 ထာဝရတရားအဖြစ် ယူဆထားတဲ့ သမီးစိတ်က
 သာ မှားတာပါ အမေ’

ဤနေရာတွင် အမေက ဦးသာကျော်လက်ကို ခဏဖမ်းကိုင်
 ထားလိုက်ကာ ‘သူ ဘာကိုရေးနေတာလဲကွ’ဟု မေးပြန်သည်။ ဦးသာ
 ကျော်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်ကာ ဆက်၍ဖတ်ပြန်သည်။

‘အစ်ကိုလေ....သိလား၊ အစ်ကိုရယ်
 ပဂ္ဂီနဲ့ နက်ဖြန်ခါ လက်ထပ်ကြတော့မယ်၊ သမီး
 ဒီမှာ ဘယ်လိုနေလို့ဖြစ်မလဲ၊ သမီးမှာအပြစ်တွေ
 အများကြီးရှိတယ်လို့ အစ်ကိုက ပြောတယ်၊
 ဘယ်လို အပြစ်တွေရှိသလဲလို့ သမီးသိချင်လိုက်
 တာ၊ အစ်ကိုကိုမမေးရဲလို့ မမေးတော့ဘူး အမေ၊
 ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မသိတာကိုက သမီးရဲ့အပြစ်ပဲ
 ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒီ ပဂ္ဂီဆိုတာဟာလေ အမေမှတ်မိ
 မှာပေါ့၊ တစ်ခါက အစ်ကိုပြောတဲ့ ‘တို့သခင်ဘဝ
 တုန်းကဆိုရင် တို့ကိုလှည့်မကြည့်ဘူး၊ သခင်စုတ်၊
 သခင်ဆင်းရဲတွေဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့တယ်’ ဆိုတဲ့

မိန်းမပေါ့ အမေ.....

သမီးပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဆက်ဆက်ကြိုပါ’

ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

သမီး ခင်လေး

ဦးသာကျော်က စာရွက်ကိုကိုင်ကာ ငိုနေသည်။ အမေက တော့ ပြုံး၍နေ၏။

‘သမီးပြန်လာတာဟာ မှန်တာပေါ့ မောင်သာကျော်’ဟုဆို၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ သူတို့ အဟောင်းကို အားလုံးများ စွန့်ပစ်ကြပြီလား၊ တကယ်ဆို ခင်လေးဟာ သခင်ဘဝတုန်းက ဒုက္ခအတူခံပြီး လုပ်ကျွေးခဲ့တာတွေ၊ တော်လှန်ရေး တုန်းက ကူညီခဲ့တာတွေကိုတော့ ထောက်ဖို့ ကောင်းပါသေးတယ်၊ သူတို့ဟာ လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်တွေကို မေ့ရက်လိုက်တာ’

‘အို... ဒါတွေ ဘာမှမပြောပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးလေးမှာ အပြစ် ရှိတယ်တဲ့၊ ဒီအပြစ်ကိုကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ သမီးလေး ပြန်လာ တော့မယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာက သူတို့မြတ်နိုးလာရင် အပြစ်တောင်လို ပုံနေပေမယ့် မမြင်ဘူးကွယ်၊ မုန်းလာပြီဆိုရင် မြူမှုန်လောက်ကို မြင်းမိုရ်တောင်လို အကျယ်ချဲ့တာပဲ၊ ဘုရားမလို့ သမီးလေး ချောချော မောမော ပြန်ရောက်ပါစေ’

အမေသည် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ဘုရားကိုလည်းတ၏။
ပါးစပ်မှလည်း ပြုံးသည်။ မျက်ရည်များလည်း လည်၍နေသည်။

* * * *

ခင်လေးပြန်ရောက်လာမည့် ညနေစောင်းတွင် အမေနှင့် ဦး သာကျော်လည်း ရွာပြင်လမ်းတွင် စောင့်၍နေသည်။ ဘယ်တုန်းကမျှ ရွာပြင်လမ်းသို့ မထွက်သောအမေသည် ယခုတစ်ခါ ပထမဆုံး ရောက် လာခြင်းဖြစ်၏။

တောတန်းတစ်ထောင့်မှ လှည်းရိပ်မည်းမည်းထွက်လာလျှင် အမေရင်များသည် တဆတ်ဆတ်ခုန်၍လာသည်။ ဤလမ်းမှပင် သမီး လေးထွက်သွား၍ ဤလမ်းမှပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ နေရောင်သည် အပူရှိန်လျော့၍ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့လေးသာ တောတန်းသစ်ပင်ထိပ်များ ပေါ်တွင် တင်နေရစ်သည်။ ချုံတန်းများ၏ အောက်ခြေတွင်တော့ မြူများ ဆိုင်းစပြုလာသည်။

‘ဒီနေရာမှာပေါ့ အမေ၊ ရွာသားသုံးယောက်ကျတာ’ဟု ဦး သာကျော်က ပြော၏။ သူညွှန်ပြသော လက်ပံပင်ကြီးအောက်တွင်တော့ သွေးစက်များမရှိတော့ပေ။ လှည်းသည် သူတို့အနား ရောက်လာ၍ လက်ပံပင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။

ခင်လေးသည် လှည်းနောက်မီးမှ ခုန်ဆင်း၍ အမေ့ဆီကို
ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။ အမေ့လက်များကို သူက တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားသည်။ အမေသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ပေ။

‘သမီးပြန်လာပြီ အမေ’

တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်သလို အမေ
သည် ခင်လေး၏ ပခုံးကိုကိုင်၍ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၏။

‘နောက်တစ်ခါ ပြန်မသွားနဲ့နော် သမီး’

ခင်လေးသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညိတ်လိုက်၏။ သူ
မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များသည် မြေပေါ်သို့ခုန်၍ ကျသွားကြသည်။
ဤမြေကွက်မှာ ရွာသားတို့ကျဆုံးခဲ့စဉ်က သွေးစွန်းခဲ့သောနေရာ
ဖြစ်သည်။

ရွာသို့ အဝင်လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်၍လာကြသည်။

ဤမျက်ရည်စက်များ ကျသောနေရာတွင် ယခုအခါ
ခံပန်းချဲ့ တို့သည် အစုလိုက် ပေါက်နေသည်ဟု ဆို၏။

သို့သော် ထိုခံပွင့်များသည် ခင်လေး၏ အသည်းနှလုံးကိုပင်
ကိုယ်စားပြုလေသလော၊ ကျဆုံးသွားရှာသော ရဲဘော်တို့၏ သွေးစက်
ကိုပင် ကိုယ်စားပြုလေသလော ဆိုသည်ကိုမူ ဦးသာကျော်က ဖွင့်ဟ၍
ပြောမသွားပေ။ ။

(ဤဝတ္ထုတွင်ပါသော သခင်ကျော်ဇေယျမှာ မုံရွာ သခင်ကျော်ဇေယျနှင့်
လုံးဝမပတ်သက်ပါ။)

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ။

ခင်ဆွေဦး

စစ်ကိုင်းမြို့၌ အဖ ဦးဘဆွေ (စာရေးဆရာကြီးမဟာဆွေ) နှင့် အမိ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့မှ ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁-ရက် (သောကြာနေ့) တွင် သမီးဦးအဖြစ် မွေးဖွားသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ပညာရေး တက္ကသိုလ်မှ ပညာရေးဝိဇ္ဇာဘွဲ့များ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ မှ ၁၉၆၇ အထိ စိန်ပျန်းကွန်ဗင့် (ယခု အ.ထ.က.(၂) လသာ) ကျောင်းတွင် အထက်တန်းဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် သံတော်ဆင့်သတင်းစာမှစ၍ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ၏ တွဲဖက်စာတည်း၊ စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း၏ စာတည်းချုပ်၊ နာယကစာတည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ‘ဒို့တိုင်းဌာနီ’ (၁၉၆၁) ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုဖြင့် နာမည်ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်၍ ယနေ့အထိ လုံးချင်းများစွာ၊ ဝတ္ထုတိုများစွာ ရေးသားနေသူဖြစ်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၏ အနုပညာစာပေဆိုင်ရာ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆု (စတုတ္ထဆု) ကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။

ရွေးချယ်ထားသောဝတ္ထုတစ်ပေါ် စာရေးသူ၏အမြင်

ကျွန်မရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်း သုံးရာ ဝန်းကျင်အနက် ၁၉၉၀ပြည်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ထုတ် ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမှာပါတဲ့ **‘ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်’** ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ရွေးချယ်ပေးလိုက် ပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ဦးရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ‘ဘယ်ဝတ္ထုတိုကိုများ အကြိုက်ဆုံး လဲ’ မေးလာရင် အင်မတန် အဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာရေးဆရာ တွေဟာ အတွေ့အကြုံတစ်ခုခု ဖြတ်သန်းရင်း၊ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကြားသိရင်း၊ အတွေး တစ်ခုခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာရင်း စာရေးချင်စိတ်တွေ ရင်ထဲနှိုးဆော်လာတာ ရှိပါတယ်။ စိတ်ထဲ ထဲထဲ ဝင်ဝင် ဝေဒနာရော၊ စေတနာရော အရင်းခံ (တစ်နည်း ဈာန်ဝင်လာမှ) ရေးဖြစ်တာမို့ ဘယ်

စာရေးဆရာမဆို အများစုဟာ ဝတ္ထုတိုအပေါ်
 ကြိုးစားအားထုတ်မှု ရှိခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အဲဒီလို
 ရေးခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်ဝတ္ထုအပေါ် ကျေနပ်အားရ
 မှု မရှိတာတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ကလောင်သက် (၁၉၅၀၊ ငယ်တုန်း
 က ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ဖယ်ထားလို့) ၁၉၆၀၊
 ၇၀၊ ၇၀ မှ ၈၀၊ ၈၀ မှ ၉၀၊ ၉၀ ပြည့်နှစ်မှ
 ခရစ်နှစ်၂၀၀၀ပြည့်နှစ်အထိ ဆယ်စုနှစ် (၄)စု၊
 နှစ်လေးဆယ်အတွင်း ရေးခဲ့တာ ဝတ္ထုတိုတွေ
 နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်ကျော် ရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။
 ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ၊ စာဖတ်သူတွေ အားပေး
 ထောက်ခံမှုရရှိတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေရှိသလို စိတ်တိုင်း
 မကျတာတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

ယခု... ဒီဝတ္ထုတိုကို ကျွန်မရွေးချယ်တဲ့
 အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ချက်ကတော့ တစ်ခန်း
 ရပ် ဝတ္ထုတိုအဖြစ်လေး (Episode) ကို မှီးတယ်
 ဆိုရုံမျှ အခြေခံပြီး ဖန်တီးမှုအင်အားတွေ ပါနေ
 လို့ပါပဲ။ ဖန်တီးမှုဟာ ကျယ်ပြန့်လာပါတယ်။
 ဆရာဇော်ဂျီ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်မကို ညွှန်ကြား
 ခဲ့ဖူးတဲ့ စကားနဲ့ ပြန်ပြောရရင် ဓာတ်ပုံကို ဓာတ်ပုံ
 အတိုင်း ပြန်ရိုက်ပြတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပန်းချီ
 စုတ်ချက်တွေနဲ့ အတော်အတန် ခြယ်မှုန်းနိုင်ခဲ့လို့
 ပါပဲ။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဇာတ်ကောင်
 စရိုက်ပေါ့။ ကျွန်မအားသန်တာလည်း ဒီ ဇာတ်

ကောင်စရိုက်ပါပဲ။ ဒီဝတ္ထုတိုမှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ပို့
မင်းသားကြီး ဦးမောင်လေး၊ နာမည်ကျော်
အကယ်ဒမီ ခင်မေသက်၊ ဝါရင့်ဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်မြင့်တို့ရဲ့ အားပြိုင်မှုဟာ သူတို့ရဲ့စရိုက်ကို
ပေါ်လွင်စေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။
ကျွန်မရဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်မိကြတော့မယ့် စာဖတ်သူ
တွေကို ဝတ္ထုတိုထဲက ကိုးကားစာတွေကို ထဲထဲ
ဝင်ဝင် ဖော်မပြတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေလိုပါ
တယ်။

နောက်အရေးပါတဲ့ အချက်ကတော့ အချိန်
ကာလ၊ နေရာ၊ ဒေသ၊ နောက်ခံ (ခေတ်ပြိုင်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းနှင့် ပညာသည့်တို့ရဲ့ ဘဝ
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း)ကို ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံး
သဘာဝအမှန်တရားနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဖော်ပြ
ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရေးဖွဲ့တဲ့ ဇာတ်ကောင်
စရိုက်၊ နေရာဒေသ၊ အချိန်ကာလတွေကို အတတ်
နိုင်ဆုံး ဘက်မလိုက်ဖို့၊ သမာသမတ်ရှိဖို့ (Ob-
jective) ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံး အရေးအပါဆုံး အချက်ကတော့
ဝတ္ထုတိုတစ်ခုလုံးရဲ့ သော့ချက်ဖြစ်တဲ့ အတွေး
ပါပဲ။ အဲဒီအတွေးဟာ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုလတ်၊ ဝတ္ထု
ရှည်များပါမက လုံးချင်းဝတ္ထုတွေမှာပါ အင်မတန်
အရေးပါပါတယ်။ ကျွန်မခပ်ငယ်ငယ်... ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဘဝတုန်းက ဆရာကြီး
ဒေါက်တာထင်အောင်ဟာ ဝတ္ထုများနဲ့ပတ်သက်လို့

သင်တန်းပေးရာမှာ အရေးပါတဲ့အချက်တွေဟာ...
 (သူက အင်္ဂလိပ်လိုသင်တန်းပေးခဲ့တာမို့ ဒီ စကား
 လုံးများသုံးခွင့် ပေးစေလိုပါတယ်)

- (၁) ဇာတ်အိမ် (Plot)
 - (၂) ဇာတ်ရုပ်များ (Characters)
 - (၃) အချိန်နှင့် နေရာဌာန (Time and space)
 - (၄) နောက်ခံအဖြစ်အပျက် (Background)
 - (၅) လူ့ဘဝ ဒဿနအတွေး (Philosophy on Life)
- ဖြစ်ပြီး ဒီအချက်ငါးချက်မှာ အထက်ပါ
 လေးချက် ပြည့်စုံပေမယ့် နောက် အရေးကြီးဆုံး
 ဖြစ်တဲ့ ‘အတွေးဟာ’ မြန်မာဝတ္ထုတိုတွေမှာ
 အင်မတန် အားနည်းတဲ့အကြောင်း ဥပမာများ၊
 ကိုးကားချက်များနဲ့ ရှင်းပြသွားတာကို ကျွန်မ
 ကံကောင်းစွာ ကြားနာခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

ယခု ကျွန်မရဲ့ ‘ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်’
 ဝတ္ထုတိုမှာ အဲဒီဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးတွေ
 တစ်စုံတစ်ရာ ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်စားနေမိ
 ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာဝတ္ထုတိုလောကမှာ
 လူလတ်ပိုင်းနဲ့ လူငယ်ပိုင်းတွေဟာ အဲဒီ ‘အတွေး’
 တွေကို ဦးစားပေး ရေးဖွဲ့လာကြပါတယ်။ မိုးမိုး
 (အင်းလျား)၊ မစန္ဒာမှသည် ခုခေတ် ဂျူး၊ နုနုရည်
 (အင်းဝ) စသူတို့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ဖတ်ကြည့်ရင်
 ဒီအတွေးရဲ့ သဘောတရားတွေကို တွေ့မြင်ခံစားရ
 လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ နာမည်နှင့်တကွ ဖော်မပြ
 ထားသော်လည်း အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။

တချို့ဝတ္ထုတိုတွေမှာ တွေးစရာ အတွေးတွေ ဖော်ပြရုံမက ‘လူ့ဘဝ’အတွက် ‘အတွေးသစ်’ပါ ပေးနိုင်လာကြပါတယ်။ ဒါဟာ ဝတ္ထုတိုရဲ့ အနှစ်သာရပဲလို့ ကျွန်မ ထင်မိလို့ပါ။

ကျွန်မ ‘ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်’ ဝတ္ထုတို ရွေးချယ်ခဲ့ရာမှ ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ကိုယ်ကောင်းလှ ချည့်၊ အားရလှချည့်ရယ်လို့ ရွေးချယ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မပြောပါရစေ။ ဒီဝတ္ထုတို ထက် သာလွန်တဲ့၊ ခေတ်မီတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ဆက် ရေးချင်ပါသေးတယ်။ ဒီလို ဆက်ရေးနိုင်ဖို့၊ လှေကားအမြင့်တက်နိုင်ဖို့၊ လမ်းစတစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်မရွေးချယ်ပေးလိုက်တာ ဧကန်အမှန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတို ‘စံ’ အရှိန်အဟုန် တိုးတက်လာတာနှင့်အမျှ မြန်မာဝတ္ထုတိုများ၊ အရှိန်အဟုန်များ အံ့မခန်းတိုးတက်လာတာ ငြင်းမရနိုင်ပါဘူး။ ခုခေတ်ဝတ္ထုတွေဟာ သာမန်ပုံပြောသလို ဇာတ်ကြောင်းပြန်တဲ့ retold ဝတ္ထုတိုတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ဒီလိုဇာတ်ကြောင်းပြန် retold ဝတ္ထုတိုတွေ ကို ရိုးအီနေအောင် ရေးခဲ့ပေါ့။ ဒီ‘ရွှေအမှိုက်’ဟာ ဒီဇာတ်ကြောင်းပြန် ဝတ္ထုတို ထက်သာတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်လို့ပါ။ အရင်တုန်းက ကျွန်မ ဦးထိပ်ရွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချက်(ပ်)ကော့(ဖ) Checkov ဟာ ဝတ္ထုတိုတွေ(ယခုလည်းကြိုက်ဆဲ) ရေးဖွဲ့တဲ့အခါ သူပြောတဲ့ ဝတ္ထုတိုရေးနည်း နိဿရည်းမှာ အခန်းထောင့်မှာ သေနတ်ချိတ်ထား

တာကို ဇာတ်အစမှာရေးဖို့ရင် အဲဒီသေနတ် ပစ်ပြီး
မှ ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်သတဲ့။ ခုခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတို
မှာ အဆုံးသတ် သေနတ်ပစ်တဲ့အထိ မလိုဘူး
ထင်တာပဲ။ တစ်စုံတစ်ရာသော အတွေးနဲ့ ဝတ္ထုတို
ရေးရင် အဲဒီ နိဿရည်းဟာ လိုအပ်ပါ့မလား။

ခုခေတ် ကျွန်မတို့ နိုင်ငံတကာ ပစ်ခတ်
သတ် အက်ရှင်ကားတွေ ချန်လှပ်လို့၊ လူ့ဘဝ
အတွေးကို ပုံဖော်ကျူးနိုင်တဲ့ ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ကား
တွေ ကြည့်လိုက်ရင် ထင်ရှားတဲ့ဥပမာတွေ ထွက်
လာနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ... Life is Beautiful တို့၊
Mystery Train တို့၊ Siren တို့ စတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား
တွေပေါ့။ ရုံတင်ပြကြတဲ့ Public Shows တွေမှာ
သာမန် အပျော်ရုပ်ရှင်ကြည့်သူတွေ မကြိုက်၊
မနှစ်သက်လို့ ခုံတွေ ရိုက်ချိုးခံရတဲ့ကားဟာ
ကိန်းပွဲတော်မှာ ဆုရသွားတာမျိုးပေါ့။

ကျွန်မပြောချင်တဲ့ ဝတ္ထုတိုသဘောတရား
အချက်အလက်မှာ တမင်ထွင်၊ လူကြိုက်နည်းစေဖို့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါမျိုးတွေကို လူတိုင်းလည်း
လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားတင်ပြဖို့ပေါ့။ ကျွန်မတို့
မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဝတ္ထုတိုရေးဆရာများ ဖြစ်ကြတဲ့...
သစ္စာနီ၊ ကျော်စွာထက်၊ မြင့်သန်း ၊ ကိုဆွေစတဲ့
ဝတ္ထုတိုသမားတွေ (အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်)
ဟာ လူ့ဘဝ ‘အတွေး’ရဲ့ အနှစ်သာရကို
ဖော်ထုတ်သူများ ဖြစ်ကြတာမို့ ကျွန်မရဲ့ ‘ရွှေ
အမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်’ ဝတ္ထုတိုရွေးချယ်မှုဟာ အဲဒီ

လမ်းသစ်အပေါ် ကျွန်မ အစပျိုး လျှောက်လှမ်းမှုများ ဖြစ်မလားရယ်လို့ စိတ်ကူးမိတာပါ။ ကျွန်မ မှားနေရင်လည်း ဝေဖန် ထောက်ပြနိုင်ပါတယ်။ ‘ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်’ဆိုတဲ့ နာမည်မှာ ရွှေငွေ ပြည်စုံပြီး ရွှေငွေတန်ဖိုးကိုဖြင့်၊ အဓိက ထားလိုတဲ့ သူတွေဟာ တကယ်တော့ လူ့လောက၊ လူ့ဘောင် အတွက် ‘အမှိုက်’တွေပါပဲလို့ ကျွန်မဆိုလိုချက် ဟာ ရိုးစင်းပေမယ့် ဝတ္ထုတိုရဲ့ အကြောင်းအရာနှင့် ကိုက်ညီမယ်ထင်ပြီး ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

‘ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်’ကို ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ သီးခြား အကြောင်းပြချက် တစ်ခုကတော့ ကမ္ဘာစာပေ နဲ့စပ်သိမြင်တဲ့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေနဲ့ စာပေဝါသနာရှင်များ ကြိုက်နှစ်သက်ကြတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူနှင့် တကွ၊ ရေးဖော်များ၊ ဆရာ ဆရာမများနှင့် ကျွန်မရဲ့ ပင်တိုင်စာဖတ်သူများကို ကျေးဇူး အထူးတင်မိပါတယ်။ ။

ခင်ဆွေဦး

ရွှေအမှိုက်၊ ငွေအမှိုက်

[၁]

ကိုယ့်ကြောင့် တစ်သက်ပတ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဟိုတုန်းက ဘယ်တွေးမိမလဲ...။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲ စဝင်လာကတည်းက ရင်ထဲက ခပ်လေးလေးရယ်။ ဒါရိုက်တာ ကိုအောင်မြင့်ပြောတာတော့ တရားရှင် ဖြစ်နေသည်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူက ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပြီးတော့ ကိုယ့် လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံလှဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ လေးတစ်ခုနဲ့ ဘဝပျက်သွားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က တွေးမှမတွေးမိခဲ့တာဘဲ။

ကျောင်းအဝင်ဝမှာ တတိုင်းမွှေးပင်ထက်က ပန်းစိမ်းဝါဝါ လေးတွေကမွှေးလို့၊ မြေပြင်ပေါ်ဝယ် ဆိပ်ဖလူးပန်းရုံက ပန်းတွေဟာ

ငွေကြယ်ပွင့်လေးတွေလို စီကပ်ကြဲဖြန့်ထားတယ်။ သဘောပင်နှစ်ပင်
ပေါ်က သဘောသီးတွေဟာ အပင်ပေါ်မှာတင် မှည့်နေတယ်။ အစိမ်း
ရောင်နုနုနဲ့ ‘ပွ’ နေပြီဖြစ်တဲ့ မာလကာတွေလည်း ငှက်စာဆော်နေပေရဲ့။
ဒီလို အေးချမ်းသာယာတဲ့ တောရချောင်ကျောင်းက ဦးပွင်း ဦးမာဃ
ကို ကိုယ်ဝင်ဖူးရမလား၊ မဖူးဘဲ လှည့်ပြန်သွားရမလား၊ ရင်ထဲမယ်
တထိတ်ထိတ်ပဲ။

‘မသက်... ဒီဘက်လာလေ’

ကိုအောင်မြင့်က ဘယ်ဘက်လမ်းကိုခေါ်နေတယ်။ ခုချိန်ထိ
ကိုယ့်ကို ကျိုးနွံတုန်း၊ အလေးပေးတုန်းပဲ။ ဟိုတုန်းက နာမည်ကျော်
ကြားခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ‘ခင်မေသက်’ ဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါကို သူ
မမေ့သေးဘူး။

‘လှည့်တောင်ပြန်ချင်ပြီ’ လို့ စိတ်ထဲရှိတာ လွှတ်ခနဲပြောမိ
သေးတယ်။

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ မသက်ရာ၊ ကိုယ်က မင်းသမီးလာမယ်
လို့ ဦးပွင်းကို လျှောက်ထားပြီးသား’

‘သူ ဦးပွင်းဝတ်တာ ကြာပြီလား’

‘ကြာပြီပေါ့၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီထင်တယ်’

‘မသက် သူနဲ့မတွေ့တာ နှစ်အစိတ်ရှိပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ရင်သာကျော်ဦးမယ်၊ ဦးမောင်လေး
ရုပ်ရှင်နယ်ထဲကထွက်တာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်လောက်ကပဲ’ ကိုအောင်မြင့်က
ကိုယ့်ရဲ့မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး...

‘ကိုယ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်လောက်တုန်းကတည်းက
ပြန်တွေ့တာ’

‘ဘဝလုံးလုံး ပျက်သွားတယ်ကြားတော့ မသက် စိတ်
မကောင်းပါဘူး’

‘ဘဝပျက်တယ်ဆိုတာ အရင်တုန်းကပေါ့လေ’

‘မသက်အကြောင်း မေးသေးလား’

‘မေးပါတယ်’

‘စိတ်တော့ သိပ်နာနေမှာပဲနော်’

‘သူ့ကြည့်ရတာ အေးချမ်းပါတယ်’

ခင်မေသက်က ကိုအောင်မြင့်စကားကို မခံချင်တောင်ဖြစ်
လိုက်မိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် ဘဝပျက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဟာ အေးချမ်းတယ်တဲ့လား။ သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာအကြောင်းတွေ
ဆက်တိုက်ကြုံခဲ့လို့ ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ပဲ။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်
မီးလောင်တယ်ဆိုတာ တကယ်မှန်တယ်။ နေပါဦး... ဒီစကားကို
မယုံဘူး။ စငြင်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုအောင်မြင့်လေ။ ကိစ္စတစ်ခု
ကြီးကျယ်လာတာ နဂိုကတည်းက အကြီးအမား ထုထည်နဲ့စတာလို့
စကားကပ်ပြီး ငြင်းခဲ့တာမဟုတ်လား။ မီးမလာလို့ ကားရိုက်နားဆဲ
အချိန်မှာ အဲဒါပဲ ငြင်းနေကြတာ။ ကိုယ်ငြင်း သူငြင်း... နောက်မှ
ဒါရိုက်တာဟာ ထုံးစံလို မင်းသမီးကို လျော့ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို
အလျော့ပေးတာက ဇာတ်လမ်းစတာပါပဲ။

* * * *

[၂]

ခင်မေသက် နာမည်ကြီးစပြုကတည်းက ဦးမောင်လေးနဲ့
 စတွေ့တာပါ။ သူနဲ့ တွဲရိုက်ခဲ့တဲ့ကားတွေ လေးငါးကားမကတော့ဘူး။
 သားအဖ၊ တူအရီး၊ မောင်နှမ၊ တစ်ခါတလေ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် နဲ့
 တပည့်မ၊ သားအဖအဖြစ် ရိုက်ကြတာများပါတယ်။ သားအဖအတွဲ
 ညီလွန်းလို့ အကယ်ဒမီစာရင်းထဲတောင် ပါပါသွားတယ်။ အပြင်မှာ
 သူ့ကို ‘အဘ’ လို့လည်း ခေါ်ကြတာပဲ။ အဘ အမူအရာကလည်း
 သိပ်မသင်ရဘဲ ကွက်တိပဲ။ ခေတ်ဟောင်းမင်းသားကြီး မဟုတ်လား။
 ကိုယ်ရုပ်ရှင်ထဲဝင်စက သူလက်တွဲခေါ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်ကလည်း ‘သမီး’
 အဖြစ် ဝင်ခဲ့တာ အသက်ကလည်း (၁၆)နှစ် (၁၇)နှစ်လောက် ကွာ
 ကြတာ။ ထူးခြားတာတစ်ခုကလည်း လူတွေအုံနေတဲ့ ကိုယ်လိုမင်းသမီး
 ကို ‘ငန်း’ တဲ့အထဲ သူမပါဘူး။ နို့မဟုတ်ရင် ‘အဖေ’ခန်း လုပ်ရတဲ့
 ‘အဘိုးကြီး’တွေရဲ့ အကိုင်အတွယ်ခံရတာ။ သမီးရည်းစားခန်း ရိုက်ရ
 တာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ‘အနိပ်

သည်ကြီးကျနေတာပဲ’ လို့ ဒါရိုက်တာကိုအောင်မြင်မြင့်ကို သတင်းပို့ပြီး ရယ်မိကြသေးတယ်။

သူကတော့ တကယ့်ကို လူရိုးလူအေးကြီး။ ‘ရဲရဲကိုင်ပါ အဘရဲ့’ လို့တောင် ဒုတိယမင်းသမီးက ပြောယူရတယ်။ ဒုတိယမင်းသမီးက သူ့ကို မြူရ၊ ချူရတဲ့အခန်းတွေမှာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်ပြီးတိုင်း ရိုက်ကွင်းအပြင်ဘက်မှာ ကန်တော့ရတာအမောပဲ။

‘ကန်တော့နော်... အဖေ’

ပြီးတော့ သူကပြောသေးတယ်။ ‘ငါ အဖေ့ကို ဖျက်ဆီးရတဲ့ အခန်းရိုက်ရတာ သိပ်အားနာတာပဲ။ သူက တကယ်လူရိုးလူအေးကြီး၊ ပြီးတော့ ပိုခက်တာက သူ့အမူအရာတွေက တကယ့်ကို တရားမပျက် တာဘဲ။ ကိုအောင်မြင်တို့တောင် ကိုယ်ကသတိပေးရသေးတယ်။ ‘ရှင် သူ့ကို သူတော်ကောင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ရိုက်စမ်းပါ။ သူယုတ်မာ ဇာတ်ဝင်ခန်း မလုပ်စမ်းပါနဲ့’ လို့ အဘကတော့ ဘာမဆိုရပါတယ် ပြောတာပဲ။ သူ့ပညာနဲ့သူ မာနလည်းကြီးပုံပေါ်တယ်။ သူ့ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလားကွယ်။ ဘယ်လိုယောက်ျားကြီးလဲ ထူးဆန်းတာ က ရာဂထူပြောတဲ့အဘိုးကြီးအခန်း လုပ်ရပြီဆိုတော့လည်း ရုပ်ရှင်ထဲ မှာ တကယ့်ကို သရုပ်ဖော်ပြင်တာပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုအောင်မြင်က သူ့ကို ကိုယ်နဲ့တွဲလျက် ဆက်တိုက်ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာ။ စာချုပ်တောင် သူ့ကို ချုပ်ခါနီး နေပြီ။ အနေအထားဆင်းရဲတဲ့ သူ့အိမ်လေးက နေမြင်၊ လမြင် ခေါင်မိုးကိုတောင် ပြင်မိုးဖို့ ပိုက်ဆံကြိုယူတာ တွေ့ရတယ်။ အဘ အိမ်မိုးပြင်တာ မင်းသမီးထာဘီဖိုးတောင် မရှိပါဘူးလို့ ချွန်တဲ့သူတွေက တောင်ချွန်ကြသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အဘက အပြုံးအေးအေး။ သူပြုံးနေကျ အပြုံးမျိုးနဲ့။ စကားလည်းနည်းတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီတုန်းက လောကကြီးမှာ အသာယာဆုံး အချိန်တွေပါပဲ
 လေ။ ကိုယ်က ဈေးအကြီးဆုံး အကယ်ဒမီထိပ်တန်းမင်းသမီး။ သူက
 ကိုယ့်ကို အထောက်အကူပြုနေရတဲ့ နာမည်ကြီးဇာတ်ပို့။ မမွေးပေ
 မယ့် ဒါရိုက်တာအဖေ သူဌေးကြီးအိမ်က စက္ကူပန်းရောင်စုံတွေဟာ
 အဆင်အသွေးတောက်ပပြီး ကြွရွလှပနေတာပဲ။ သစ်ခွအိမ်က ငွေရောင်
 နဲ့၊ လာဗင်ဒါ ခရမ်းပြာရောင်တွေဟာ နန်းဆန်ဆန် သားနားလှတယ်။
 ကိုအောင်မြင့်က ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်တောင် ပေးဖူးသေး
 တယ်။ တန်ဖိုးနဲ့တွက်ရင် ငွေသုံးရာဖိုး မကဘူး။

ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူးကို အမြဲတမ်း ကိုင်သောက်နေတဲ့
 ကိုယ်က အဘဆီက သူ့လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ မီးခြစ်ကို လှမ်းတောင်း
 တော့ အဘက လက်တုံ့နှေးနှေးနဲ့ ပေးမယ်လုပ်ဆဲ ကိုအောင်မြင့်ညီ
 ကုမ္ပဏီသူဌေးရဲ့တူ၊ ရှူတင်မန်နေဂျာကတောင် ဘယ်တုန်းက ကိုယ့်
 ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်မသိဘူး။ ဖျတ်ခနဲ မီးပြာရောင်လေးလဲ့ပြီး
 ကိုယ့်ဆေးလိပ်ဟာ မီးညှိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ နောက် သိပ်မကြာပါ
 ဘူး၊ ဒီကရက်ရွှေ့နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်မီးခြစ်ဟာ ကိုယ်ပိုင်
 ပစ္စည်းဖြစ်လာတာပဲ။ အဘတစ်ယောက်များ ကိုယ့်ကို စီးကရက်မီးညှိ
 ပေးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ။ ‘ကျုပ်မှာ ရွှေမီးခြစ်ဝေးလို့၊ ဂက်(စ်)
 မီးခြစ်လေးတစ်လုံးတောင် ဆောင်မထားနိုင်ပါဘူးဗျာ’ ပြောဖို့တောင်
 သတိမရတော့ဘူးလား။

အဘဆီက မှတ်မှတ်ရရ ငရုတ်သီးစိမ်း မီးအုံးထားတဲ့
 ငါးပိရည် ကျဲတောက်တောက် တစ်ခါယူ ခပ်စားဖူးပါရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက
 ကိုအောင်မြင့် လူလည်ကျတာ၊ အားလုံးထမင်းစားပြီးမှ ရှူတင်ခေါ်
 တယ်၊ နေ့လယ်(၁)နာရီထင်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကဏန်းနဲ့ခေါက်ဆွဲ
 ကြော် စားရပါရဲ့။ အဘကတော့ သူ့အိမ် ထမင်းအကျက်နောက်ကျလို့
 သတ္တုချိုင့်လေးနဲ့ ထမင်းယူလာခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ကတောင်

သူ့ ထမင်းသွားနှိုက်စားတာ။ ‘မင်းသမီးရယ်၊ မတန်မရာတွေ၊ ဒီအစုတ်
အပွဲတွေ မစားချင်စမ်းပါနဲ့’ ဘာလို့ လူတွေရှေ့ မပြောခဲ့တာလဲ။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်း၊ နှာတံစင်းစင်းနဲ့ အဘ
လို ဥပဓိရုပ်နဲ့ ဘာလို့များဆင်းရဲရတာလဲလို့ ဒုတိယမင်းသမီးက
ပြောတော့ ကိုယ်က စောစောတုန်းက ကိုယ်နဲ့မှမတွေ့ခဲ့ဘဲ၊ နောက်
ပြောင်ခဲ့တာကို မင်းနဲ့သာ စောစောတွေ့ရရင် ကိုယ်သေပျော်ပါပြီ
ပေါ့လို့။ ဘာဖြစ်လို့ အပြောင်အပြက် စကားလောက်တောင် မဆိုနိုင်ရ
တာလဲ။ ကြောင်တောင်တောင် ငေးကြည့်တတ်တဲ့ အဘရဲ့မျက်လုံး
တွေကို ကိုယ်ဘဝင်မကျခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

* * * *

[၃]

ငွေရောင်သစ်ခွမှာ နှင်းစက်တွေတွဲလို့။ စက္ကူပန်းရုံတွေမှာ
 လိပ်ပြာရောင်စုံတွေ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်နဲ့၊ ပန်းဝတ်ရည်တွေစုပ်လို့။
 အားလုံးလွမ်းစရာတွေချည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ဘယ်တွေးမိပါ့မလဲ။
 ဆောင်းရာသီရဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ ခါတိုင်းထက်တောင် ရွှေရောင်
 ဝင်းမှည့်လို့။

‘နေသာတယ်၊ ရှူတင်စမယ်လို့’

ကိုအောင်မြင့်က သူ့ရဲ့ ပြာလဲ့လဲ့အသံနဲ့ အော်လိုက်တယ်။
 ဒီနေ့ ကိုယ်နဲ့အဘရဲ့ အရေးကြီးဆုံးအခန်းရိုက်ရမှာ နောက်ပိုင်းမြန်မာ
 ရုပ်ရှင်တွေမှာ ထုံးစံလိုဖြစ်လာရမယ့် အခန်းတွေပါပဲ။ အဘသေလို့
 ကိုယ်က အလောင်းပိုက်ငိုရမယ့် အခန်းတွေပါ။ အဘက သေခါနီး
 မှာကြား၊ မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့၊ သူက မျက်ရည်အစစ်ထွက်အောင်
 လုပ်နိုင်စွမ်းတဲ့ ဝါရင့်ပညာသည်။ ကိုယ်ကလည်း မျက်ရည်အစစ်ကို

အရေးကြီးရင် ထုတ်တတ်တယ်။ ဒါမျိုးရတာ ဒီတုန်းက ကိုဝင်းဦးနဲ့ ဝါဝါဝင်းရွှေတို့၊ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။

‘အိုကေ၊ ရာသီဥတု အခြေအနေကောင်းတယ်၊ မင်းသမီး ပျော်တယ်၊ ကင်မရာမင်း မြူးတယ်၊ ဒါရိုက်တာ တက်ကြွဖျတ်လတ် နေတယ်’

ကိုအောင်မြင့်က ပြက်လုံးတစ်ခုလို ရယ်နေသေးတယ်။ သူ့ ကားထဲက ဇာတ်ကောင်တွေကို စကားတစ်ခါပြောပြီးတိုင်း ရယ်ခိုင်း နဲ့။ ရယ်သံကို ဒါလောက်ကြိုက်တဲ့လူ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ရိုက်မှာက အလွမ်း။ မင်းသမီးရဲ့ အလွမ်း။ ကိုယ်ဘယ်လောက်တောင် လွမ်းနိုင် တယ်၊ သူသိတယ်။ ခံစားမှုဝေဒနာခလုတ်ကို အကုန်နှိုးပစ်မှာ။ ခင် မေသက်တို့ တိုက်တွေ၊ ကားတွေနဲ့ စိန်တွေ သီးထလာတာ ဒီအမူအရာ မျိုးကြောင့်ပေါ့။ မင်းသား၊ မင်းသမီး ‘စန်း’ထလာပြီဆိုရင် ဘယ် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ဘယ်ဒါရိုက်တာမှ မခံနိုင်ဘူးလေ။

အဖြစ်က ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ။ ရီဟာဇယ်အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ပြီးသား။ ကင်မရာတွေ၊ မီးတွေချိန်ထားပြီး ကလက်ရိုက်သမား အဆင်သင့်။ ရှူတင်မန်နေဂျာက စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဟိုပြေးဒီလွှား။ ကိုအောင်မြင့် က ကင်မရာမင်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်တုန်း။

‘ကိုယ့်မျက်နှာ ဘေးတိုက်ယူရင် သတိထားနော်၊ ကိုယ်က ဘေးတိုက် မလှတတ်ဘူး’

သတိပေးပြီး ရိုက်တာ။ ခင်မေသက်က ဘဝအစ မကောင်း ခဲ့တာတွေ ရွေးပြီး၊ ဟိုတွေ၊ ဒီတွေ လွမ်းလာပြီ။ နာကြည်းတဲ့စိတ် နဲ့ မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာပြီး အဘရင်ဘတ်ပေါ်မှောက်ပြီး နောက်ဆုံး ‘ငို’ချတာနဲ့ မျက်ရည်အစစ်တွေ ဖြိုင်လာတော့မှ အံဝင်ခွင်ကျကွက်တိ ပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ‘အဘ’ရယ်၊ ခိုးခိုးခစ်ခစ်နဲ့ လက်ကားရား၊
 ခြေကားရားရယ်တော့တာ။ ရယ်တာမှ ကိုယ်ကို သိမ့်သိမ့်တုန်နေတာ
 ပဲ။ တစ်ခါမှ သူ့အဲဒီလောက်မရယ်ဖူးဘူး။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ။

‘ဟာ... အဘရာ၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်
 တာလဲ’

ကိုယ်က ဒေါသနဲ့အော်လိုက်တယ်။ ဒါရိုက်တာ ကိုအောင်
 မြင့်ကလည်း မျက်နှာကြီး ရုတ်ချည်းမည်းညိုလို့။

‘ဟေ့ လူကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

နင့်နင့်သီးသီး မေးလိုက်တယ်။ ကင်မရာမင်းရော၊ ကုမ္ပဏီ
 ပိုင်ရှင်ရော၊ တူရော၊ သူတို့အားလုံး မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်နဲ့။

‘ငါယားလို့ကွ’

သူက မတုန်မလှုပ်နဲ့။ အပြစ်မရှိသလို ဖြေလိုက်တယ်။

‘ယားတယ်၊ ဘယ်လိုယားတာလဲ’

‘ခင်မေသက်ရဲ့လက်က ငါ့ချိုင်းကြားထဲ ရောက်လာပြီး
 ကလိထိုးသလို ဖြစ်သွားတာကိုး’

‘ခင်ဗျားဗျာ၊ ခင်မေသက်နဲ့ ရိုက်ဖူးတာပဲ၊ အောင့်အည်းနေမှ
 ပေါ့’

‘ယားတာကတော့ အောင့်လို့မရဘူးကွာ’

သူက အဲဒီအချိန်အထိ အေးတိအေးစက် ဖြေနေတုန်း။ ကိုယ်
 ကတော့ သူ့အေးစက်စက်လုပ်လေ၊ ဒေါသထွက်လေလေပဲ။ ကိုအောင်
 မြင့်ကလည်း ဒီအခန်းပြန်ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေလေရဲ့။ ကိုယ်ကတော့
 လုံးဝ ပြန်မရိုက်ချင်တော့ဘူး။ လွမ်းရမယ့်အခန်း၊ ဒေါသထွက်နေတော့
 ဘယ်ရိုက်လို့ ကောင်းပါတော့မလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆောင်းတွင်းကြီး
 မိုးတွေအုံ့မှိုင်းလာပါလေရော။ ကိုယ်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်

တော့ဘဲ ဗြုန်းစားကြီး ကားပေါ်တက် ပြန်လာခဲ့တယ်။ ‘ဟော...
မင်းသမီး စိတ်ကောက်သွားပြီ’ လို့ ဘယ်သူကမှန်းမသိ ပြောကျန်ရစ်
တယ်။ သူဌေးကြီးရဲ့ ညီတစ်ယောက်က ဆဲဆို၊ ညစ်ညမ်းတဲ့စကားနဲ့
နောက်ပြောင်ကျန်ရစ်တယ်။ သူ့ရဲ့အေးစက်စက်အပြုံးကိုလည်း ကိုယ်က
သိပ်ကိုဒေါသထွက်တာ။ စက္ကူပန်းရုံက လွင့်ပျံလာတဲ့ လိပ်ပြာလေး
တစ်ကောင် ကိုယ့်ပခုံးနားဝဲနေလို့ လက်နဲ့ပုတ်ပစ်ခဲ့သေးတယ်။
အတောင်ပံတောင် ပဲ့သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ မသိပါဘူး။

* * * *

[၄]

အဲဒီအခန်းက ဇာတ်သိမ်းခန်းပေမယ့် စရိုက်တာမို့ ကိုအောင်
 မြင့်က လူလဲပစ်လိုက်ရတယ်။ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ရေရှည်တွဲရိုက်သွားမယ့်
 စာချုပ်လည်း ပျက်သွားရုံမက တခြားကုမ္ပဏီတွေက ကိုယ့်ကိုငှားရင်
 သူ့ကို မငှားတော့ဘူး။ ငွေစရွှင်လာမယ့်ဆဲဆဲ သူ့ဘဝဟာ မွဲတေသွားခဲ့
 ပြန်တယ်။ အသားဝါရောဂါနဲ့ မမာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ သူ့သမီးလေးဆုံး
 ခဲ့ရှာပြီ။ သူ့မိန်းမလည်း အသက်တိုခဲ့တယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကိုယ်က
 မင်းသမီးကြီးအဖြစ် ထွန်းတောက်ဆဲမှာ သူက ကြယ်တစ်ပွင့်ကြွေသလို
 လူ့လောကကြီးထဲက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ရှင်လျက်နဲ့ သေသွား
 ခဲ့တယ်။ ဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ၊ မစောကြောချင်တော့ပါဘူး။ ကြီးတဲ့
 အမှုငယ်စေ၊ ငယ်တဲ့အမှု ပပျောက်စေဆိုတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တာတွေ
 လာဖြစ်နေတော့ ငယ်တဲ့အမှုကနေ ကြီးလာတာ။ အမှိုက်စပြီး ပြာသာဒ်
 မီးလောင်တာ ကိုအောင်မြင့်ယုံသွားပြီလား။ နောက်စကားပုံတစ်ခု
 ရှိသေးတယ်။ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့တာလေ။

သူ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ ဆိုက်ထားတဲ့ ရှားရှားပါးပါး အဖိုးထိုက်တန်လှတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဂျေ(မ်)ကားကြီးထဲက ခြင်းတစ်လုံး ဒါရိုက်တာကို ဆွဲသယ်ခိုင်းခဲ့ရတယ်။ ငါးရုံခြောက်၊ ဟောလစ်ပုလင်း၊ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ခရမ်းချဉ်သီးယို၊ ပန်းသီး၊ ရွှေငှက် ပျောသီး၊ အားလုံး အဖိုးတန်တွေချည်းပါပဲ။ ကိုယ် ရာဇဝင်ကြွေးဆပ် တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းယူခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်သား လေး အသည်းခြောက်ရောဂါဖြစ်တုန်းက အဲဒီ ဂျေ(မ်)ကားကြီးရောင်း ပြီး နိုင်ငံခြားသွားဆေးကုဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးတာကို တွေးမိပြီး အသားဝါ ရောဂါနဲ့ ဆုံးခဲ့တဲ့သူ့သမီးလေးကို သတိရမိသေးတယ်။ သူ့သမီးလေး ဆေးကုဖို့ ရောင်းစရာ၊ ပေါင်နှံစရာ ဘာရှိခဲ့မှာလို့လိုက်လို့နော်။

ဦးပဉ္စင်းကြီးကို ဖူးခဲ့ရပေမယ့် တရားရှုမှတ်နေလို့ ဘာတရား မှ မနာခဲ့ရဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးပဉ္စင်းကြီးရဲ့ အပြုံး အေးအေးကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဲဒီအပြုံးအေးကို ဒေါသထွက်ရမယ့်အစား အားကျလို့နေခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ တတိုင်း မွေးနဲ့ ဆိပ်ဖလူးပန်းတွေဟာ ခါတိုင်းထက် ပိုမွှေးနေတယ်လို့ ထင်မိ ပါရဲ့။ ။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ။

ကြကြသင်း

အမည်ရင်း ဒေါ်ခင်သန်းဝင်း၊ အဘ ဦးစိန်မောင်၊ အမိ ဒေါ်ခင်ရီတို့မှ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဝါးခယ်မမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှစ၍ တိုင်းရင်းမေ၊ ရှုမဝ၊ ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ စန္ဒာ၊ မိုးဝေ စသည့် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၏ အမျိုးသားစာပေဆုကို **‘စံပယ်တစ်ကုံး၊ ဂမုန်းတစ်ပွင့်’** ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ဖြင့် ဆွတ်ခူးရရှိသည်။ ယနေ့ထိတိုင် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များသာမက ပြဇာတ်များကိုပါ အလျဉ်းသင့်စွာ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

ရွေးချယ်ထားသောဝတ္ထုအပေါ် စာရေးသူ၏အမြင်

ထုတ်ဝေသူက ကျွန်မ၏ စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ရွေးချယ်ပေးပါဟု တောင်းခံလာသည့် အခါ ကျွန်မမှာ အတော် အရွေးရခက်ခဲ့ပါသည်။ အမိသည် သူ့ရင်သွေးရင်နှစ် ရတနာအားလုံးကို တပြေးညီ ချစ်ခင်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတတ်မြဲ ဖြစ်သလို ကျွန်မမှာလည်း ကျွန်မ၏ ရင်မှဖြစ် သော ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ဟိုတစ်ပုဒ်လည်း ချစ်၊ သည်တစ်ပုဒ်လည်း မင်နှင့် ရွေးရခက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ယခုရွေးလိုက်သည့် ဝတ္ထု တိုကလေးကို အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်ပါတော့ သည်။ လောကအမြင်ကို ဖော်ပြပြီး လူ့သဘော၊

၅၂

ကြူကြူသင်း

လူ့သဘာဝ၊ လူ့စိတ်၊ လူ့အတ္တကို ဖော်ကျူးနိုင်
သည်ဟု ကျွန်မယူဆသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကြူသင်း

ကြူကြူသင်း

၆၊ ၆၊ ၂၀၀၀

မြနန်းနွယ်

ကြီးကြီးမြ၏အလှမှာ လူတကာ နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရသည့်အလှ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတွေမပြောနှင့်။ မိန်းမအချင်းချင်းပင် ကြီးကြီးမြ ၏အလှတွင် ငေးမောတွယ်ငြိ ပါသွားတတ်စမြဲ။

သာမန် မြန်မာမိန်းကလေးတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ကြီးကြီးမြ ၏အရပ်ကို မြင့်သည်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း ကလန်ကလားကြီး ဖြစ်မနေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ပြည့်ဖြိုးသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဝတုတ်၊ အိပဲ့ကြီးမဟုတ်။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် လုံးတန်ရပ်တန် ရှိသည်။ သေးသွယ်သော ခါးကလေးနှင့် ရင်ချို၍နေတတ်သည့် ပုံစံက သူ့ကိုယ်ဟန်ကို ပို၍ကြော့ရှင်းစေသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်လျှင် အသက်အစိတ်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ထွေးထွေးနှင့် မနီးယိုးစွဲ။

မြင်သူတိုင်း ချီးကျူးရသည်က ကြီးကြီးမြတ်မြတ် အသားအရေ လှပမှု။ သူ့အသားအရေသည် ဖြူရုံသက်သက်မဟုတ်။ ဝါလည်း ဝါသည်။ ဝင်းလည်းဝင်းသည်။ စင်လည်းစင်သည်။ ကြည်လည်း ကြည်သည်။ ပြီးတော့ မွတ်လည်းမွတ်သည်။ သည်တစ်ချက်ကိုတော့ ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုပေးဖူးသည့် ထွေးထွေးတို့တူမတွေ ကောင်းကောင်းသိသည်။

အထူးခြားဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးကား ကြီးကြီးမြတ်မြတ် အကြည့် ခံလှသော ဝင်းပပျက်နှာ။ ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ယခု အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်လာသည်အထိ လုံးဝဆံပင်မဖြူ။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်မှာနေလျှင် ကြီးကြီးမြတ်မြတ် သူ့ဆံပင် တစ်ဆုပ်တစ်ထွေးကြီးကို ဆံထုံးမထုံးဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ဖြေချထားလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ မည်းနက် တောက်ပြောင် ပိတုံးရောင်ထနေသည့် ဆံပင်သန်သန်ကြီးများက ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ဝင်းပပပျက်နှာကလေးကို ဘောင်ခတ်ပေးထားသည်မှာ ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်းမသိပေ။ စိမ်းမြနေသည့် ဆံပင်၏အလှနှင့် ဝင်းပနေသည့် မျက်နှာ၏အလှတို့သည် ကျက်သရေရှိရှိ အားပြိုင် နေတတ်စမြဲပင်။

ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ပန်းလည်းအလွန်ကြိုက်သည်။ ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ခေါင်းပေါ်မှာ၊ အိမ်ထဲမှာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မွေးသော၊ သင်းသော၊ လှသောပန်းမှန်သမျှ အမြဲရှိသည်။ နက်မှောင် အရောင်လက်နေသည့် ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ခေါင်းပေါ်သို့ ပန်းကလေးတွေ ရောက်သွားလျှင် ထို ပန်းကလေးများမှာ ပို၍လှပလာတတ်မြဲပင်။

ကြီးကြီးမြတ်မြတ် အလှမျက်နှာကို တငေးတမော ကြည့်မဝ၊ ရှုမဆုံးဖြစ်ရသည့် သူတွေထဲမှာ ထွေးထွေးလည်း တစ်ယောက်အပါ အဝင်ဖြစ်ပေသည်။ ကြီးကြီးမြတ်မြတ် မျက်နှာကလေးမှာ ပန်းချီကျော် စုတ်ချက်တင်ထားသလို အသွေးအရောင်ဖြာကာ ထင်းလင်းပီပြင်နေ

လေသည်။ သူ့နဖူးမှာ ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူးကလေး... ကျဉ်းလည်းမကျဉ်း၊ ကျယ်လည်းမကျယ်၊ နဖူးအလယ်တွင်ရှိသော ဆံတံခွန်ညွန့်ကလေးကြောင့် ပို၍တင့်တယ်သည်။ သူ့ဆံပင်များကဲ့သို့ပင် နက်မြဲစိုရွှင်သော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာ ယနေ့ခေတ် မျက်စိအမြင်တွင် အတန်ငယ် ထူထဲသည်ဟု ပြောနိုင်သော်လည်း ထိုထူထဲသော မျက်ခုံးများကြောင့်ပင် ကြီးကြီးမြဲမြဲ မျက်နှာအလှမှာ ပိုတည်ကြည် ခိုင်ခံ့နေလေသည်။

ကြီးကြီးမြဲမြဲ မျက်လုံးလှလိုက်ပုံကိုတော့ ဘယ်ပုံဖွဲ့ရလေမည်လဲ ထွေးထွေး မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။ မျက်တောင်ရှည်ရှည်၊ ကော့ကော့ကြီးများ ခြံရံအနားသတ်ထားသည့် မျက်လုံးရွဲကြီးများသည် သူစိတ်ပျော်သည့်အခါ ရယ်ရွှင်နေတတ်ပြီး စိတ်မကြည်သည့်အခါ မိုနံဖျော့နေတတ်သည်။ ကြီးကြီးမြဲမြဲ မျက်လုံးများသည် စကားပြောသော မျက်လုံးများပင်တည်း။ ကြီးကြီးမြဲမြဲသည် တစ်ခါတစ်ရံ နှုတ်မှ မဖွင့်ဟဘဲ ထိုမျက်လုံးများနှင့်ပင် ထွေးထွေးတို့ကို စကားပြောတတ်ခဲ့လေသည်။ ကြီးကြီးမြဲမြဲသည် သူ၏ အိမ်ထောင်သုံးဆက်စလုံးကိုလည်း ထိုမျက်လုံးများနှင့်ပင် ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်ခဲ့လေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ၏ နှာတံစင်းစင်းနှင့် နှင်းဆီ နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးများနှင့်ပဲလား။

‘သမီးတို့ကြီးကြီးမြဲမြဲက ဥစ္စာစောင့်ဝင်စားတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီလောက် ထူးထူးခြားခြား လှနေတာပေါ့၊ သူ့မွေးတော့ မီးနေခန်း တစ်ခန်းလုံး မွေးကြိုင်သွားတာပဲတဲ့၊ သူ ပန်းသိပ်ကြိုက်တတ်တာလဲ သမီးတို့ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့မွေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အဖေတို့လဲ စီးပွားတအား ဖြစ်လာတာပဲတဲ့၊ မမမြဲက မွေးကတည်းက ရွှေစွန်းကို ကိုက်မွေးလာတာ သမီးရဲ့’

သူ့အစ်မကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ မေမေက မကြာခဏပြောပြတတ်သည်။ ထွေးထွေးက ခေတ်လူငယ်ပီပီ မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်။

‘ခင်ခင်မြ၊ ခင်ခင်လှ၊ ခင်မောင်လေးလို့ အဖေတို့က နာမည်
ပေးခဲ့ပေမယ့် မမမြက စကားလဲပြောတတ်ရော မြနန်းနွယ်၊ မြနန်းနွယ်
နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ထည့်ထည့်ပြောတတ်လို့ အခု ဒေါ်မြနန်းနွယ် ဖြစ်နေတာ
ပေါ့’ဟုလည်း ကြီးကြီးမြဲမြဲ ထူးခြားချက်များကိုလည်း မေမေက
သတိတရ ပြောတတ်ပါသေး၏။

* * * *

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ အုတ်တိုက်နီနီကြီးကို မြင်လိုက်မှ
ထွေးထွေး အတွေးတွေရပ်ပါတော့သည်။ ထွေးထွေးသည် အုတ်တိုက်
ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အထီးကျန်ဘဝ၊ တကယ်တော့ ကြီးကြီး
မြဲ ဘဝဟာ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ပါဘူးလေ။

ထွေးထွေးက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်တော့ မာန်ဖီ
သံများနှင့်အတူ ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင် ပြေးထွက်လာ၏။ သွားစွယ်
တဖွေးဖွေးနှင့် ခွေးကြီးတွေမှာ သွေးလန့်စရာ။ ခွေးကြီးများနောက်မှာ
လူထွားထွားကြီးတစ်ယောက်။ သူက ခြံစောင့်ကြီး။ ထွေးထွေးကို
မြင်မှ ခွေးကြီးများကို ဟန့်လိုက်၏။ ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင် အမြီးကုပ်
ကာ တိုက်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွား၏။

အိမ်ဖော်မလေးက ကြီးကြီးမြဲကို သံတံခါးမကြီးဖွင့်ပေး
လိုက်သည်ကို လှမ်းမြင်နေရကာ ကြီးကြီးမြဲသည် ခြံတံခါးဝဆီသို့
သိမ်မွေ့စွာလျှောက်လာရင်း ထွေးထွေးကိုကြိုလေသည်။ ခြံဝရောက်မှ
သူကိုင်လာသည့် သော့တွဲကို ခြံတံခါးဝနားတွင် အသင့်လာရပ်စောင့်နေ
သည့် ခြံစောင့်အဘိုးကြီး လက်ထဲသို့အပ်၍ သံတံခါးကိုဖွင့်စေ၏။

‘လှလှ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကြီးကြီးမြလဲ သတိရနေတာ’
 ‘ကောင်းပါတယ် ကြီးကြီးမြ၊ မေမေကလဲ ခဏခဏပြော
 နေတာပါ’

ကြီးကြီးမြ ပြုံးနေသည်။ ကြီးကြီးမြ၏အပြုံးသည် ထွေးထွေး
 ကို အားတက်စေလေသည်။ ထွေးထွေးစိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွား၏။

‘မမမြကလေ ... သူ့မျက်နှာကလေးကို အမြဲပြုံးထားတတ်
 တာ၊ သူပြုံးရင် မျက်လုံးကလဲပြုံးတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကလဲ ပြုံးတယ်၊
 ဒီအပြုံးနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အများကြီးအောင်မြင်ခဲ့တယ်’

မေမေစကားကို သတိရလိုက်ပြန်၏။

‘ထွေးထွေးလာတာ အချိန်ကွက်တိပဲ’

ကြီးကြီးမြ၏ ကျေနပ်စွာ မှတ်ချက်ချပုံကြောင့် ထွေးထွေး
 ဝမ်းသာသွား၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို ယောက်ျားကြီးများနှင့်
 ရင်ပေါင်တန်း၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ကြီးကြီးမြက စည်းကမ်းကြီးသလို၊
 တိကျပြတ်သားမှုလည်းရှိသည်ဟု ထွေးထွေးသိထားပြီးမို့ ကြီးကြီးမြ
 နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
 အားလုံးသော တူတွေ၊ တူမတွေထဲမှာ ထွေးထွေးကို ကြီးကြီးမြက
 အရင်းနှီးဆုံး ဆက်ဆံခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ယနေ့လည်း နံနက်ခြောက်နာရီ
 အရောက်လာခဲ့ပါဟု အခေါ်ရှိ၍ ထွေးထွေးလာခဲ့ရသည်။ ထွေးထွေး
 မှာလည်း အကြံတစ်ခုရှိသည်မို့ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့ပေမယ့်
 ထွေးထွေးစိတ်ကူးကိုတော့ မေမေ့ကိုလုံးဝမပြော။ မေမေမသိ။

ထွေးထွေး ခြံတွင်းသို့ဝင်မိသည်နှင့် သံတံခါးကို သော့ပြန်
 ပိတ်စေပြီး သော့တွဲကို ကြီးကြီးမြပြန်ယူခဲ့၏။ ကြီးကြီးမြ၏ဘဝ၊
 ကြီးကြီးမြ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာလုံခြုံမှု အားလုံးအတွက် သည်သော့တွဲတွေ
 ကိုပဲ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အားကိုးနေလေသည်လား၊ ထွေးထွေးရင်မော
 သွား၏။

ခြံတွင်းရှိ မွေးပျံ့သော ပန်းရနံ့များကြားမှဖြတ်၍ ကြီးကြီးမြ
၏ နောက်မှတိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်ပါသွားမိသည်။

ကြီးကြီးမြ ပန်ဆင်ထားသော သဇင်ခက်ဖြူလွလွကလေးများ
ကို သတိထားလိုက်မိတော့ သူ့ခြင်းတောင်းအတွင်းရှိ ငှက်ပျောဖက်
ဖြင့် ထုပ်ယူလာခဲ့သည့် စံပယ်ကုံးကလေးများကို အားနာသွားမိသည်။
သို့ပေမယ့် ကြီးကြီးမြအတွက် ရည်စူးပြီး သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်
နံနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှထကာ ခူးခဲ့သည်မို့ ပေးဖြစ်အောင်ပေးလိုက်
၏။

‘အေးကွယ်၊ ထွေးထွေးတို့ ကုသိုလ်ရအောင် ဘုရားကပ်
လိုက်မယ်ဟုတ်လား၊ ထွေးထွေးတို့ခြံထဲမှာ စံပယ်တွေ တော်တော်
ပွင့်နေပြီလား၊ သပြေပင်တွေရော ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊’

သည်မျှ မေးလာသည်ကိုပင် ထွေးထွေးအလွန်ကျေနပ်သွားရ
ပါ၏။ သပြေပင်တွေ ပိုးကျ၍ သိပ်မသန့်သည့်အကြောင်း၊ စံပယ်ပင်
တွေကလည်း ရေနိုင်နိုင် မလောင်းနိုင်၍ လှိုင်လှိုင်မပွင့်သေးကြောင်း
စသည်တို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေမည်ပြုပြီးမှ မဖြေဖြစ်။ ကြီးကြီးမြ
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလေမလားဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ သည်ကနေ ကြီးကြီးမြတစ်ယောက် စိတ်ကြည်သာနေဖို့ အရေး
ကြီးသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုအချိန်။

‘မမထွေးရယ်၊ ရေစုပ်စက်ကလေး တစ်လုံးလောက်ရှိရင်
ညီမတို့ ဒီလောက်ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

ညီမငယ်တို့၏ စကားသံက ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြား
လာရပြန်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အပင်တွေကြားထဲမှာတလှုပ်လှုပ်
အလုပ်လုပ်နေသည့် ပိန်ကပ်ကပ် မေမေခန္ဓာကိုယ်ကလေးကိုပါ မြင်
ယောင်လာသည်။

ကြီးကြီးမြသည် အိမ်အဝင် သံတံခါးမကြီးကို သူကိုယ်တိုင်
 သော့ခတ်လိုက်၏။ အိမ်ဖော်မလေးကို လက်ဖြင့်နောက်ဖေးဘက်သို့
 သွားရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ကြီးကြီးမြ၏ လက်ချောင်းကလေးများ
 မှာ သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း၊ ဖောင်းဖောင်းအိအိကလေးတွေ။
 သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မျိုးမဟုတ်။ လှပသည်။

ကြီးကြီးမြက ထည်ဝါလှသည့် ဧည့်ခန်းမကြီးကိုဖြတ်၍
 အပေါ်ထပ်သို့ ဦးဆောင်တက်သွားပြီး ဘုရားခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ
 စံပယ်ပန်းများကို ကပ်လှူသည်။ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်၍ ဘုရားဝတ်ပြု
 နေသည့် ကြီးကြီးမြ၏ ပုံသွင်မှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို။

ကျယ်ပြန့်ခမ်းနား၍ ရွှေရောင်ဝင်းတောက်နေသည့် ဘုရား
 ခန်းကြီးထဲဝယ် သဇင်ပန်းနှင့် စံပယ်ပန်းရနံ့တို့ လှိုင်လှိုင်ဝေလျက်
 ကျန်ခဲ့သည်။

ကြီးကြီးမြသည် ထွေးထွေးကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဧည့်ခန်းမထဲမှာ
 မထားခဲ့ဘဲ သူ့အိပ်ခန်းထဲအထိ ခေါ်သွား၏။ ကြီးကြီး၏အိပ်ခန်းသည်
 လှပတင့်တယ်သည်နှင့်အမျှ မွေးထုံကြိုင်သင်းနေလေသည်။ သစ်လွင်
 တောက်ပနေသော ပရိဘောဂများက အဖိုးတန်တွေချည့်။ နံရံမှ
 ဆေးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကလေးကြောင့် ပို၍ ရှုမငြီးစရာ။ ဇာခန်းဆီး
 အစိမ်းနုနုကလေးများကြားမှ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာသော လေပြည်
 ညင်းသည် ခြံတွင်းမှ ပန်းပေါင်းရနံ့ကို သယ်ယူလာပြန်လေရာ သင်းပျံ့
 ချိုအီသော မွှေးနံ့စုံတို့ကြောင့် ထွေးထွေးမှာ မူးနောက်ရီဝေလာသည်။

ကြီးကြီးမြညွှန်ပြရာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရ
 သော်လည်း ထွေးထွေးစိတ်တွေကတော့ ယောက်ယက်ခတ်နေပါ၏။
 ထွေးထွေးမှာ ကြီးကြီးမြ၏ ထူးခြားလှပသော လှုပ်ရှားမှုကို မသိမသာ
 အကဲခတ်ကြည့်နေမိရာက သူလာရင်းကိစ္စ ပြောရမည့်စကားကို ရှာဖွေ

နေမိ၏။ မေမေများသိသွားလျှင် သူ့ကို အပြစ်တင်လေမည်လားဟု တွေးမိတော့...

ကြီးကြီးမြက ခုတင်ခေါင်းရင်းရှိ စာအုပ်စင်နောက်သို့ လက်လှို့ပြီး သော့တွဲတစ်တွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ နောက် ခြေရင်း ဘက် အုတ်နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်မီရိုကြီးဘေးရှိ မီးခံသေတ္တာဆီသွားပြီး သော့ဖွင့်လိုက်၏။ နောက် မီးခံသေတ္တာအပေါ် ထပ်မှ သံသေတ္တာ အနီကလေးတစ်လုံးကို ဂရုတစိုက်မယူလာကာ ထွေးထွေးရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ညင်သာစွာ တင်ထားလိုက်၏။

‘ထွေးထွေး အရင်တစ်ခါလာတုန်းက ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား’

‘မှတ်မိပါတယ် ကြီးကြီးမြ၊ ဒါ ထွေးထွေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။ မေမေ့ကိုလဲ ဒီအတိုင်း ကတိပေးထားတာပါ။ ထွေးထွေးမှာ ပညာမစုံသေးတဲ့ မောင် ညီမလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ရဦးမှာ ကြီးကြီးမြရဲ့’

‘ကောင်းတယ်၊ ကြီးကြီးမြမှာ အိမ်ထောင်သုံးဆက် ရှိခဲ့တာကိုတော့ ခင်ခင်လှ ပြောပြဖူးမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကြီးကြီးမြကို အားနာသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။ သို့ပေမယ့် ထွေးထွေးမညာဘဲ တည့်တည့်သာ ဖြေချလိုက်၏။ အစ်မဖြစ်သူ၏ မလှပသော အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို ညီမဖြစ်သူက စကားတင်းဖွဲ့ဆိုလေသည်ဟု ကြီးကြီးမြ အထင်မှားမှာကို စိုးရိမ်မိ၍...

‘မေမေက ထွေးထွေး အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှားမှာကို သိပ်ကိုစိုးရိမ်ရှာတာလေ၊ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးမြရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရော၊ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိုပါ ပြောပြပြီး ထွေးထွေးကို စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်အောင် လမ်းညွှန်တဲ့သဘောပါ’

ထွေးထွေးက စကားလုံးများကို အထူးဂရုစိုက် ရွေးချယ်၍ ရှင်းပြလိုက်မိ၏။ ကြီးကြီးမြက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီး...

‘လှလှကတော့ ပျော့ညံ့လွန်းအားကြီးပါတယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို အနိုင်နဲ့မပိုင်းတတ်ဘူး၊ ကြီးကြီးမြသာဆိုရင် အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို ဘဝဆက်တိုင်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး’

တင်းမာသည့်လေသံနှင့် လိုက်လျောစွာ မျက်လုံးများက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေ၏။

ထွေးထွေးသည် ကြီးကြီးမြ၏ တတိယအိမ်ထောင် ဆုံးပါးသွားစဉ်က ကြီးကြီးမြ၏ပုံစံကို သွားမြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်က ခံစားမှု မဲ့သောမျက်နှာ၊ မျက်ရည်ကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်သော ကြီးကြီးမြကို အခြားသူများက အံ့သြကြသော်လည်း ကြီးကြီးမြ၏ စိတ်ကိုသိသူ ထွေးထွေးတို့ သားအမိကမူ မအံ့သြမိ။ ချစ်စရာရှိလျှင် အလွန်ချစ်တတ်၍ နာစရာရှိလျှင် အလွန်နာတတ်သော ကြီးကြီးမြ မဟုတ်ပါလား။ ဆုံးပါးသွားသည့် ခင်ပွန်းသည်က သူ့နောက်ကွယ်တွင် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သာယာနေသည်ဟု သိရကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြတ်ထားခဲ့ခြင်းကို အပျိုပေါက်မကလေး ထွေးထွေးက သဘောကျနေခဲ့၏။ မေမေနှင့်များ ကွာပါ့ဟုလည်း နှိုင်းယှဉ်မိ၏။

ကြီးကြီး၏ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ဒုတိယအိမ်ထောင်ကိုတော့ ထွေးထွေးမမိလိုက်ပေ။ မေမေ့ထံမှ သိရသလောက်မှာ ကြီးကြီးမြ တက္ကသိုလ်တက်စနစ်မှာပင် ပိုးပန်းနှောင့်ယှက်သူတွေ များလွန်း၍ မိဘချင်းစေ့စပ်ကာ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသူ အရေးပိုင်ကြီးတစ်ဦး နှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်ရသည်ဟု။ သို့သော် ရာထူးကြီးသော ခင်ပွန်းသည်၏ အရှိန်အဝါအောက်မှာ ကြီးကြီးမြ လေး၊ ငါးနှစ်မျှသာ

ခိုလှုံလိုက်ရ၏။ ခင်ပွန်းသည် ရုတ်တရက် တိမ်းပါးသွားစဉ်က ကြီးကြီး မြဲအသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ကလေး ရှိသေးသည်။ မိဘအရိပ် တွင် ပြန်ရောက်သွားရာမှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ကြပြန်လေရာ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော မုဆိုးမငယ်ငယ်ကလေးမှာ အရံအတား မဲ့ခဲ့ပြန်သည်။

‘မုဆိုးမဘဝ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကြုံရသူမှ သိ တယ်၊ ကျွန်မအတွက် ဘဝလုံခြုံမှု အရံအတားရှိမှဖြစ်မယ်’ဟု ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ခပ်ရဲရဲအသိပေး ကြွေးကြော်ကာ မုဆိုးမဘဝနှင့် နှစ်နှစ်ပင် မကြာ၊ နောက်အိမ်ထောင်ထူလေသည်။ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ဂုဏ်ရှိန် ဩဇာကြီးမားခဲ့သော ကြီးကြီးမြဲသည် ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့်ကျတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မြင့်တက်ခဲ့လေသည်။ ဆယ်နှစ်ခန့်ပေါင်းပြီး ဒုတိယ အကြိမ် မုဆိုးမဖြစ်သည့်အချိန်ဝယ် ကြီးကြီးမြဲ၏အသက်မှာ သုံးဆယ့် ငါးနှစ်လောက်သာရှိသေးသည်။ သူ တတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်သစ် ထူရာမှာတော့ မည်သူမှ ဘာတစ်ခွန်းတစ်စမျှ မကြားလိုက်ရဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူလက်တွဲလိုက် သူမှာ သူနှင့်စီးပွားဖက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သားကြီးသမီးကြီး များရှိသူ တစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်တဲ့။ ထူးခြားသည်က တတိယအိမ်ထောင် ကို ကြီးကြီးမြဲ အတော်ကြီး ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းပင်တည်း။ ‘ကိုကို’ ‘ကိုကို’ နှင့် ပါးစပ်ဖျားမှမချ။ အိမ်ထောင် သုံးဆက်ရှိခဲ့သော်လည်း ကြီးကြီးမြဲမှာ သားသမီးတစ်ဦးမှ မထွန်းကားခဲ့ခြင်းမှာ ကြီးကြီးမြဲ ဘဝအတွက် ကြီးမားသော ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

‘ခင်မောင်လေးကတော့ သူ့သားတွေ သမီးတွေကို ကြီးကြီး မြဲဆီ ခဏခဏလွှတ်ပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ မကြာမကြာလာပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးမြဲကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောင်းဖို့ရမ်းဖို့ လာကြတာလေ’

သည်စကားကြောင့် ထွေးထွေးတွန့်သွား၏။ သူ့ကိုများ
သည်လို အထင်လွဲမှဖြင့်။

ကြီးကြီးမြက သေတ္တာကလေးကို နံပါတ်လှည့် ဖွင့်နေရာ
က...

‘ထွေးထွေးတို့က လှလှသမီး ပီသတယ်၊ မာနရှိတယ်၊
ခင်မောင်လေးတို့ကတော့ အစ်မဆီလာပြီး လက်ဝါးဖြန့်ဖို့လောက်ပဲ
စဉ်းစားနေတာ၊ အလုပ်ကျတော့ ထွေးထွေးတို့လို လက်ကြောတင်း
အောင် လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြီးမြ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ
ကြီးကြီးမြ အပင်ပန်းခံပြီး စနစ်တကျ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့လို့ ချမ်းသာတာလေ၊
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး’

စကားလုံးတွေက ထွေးထွေးရင်ထဲသို့ ဆောင့်၍ဆောင့်၍
ဝင်သွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဦးလေး ဦးခင်မောင်လေး၏ ရင်
ဖွင့်သံကို ကြားယောင်မိလေသည်။

‘သူ့စည်းစိမ်ထဲက ခွဲပေးဖို့ တောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ
ဆုံးတော့ အတွင်းပစ္စည်းတွေ သူ့ဆီ ကျန်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ မိမ္မေ
ဖမ္မေထဲက ငါတို့ ရသင့်ရထိုက်တာလေး ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့အတွက်
တောင်းတာပါ၊ ခုတော့ အထုပ်ကြီး သူ့နောက်ပါမှာ ကျနေတာပဲ၊
မလှူရက် မတန်းရက်၊ မပေးရက်၊ မကမ်းရက်၊ ငါတို့မှာတော့ ဒုက္ခ
တွေရောက်လို့၊ ညည်းတို့အမေကလဲ ဘာကိုမှမပြောဘူး၊ သူရော
ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ၊ ခက်တယ်’

အစ်မငယ်ကို မပြောရဲသည့်စကားများကို ထွေးထွေးဆီမှာ
သွန်ချသည်။ မေမေကလည်း လင်ယောက်ျား၏ အပစ်ပယ်ခံဘဝတွင်
သားသမီးများကို ခါးစည်း၍သာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ အမွေကိစ္စ
တစ်ခွန်းမျှမဟ။

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၆၅

‘ခင်မောင်လေးက ရိုင်းချင်တယ်၊ တလောကပဲ အဖေ
ပစ္စည်းလက်စွပ်ကို လာတောင်းသေးတာ၊ တန်ဖိုးနားလည်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ အလွယ်တကူ ရောင်းစားပစ်လိုက်ကြမှာ သိတယ်၊
ကြီးကြီးမြက မိဘပစ္စည်းမို့ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားတာ၊ ကိုကိုကို
တောင် ပေးဝတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြီးမြလေ ကိုယ့်မောင်မို့သာ
သည်းခံခဲ့တာ’

ကြီးကြီးမြ ပြောသမျှကိုနားထောင်၍ သူ့အရိပ်အကဲကိုသာ
ကြည့်နေရတော့၏။ သည်လိုပုံဖြင့် သူပြောလိုသည့်စကားကို ပြော၍မှ
ဖြစ်ပါ့မလားဟု ထွေးထွေးစိတ်ထင့်နေမိသည်။

ကြီးကြီးမြက သံသေတ္တာကို အသာအယာ ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။
သေတ္တာလေးထဲတွင် ပြုံးပြက်ဝင်းလက်နေသော ရတနာ
ပစ္စည်းများ...

ထွေးထွေးမှာ ပစ္စည်းများကိုကြည့်လိုက်၊ ကြီးကြီးမြကို
ကြည့်လိုက်နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားကလေး ဖြစ်နေသည်။ သေတ္တာ
တွင်းရှိ အနှစ်ထပ်စလုံးထဲတွင် ရွှေသားတွေက အိမှည့်ဝင်းစက်နေ
သည်။ ကျောက်မျက်တွေက လင်းလက်တောက်ပနေသည်။ အနီ၊
အပြာ၊ အဖြူ၊ အရွှေ၊ အစိမ်း။ အနီဆိုလည်း စွေးစွေး၊ အပြာဆိုလည်း
လဲ့လဲ့၊ အဖြူဆိုလည်း ဆွတ်ဆွတ်၊ အရွှေဆိုလည်း ဝင်းဝင်း၊ အစိမ်း
ဆိုလည်း မြမြ...

‘လှလား ထွေးထွေး’

‘လှတယ် ကြီးကြီးမြ၊ သိပ်ကိုလှတာပါပဲ’

တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် ပြုံးပြက်နေသည့် စိန်လည်ဆွဲမှာ
လှလွန်းသည်။

‘ထွေးထွေး ကြိုက်သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဘာဖြစ်လို့များ သည်လိုမေးနေတာပါလိမ့်။ ထွေးထွေးက ထိုအမေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကြီးကြီးမြတ်မြတ် စကားပြောသောမျက်လုံးများ ထဲတွင် ရှာကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့ပေမယ့် ကြီးကြီးမြတ်မြတ် မျက်လုံးများကို မျက်တောင်ရှည်ကြီးများဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားလေ သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ကြီးကြီးမြတ်မြတ် လည်ဆွဲကို ထွေးထွေးလည်ပင်း တွင် ဆင်ပေးလိုက်၏။

‘ထွေးထွေး လည်တိုင်ရှင်းရှင်းကလေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ၊ ထွေးထွေးယူမလား’

‘ဟင်’ ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိ၏။

‘မလိုချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ တကယ်မလိုချင်ဘူးလား’

‘ထွေးထွေး တကယ်မလိုချင်တာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒါတွေက ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ပစ္စည်းတွေပဲဟာ’

တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ညင်ညင်ကလေးပြုံးလေ သည်။ ပြုံးနေလျက်က ထွေးထွေးမျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ခွန်းချင်း ပြောလေသည်။

‘ထွေးထွေးကို လှလှဆီကတောင်းပြီး မွေးစားမလို့၊ ကြီးကြီး မြတ်မြတ်သမီးအဖြစ် ထွေးထွေး မနေချင်ဘူးလား’

အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရပြန်၏။

ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ထွေးထွေးကိုပြုံးကြည့်နေဆဲ။ ကြီးကြီးမြတ်မြတ်

အပြုံးကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ထွေးထွေး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာ၏။
ကြီးကြီးမြအပြုံးကို သူကြောက်လာသည်။

‘ထွေးထွေးကို မှာစရာလေးတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကြီးကြီးမြ
မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ကြီးကြီးမြနဲ့ နေမယ်မဟုတ်လားဟင်’

ဟင့်အင်း... အမလေး... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့
မေမေနဲ့ခွဲပြီးတော့ မောင် ညီမလေးတွေနဲ့ ဝေးကွာတဲ့အရပ်မှာ
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာပြီး ‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ မနေနိုင်ဘူး၊
ဒီပစ္စည်းတွေကိုလဲ မလိုချင်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ထွေးထွေး
ပြန်ပါရစေ ကြီးကြီးမြရယ်’

ထွေးထွေးသည် ကြီးကြီးမြ၏ မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့်
တကြား ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ ထွေးထွေးမျက်လုံးထဲမှ အဖြေကို သူ
တွေ့သွား၏။

‘ဪ... ကြီးကြီးမြက သမီးလက်ခံလိမ့်မယ် ထင်လို့ပါ
ကွယ်’

အားနည်းဖျော့တော့လှသည့် ကြီးကြီးမြ၏ စကားသံက
ထွေးထွေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပါချေ။

* * * *

နောက်ဆယ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ကြီးကြီးမြတ်မြတ်ယောက်
ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေသည်။

မြလင်္ကာစာပေမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၉၊ ဇူလိုင်။

ပထမ

အမည်ရင်း ဒေါ်ချိုချိုတင်၊ အဘ စာရေးဆရာကြီး မန်းတင် (ဦးထွန်းတင်)နှင့် အမိ ဒေါ်သန်းတင်တို့၏ စတုတ္ထမြောက်သမီးအဖြစ် ၁၉၄၇ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၄)ရက် (ကြာသပတေးနေ့)တွင် မွေးဖွားသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဗိသုကာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ‘ကျွန်မ ဆရာမ’ ဝတ္ထုတို (၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ငွေတာရီ)မှာ ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ်စာဖြစ်၍ ‘ငယ်သူမို့ မသိပါ’ ဟူသော လုံးချင်းစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၇၁ တွင် စာပေနယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ‘ဘဝအိပ်မက်ပန်းအိပ်မက်’ ဝတ္ထုဖြင့် ၁၉၉၄ခုနှစ်၏ အမျိုးသား စာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်) ကိုရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင်လည်း ဝတ္ထုတိုများ (၃) စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆု၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတို၊ ရှည်ပေါင်း ၇၀ ခန့်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုပေါင်း ၁၂ အုပ် (၁၀အုပ်မှာ ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုရိုက်ကူး ဖြစ်ခဲ့သည်) တို့ကို ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဌေးချပ်ထားသောဝတ္ထုတစ်ပေါ် စာရေးချစ်ကဗျာ

ဝတ္ထုတိုရှည်တွေကို ရံဖန်ရံခါ ရေးနေ
သော်လည်း ဝတ္ထုတိုင်းကိုတော့ ကျွန်မစိတ်ကြိုက်
တွေ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ အချိန်မရ၍ သော်
လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်မသွား၍ သော်လည်း
ကောင်း တစ်ခါတစ်ရံ မကြိုက်တကြိုက်နှင့် လက်
လွှတ်လိုက်ရသည်များ ရှိတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပုံနှိပ်စာလုံးဘဝ ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သော ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ကိုယ်ပြန်ဖတ်ရင်း ပြန်ရေး
ချင်စိတ် ပေါက်သောအခါများ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။
ကိုယ့်စာတွင်ရှိသော အပြစ်အနာအဆာ ကလေး
များကို အားမရဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအထဲမှ

အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုကို ရွေးချယ်ရမည်ဆိုတော့ ကျွန်မတော်တော် ဦးနှောက် ခြောက်မိပါသည်။

ကျွန်မ၏ဝတ္ထုထဲမှ ‘ဘယ်ဝတ္ထုကို ကြိုက်သလဲ’ဟု နီးစပ်သူများကို စပ်စုကြည့်တော့လည်း အမျိုးမျိုးပြောကြသည်။ အချို့က ‘ပုစွန်ကျား ခုနစ်ကောင်’၊ အချို့က ‘ငါးပုတ်သင်’၊ အချို့က ‘ပုဂ္ဂို’၊ အချို့က ‘ဆန်ရေ’၊ အချို့က ‘ဂြိုဟ်ကြီး ရှစ်သောင်းပုံပြင်’၊ အချို့က ‘အမေ့ဆီက ဘတ်ကြီး’ စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးတည်ရာ ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မည်သူမျှမညွှန်းသော ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်ကိုပင် ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုလေးက ‘သူ့ကုသိုလ်’ ဖြစ်သည်။

‘သူ့ကုသိုလ်’ကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ နှစ်အားဖြင့်တွက်လျှင် ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ဦးလေးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်ခဲ့စဉ်က ရင်ထဲတွင် ထိရှခံစားခဲ့ရသည်ကို အရင်းတည်ပြီး အတွေးတွေ ထပ်မံပွားကာ ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုထဲတွင် ခေတ်၊ စနစ်နှင့် အချိန်အခါကို အဓိကထားပြီး ရည်ညွှန်းဖွဲ့ဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ခေတ်တိုင်း၊ စနစ်တိုင်း၊ အချိန်အခါတိုင်းတွင် ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်သည့် ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ

များ၏ မေတ္တာ၊ တစ်ခါတစ်ရံများဖက်လာလျှင် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး မေတ္တာပျက်ကာ မျက်လာတတ်သည့် သဘာဝ၊ ကွယ်လွန်ကာမှ ယူကျုံးမရဖြစ်တတ် သည့် စိတ်သောကများကိုသာ သံဝေဂစိတ်နှင့် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုကို မစ္စဂါလီနာပီနီနာ (ဒေါ်စိန်တင်) က ရုရှားဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး သူ့ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်ခံစားရကြောင်း၊ သူတို့ဆီမှာလည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ ဆွေမျိုး ရင်းချာများ၊ တစ်မြို့ထဲတွင် အတူတူနေကြသော် လည်း ဝတ္ထုထဲကလိုပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ကိုယ့်ဘဝထဲတွင် ကိုယ့်သောက နှင့်ကိုယ်မို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိစ္စအထူး မရှိလျှင် မဆုံဖြစ်ကြဘဲ အနေစိမ်းကြကြောင်းကို ပြောပြပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ‘သူ့ကုသိုလ်’ လို အဖြစ်များ သည် တိုင်းပြည်တိုင်းတွင်လည်း ရှိနိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

ယခု စာဖတ်သူ ပရိသတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦး သည် တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် ညီရင်း အစ်ကို၊ မောင်ရင်းနှမ အချင်းချင်း အငြိုးအတေး ရှိနေမည်၊ အမျက်သိုနေမိမည် ဆိုပါစို့၊ ထိုသူသည် ‘သူ့ကုသိုလ်’ ကို ဖတ်မိ၍ အငြိုးအတေး ပြေ ပျောက်၊ မေတ္တာရောက်လာမည် ဆိုပါက ကျွန်မ

အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဆုလာဘ်ကြီး
တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ၍ချမ်းသာကြပါစေ။

မစန္ဒာ
၁၈၊ ၆၊ ၂၀၀၀

သူ၏ကုသိုလ်

သူတို့မှာ မောင်နှမငါးယောက်ရှိသည်။
ပြောရမှာတော့ သိပ်မကောင်း။
ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန် ထောင်းသည်သို့ရှိမည်ကို သိသော်
လည်း ခပ်သာသာ ခပ်ဖွဖွလေးတော့ ထောင်းချင်သေးသည်။ အဲ...
ပြောချင်သေးသည်။
တစ်အူထုံဆင်း မောင်နှမအရင်း ခေါက်ခေါက်တွေ ဖြစ်သော်
လည်း အသက်တွေကြီးလာတော့ တစ်စိမ်းတွေကလည်း အသီးသီးဖက်
လာကြပြီ မဟုတ်လား။

မောင်နှမငါးယောက်တွင် သူကအလယ်တည့်တည့်၊ နံပါတ်
သုံး ဖြစ်လေသည်။

သူ့အထက်တွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ အစ်မတစ်ယောက်၊
သူ့အောက်တွင် ညီတစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက် စုစုပေါင်းတော့
ငါးယောက်။ ထိုငါးယောက်၏ ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေကို ထည့်
တွက်လိုက်တော့ စုစုပေါင်း ဆယ့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တကယ့်
တကယ်က ဆယ်ယောက်သာ ဖြစ်သင့်သော်လည်း သူ့ညီက မိန်းမ
နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ယူထားသောကြောင့် တစ်ယောက်
ထပ်တိုးပြီး ဆယ့်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဆယ့်တစ်ယောက်က ပါးစပ်ဆယ့်တစ်ပေါက် ရှိလေတော့
လေသံဆယ့်တစ်မျိုး ထွက်လေသည်။ မယားညီအစ်ကိုချင်း၊ လင်ညီ
အစ်မချင်း၊ ယောက်ဖချင်း၊ ယောက်မချင်း စကားပြော အဆင်မပြေ
တာလေးတွေ ရှိသည်မှအစ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မောင်နှမချင်းပင်
ခပ်တန်းတန်းဖြစ်ချင်သည်။

သူကတော့ မောင်နှမငါးယောက်တွင် အလယ်နေရာရထားသူမို့ အကြီးနှစ်ယောက်နှင့်လည်း သိပ်မတွဲဖြစ်၊ အငယ်နှစ်ယောက်နှင့်လည်း သိပ်မတွဲဖြစ်ဘဲ ကြားထဲတွင် ချောင်နေလေသည်။ စီးပွားရေးအားဖြင့်လည်း သူက မပြေလည်ဆုံးဆိုတော့ ကိုယ့်အားငယ်စိတ်နှင့် ကိုယ် ခပ်အေးအေးနေတာလည်း ပါမည်ထင်သည်။ မိန်းမချင်း ယှဉ်လိုက်လျှင်လည်း သူ့မိန်းမက အရိုးသားဆုံး၊ အအေးဆုံးဖြစ်မည် ထင်သည်။

စကားလှအောင် ရိုးသည်၊ အေးသည်ဟု ပြောရသော်လည်း အသည်၊ နသည်ဟုပြောရလျှင် ပိုပြီးမှန်လိမ့်မည် ထင်သည်။ အစ်ကိုကြီး၏ မိန်းမက အလယ်တန်းပြဆရာမ ဖြစ်သည်။

ညီငယ်၏ မိန်းမကြီးကတော့ ကြုံလျှင်ကြုံသလို ပွဲစားလုပ်သည်။ စိန်ပွဲစား၊ ရွှေပွဲစား၊ ကားပွဲစား၊ အိမ်ပွဲစား၊ မြေပွဲစား၊ ဘာပစ္စည်းရောင်းမည်ကြားကြား သူက နားစွင့်ထားတတ်သည်။ ဘာပစ္စည်းလိုချင်သည်ပြောပြော သူက ဆက်သွယ်ပေးတတ်သည်။

ဒါကလည်း တကယ့်ပညာတစ်မျိုးပင်။ ဒီလိုပညာမျိုးကို ဘယ်တက္ကသိုလ်ကမှ သင်ပြီး ဘွဲ့ပေးလိုက်သည်မဟုတ်။ သူ့ပါရမီနှင့်သူမှ လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမအငယ်ကတော့ ငွေမရှာတတ်သော်လည်း အထိန်းအသိမ်း၊ အချက်အပြုတ်ကောင်းသည်။ ကြက်တစ်မယ်တည်းကို ဆီပြန်ဟင်းရော၊ အစိမ်းကြော်ရော၊ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချိုရော ရအောင်ချက်တတ်သည်။ ကိုယ့်အင်္ကျီ ကိုယ်ချုပ်ဝတ်သည်။ လင်လုဖက်ချင်း ဆိုတော့ အကြီးနှင့်အငယ် တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ဖြစ်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ပုတ်ကြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတော့ အကြီးအတွက်အင်္ကျီကို အငယ်က ကော်ကပ်ပြီး အကျအန ချုပ်ပေးတတ်လေသည်။ အကြီးကလည်း

‘ငါ့ညီမချုပ်တဲ့အင်္ကျီက သိပ်ပြီးပုံကျတာ’ဟု လေချိုလေးနှင့် ခိုင်းတတ်လေသည်။

‘မိန်းမကိုက ရှစ်စပ်ကလည်နေတာ’ဟု အစ်ကိုကြီး၏ မိန်းမက ကွယ်ရာမှာ မှတ်ချက်ချဖူးသည်။ ဆရာမ မပီသဘူးဘဲဆိုဆို၊ ရှစ်စပ်ကလည်သည်ဆိုဆို သူတို့က ဝင်ငွေအသီးသီး ရှာတတ်ကြတော့ ဝက်သားတစ်ပိဿာ သုံးဆယ်ဈေး၊ ဆီတစ်ပိဿာ လေးဆယ်ဈေး၊ ဆန်တစ်တင်း တစ်ရာဈေးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ကြသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ခက်သည်က အိမ်ကမိန်းမဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးမိန်းမလိုဘွဲ့ရပညာတတ်လည်း မဟုတ်။ ညီငယ်မိန်းမအကြီးလို လည်လည် ဝယ်ဝယ်လည်း မဟုတ်။ အငယ်လို အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ်လည်း မကောင်း။ အိမ်မှာကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတုန်းကလည်း မှန်မှန်ကန်ကန်တွက်ချက်ပြီး ငွေမအမ်းတတ်။ ဝယ်သူများကလည်း လိုလျှင်သာ လာပြန်တောင်းသည်။ ပိုသွားတော့ ဆယ်ယောက်လျှင် တစ်ယောက်ပင် လာပြန်ပေးသည်မဟုတ်။ သည်လိုနှင့်ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေလေးငါးခြောက်ကျပ်ပျောက်ကာ အရင်းပြုတ်ခဲ့ရသည်။

အချုပ်အလုပ်ကျတော့ ကလေးဘောင်းဘီကိုပင် ပုံကျပန်းကျချုပ်တတ်သူမဟုတ်ပေ။ ခြင်ထောင်ပြီ၊ စောင်ပြီ၊ အိပ်ရာခင်းပြီ၊ ပုဆိုးထဘီပြီများကိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အပ်စောင်းထိုးပြီး ညီညီညာညာ လှလှပပ ပြန်ချုပ်တတ်လေသည်။ သည့်အပြင်တော့ ပိုမချုပ်တတ်ရှာပေ။ ဟင်းဆိုတော့လည်း မန်ကျည်းရွက်ကို သနပ်ရွက်လေးနှင့် ချဉ်ရည်ချက်၊ ခရမ်းသီးလေးနှပ်၊ ငါးပိလေးထောင်း၊ ပဲတောင့်ရှည်လေးပြုတ်ပြီး ပါးပါးလှီးကာ ပြန်၍သုပ်နှင့် တတ်သမျှမှတ်သမျှတော့ စားကောင်းအောင် စီမံတတ်သည်။

သူ့လခ လေးရာလောက် ရသော်လည်း သားသမီးက သုံးယောက်၊ သူတို့ကနှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်းငါးယောက်ဆိုတော့ အပျို

ဘဝက ကြက်သား၊ ဝက်သားချက်တတ်ခဲ့လျှင်တောင် ချက်နည်းမေ့လောက်ပြီထင်သည်။ ဝင်ငွေကလေးရာ၊ ပါးစပ်ကငါးပေါက်၊ အပို ဝင်ငွေကလည်း မရှိဘဲလျက် ကြက်သားမှချက်ချင်သော မိန်းမနှင့်ရလျှင်လည်း အခက်ပင်။ ဒီတော့လည်း ကြံဖန်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်နေရလေသည်။

သူ့မိန်းမက ပညာမတတ်သော်လည်း အပိုစကား သိပ်မပြောတတ်။ မညည်းညူတတ်သော ပါးစပ်ကလေး တစ်ပေါက်တည်းနှင့်ပင် တော်လေးဝဝင်နေပြီဟု သူကကြံဖန်ပြီး ဂုဏ်ယူချင်သည်။ ဒီလို အရည်အချင်းမျိုးက မိန်းမတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်မှာပင် ရှိနိုင်မည်မထင်။

ဒီလို မညည်းတတ်၊ မညူတတ်သောပါးစပ်က ညည်းလာပြီဆိုလျှင်တော့ အတော်ကလေး အခြေအနေဆိုးနေပြီကို သိသာနိုင်သည်။

‘အိမ်မှာတော့ အကုန်ပြတ်နေပြီ အစ်ကို၊ ဆီစာအုပ်ပေါင်ရအောင်ကလဲ နောက်လကျရင် သကြားလေး၊ ဆပ်ပြာလေး၊ ရေနံဆီလေးများရနေရင် နှမြောစရာ’

နံနက်တုန်းကတော့ မြင်းခွာရွက်များကို ပါးပါးလှီးနေရင်း ခပ်တိမ်တိမ်ပြောသည်။ ‘မြင်းခွာရွက်သုပ်ကို ဆီချက်လေးများများ ထည့်သုပ်စမ်းပါကွာ’ဟု ပြောမလိုပြင်ထားသော ပါးစပ်ပင် အလိုလို ပိတ်သွားသည်။ အသည်ဟုဆိုရသော်လည်း မိန်းမက ပြည်သူ့ဆိုင်မှ ရံဖန်ရံခါရတတ်သော ခူးယား၊ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ရေနံဆီစသည်များကို အမြတ်နှင့်ပြန်ပြီး ရောင်းစားတတ်သည်။

ဒါကလည်း ထူးထူးခြားခြား ကြိုးပမ်းစရာမလိုပေ။ ဆိုင်ရှေ့တွင်ပင် အမြတ်ပေးကောက်သူများက အဆင်သင့်ရောက်နေတော့ သူတို့လက်ထဲ ပစ္စည်းထည့်ပြီး သူတို့ပေးသောငွေ ယူလာရုံသာမို့

တပင်တပန်း လာစောင့်နေသူများကို ‘ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်’ ဟု တစ်မိမိ ကျေးဇူးတင်နေတတ်သူဖြစ်လေသည်။

‘သမီးဖိနပ်လဲ ပြတ်ခါနီးနေပြီ အဖေ’

‘နင်ကလဲ ပြတ်လိုက်ရတဲ့ဖိနပ်၊ ကျောင်းမှာဆာတိုင်း မီးဖုတ်စားနေတာလား’

သားအငယ်က ဝင်ပြောသည်။

‘အမယ်လေးဟဲ့၊ ဖိနပ်မီးဖုတ်များ တော်ရုံတန်ရုံချမ်းသာရုံနဲ့ စားနိုင်မယ်ထင်လို့လား၊ ဖိနပ်တစ်ရန် တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ် အောက်ထစ်ပေးနေရတာ၊ မီးဖုတ်ပြီး စားရက်ပါ့မလား၊ ပါးစပ်သနလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖိနပ်ကိုနှမြောလို့’

‘နင်ကတော့ လုပ်ပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖိနပ်တွေကလဲ တမင်များမခိုင်အောင် လုပ်ထားသလား မသိပါဘူး၊ တဖတ်ဖတ် ပြတ်ထွက်နေတာပဲ၊ ခိုင်တဲ့ဖိနပ်တွေကျတော့ ဈေးကခေါင်ခိုက်၊ ဇီးဘရားဆို ငါးဆယ်ကျော်၊ ဝိတ်တာဆိုရင် တစ်ရာကျော်’

‘အင်း... မီးဖုတ်ပြီးစားလိုက်ရရင်တော့ တော်တော်မြန်မယ်’

‘အေး... ငါသူဌေးဖြစ်မှ ကျွေးမယ်’

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားနိုင်လုနေချိန်ဝယ် သူက အပျိုအရွယ်သမီးငယ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအတွက် ဆံပင်မှခြေထောက်အထိ ခေတ်နှင့်အညီ အဆင့်အတန်းမီမီ ဝတ်ဆင်နိုင်ရန် ဘယ်နှစ်ရာများ ကုန်လေမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိတော့ ခေါင်းကိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

‘ထောပတ်ကလေးပါ သုတ်ကျွေးဟာ’

‘အေး... ထောပတ် တစ်ပေါင်တစ်ရာ မဖြစ်သေးရင်တော့ သုတ်ပေးမယ်’

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၈၁

သူတို့မောင်နှမတွေလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အခုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပင်ဖြစ်သည်။ အသက်တွေ ကြီးလာတော့လည်း ကိုယ့် အလုပ်နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ဖြစ်ပြီး အနေတွေဝေးပြီး စိမ်းကုန်သည်။

‘အင်း... လူဆိုတာ အသက်ငယ်တုန်းတော့ သဘောကြီးပြီး အသက်တွေလဲကြီးလာရော စိတ်သဘောတွေလဲ တစ်နေ့တခြား နုလာ ကုန်ရောထင်ပါရဲ့’

သူကတွေးရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်သည် ငယ်ငယ်တုန်းက ထွေးလုံးရစ်ပတ်၊ သတ်ပုတ်ဆော့ ကစားပြီး ဖက်လဲတကင်း နေခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ကိစ္စအထွေ အထူးမရှိလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ပေ။

အစ်ကိုကြီးကလည်း ညီငယ်ကို ခပ်တည်တည်နေသည်။ သူ့မိန်းမကို ‘အသပြာဆရာမ’ဟု ပြောသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ညီငယ် ကလည်း ‘ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် မိန်းမဘယ်နှယောက် ယူယူပေါ့ ဗျာ၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်လို့ ကတာပဲဟာ၊ ခုတော့ အိမ်လာရင် ဟို ပညာတတ်မိန်းမကြီးက ‘နင်မို့လို့ ဒီလိုအဖြစ်ခံတယ်၊ ငါသာဆိုရင် မယားငယ်မကို ပါးချပြီး အိမ်ပေါ်ကဆွဲချမယ်’လို့ အကြီးမကို သွား ပြော၊ အငယ်ကျပြန်တော့လဲ ‘ဟိုက ဆွဲထားတော့ ဆွဲကြိုးအတုတ်၊ နင့်လည်ပင်းကျတော့ ပါးပါးမှုန့်မှုန့်လေးပါလားဟဲ့’လို့ ပြောလိုပြော၊ တယ်ပြီး ဇာတ်ရှုပ်စေချင်တယ်’ဟု မကျေမနပ်ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးနှင့် ခပ်တန်းတန်းနေလေသည်။

‘ငွေက တစ်ရာငါးဆယ်လောက်တော့ လိုမယ်ထင်တယ်၊ ရုံးမှာချေးလို့ရဦးမလား’

‘မလွယ်တော့ဘူးကွ’

‘ဒီလိုဆို ဆီစာအုပ်ပဲ ပေါင်ရဦးတော့မလား မသိပါဘူး’
‘နက်ဖြန်ကျရင် အစ်မကြီးဆီ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ’

သူက လေသံ ပျော့ပျော့နှင့် ပြောသည်။ အစ်မကြီးက ကပ်စေးနဲ့ သော်လည်း မောင်တွေ၊ ညီမတွေ အကူအညီလာတောင်းလျှင် ကြောင် တောင် ကြည့်နိုင်သူတော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်ရာတောင်းလျှင် ငါးဆယ် လောက်တော့ ညည်းညည်းညူညူနှင့် ထွက်လာတတ်သည်။

သူက ညည်းညူလွန်းတော့ ယူရသူမှာ မျက်နှာလည်းပူ၊ စိတ်လည်းညစ်မို့ ကျေးဇူးတင်ရမည်ကိုပင် မေ့သွားတတ်သည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ်က အကြီးကောင် အသားဝါရောဂါဖြစ်တုန်းက အစ်မကြီး ဆီကပင် ငွေနှစ်ရာသွားချေးခဲ့ရသည်။ ချေးသည်ဟု စကားလှအောင် သုံးသော်လည်း ပြန်မဆပ်သော ချေးခြင်းမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို အစ်မကြီး ရော၊ သူရော နားလည်ပြီးသားတော့ ဖြစ်သည်။

အစ်မကြီးက သူတောင်းသောငွေနှစ်ရာကို ပေးသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ညည်းလေသည်။ သူက ငွေနှစ်ရာကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း ‘နောက်များဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လာမတောင်းတော့ဘူးကွာ’ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချမိသည်။

‘အင်း... ဆုံးဖြတ်တုန်းကတော့ ဆုံးဖြတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရေးဟဲ့၊ အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင် ငါ့မှာ ဒီအစ်မကြီးကလွဲလို့ တောင်း စရာမှ မရှိတာဘဲ’

သူက တွေးရင်းသက်ပြင်းချမိသည်။ အစ်ကိုနှင့်ညီက သူ့ထက် ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိသော်လည်း တောင်းဖို့စိတ်ကူးထဲပင် သိပ်မထည့်ရဲ။ သူတို့မိန်းမတွေ မသိဘဲလည်း သူတို့က ပေးလိမ့်မည် မထင်။ ညီမကတော့ သူ့ယောက်ျားကို သူ့အတော်ကြောက်ရသည်။ နောက်ပြီးသူတို့မှာလည်း ကလေးက လေးယောက်နှင့်မို့ စားမလောက်။

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၈၃

ဒီကြားထဲ သူသားကြီးက ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သားနှင့် မိန်းမခိုးပြီး အဖေအမေအိမ်တွင် သောင်တင်နေတော့ ညီမသည် သူတို့မောင်နှမ လေးယောက်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း အရင်ဆုံး မြေးထိန်းရသူ ဖြစ်သည်။ နဂိုကမှ ကျပ်တည်းရသည့်အထဲ ချွေးမရော၊ မြေးပါ ပိုလာတော့ သူ့ယောက်ျားခမျာ ညဘက်ထွက်ပြီး သုံးဘီးမောင်းရ သေးသည်။

ဒီကြားထဲ သူကသွားတောင်းလျှင် ယောက်ျားအပေါ် မျက်နှာ ငယ်ရုံသာရှိမည်။ ပေးချင်စိတ်ရှိလျှင်တောင် ပေးနိုင်ဖို့တော့ သိပ်မလွယ် ပေ၊ ဒီတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ယခင်က ဆုံးဖြတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးကို လေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အစ်မကြီးဆီ သွားတောင်းဖို့ပင် ရှိတော့သည်။

* * * *

‘ရေချိုးနေတယ် ဦးလေး’

အစ်မကြီးဆီရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဂစ်တာတီးနေသော သားအကြီးဆုံးက ဆီးပြောသည်။

‘အေးကွာ... ချိုးပါစေ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့’

သူက ဧည့်ခန်းထောင့်မှ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင်တွေ့သော သတင်းစာကိုကောက်ကာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖတ်နေလိုက်သည်။ ဖတ်သည်ဆိုသော်လည်း မျက်စိကသာ ကျော်ကာလွှားကာ ဖတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်ထဲကို ရောက်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ အစ်မကြီးအကြောင်းကို တွေးနေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစ်မကြီး၏ခင်ပွန်းသည် ဆုံးသွားသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မဆုံးမီက အရှိန်အဝါအရ အပေါင်းအသင်းများပြီး အရှာအဖွေကောင်းသူဆိုတော့ အတော်ကလေးသုံးနိုင်စွဲနိုင်၊ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

အင်းလျားလမ်းတွင် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည့် အပြင် ပါရမီတွင်လည်း ခပ်ချောင်ချောင်ရလိုက်သော မြေတစ်ကွက်ရှိ

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၈၅

သေးသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတော့ အစ်မကြီးသည် ရင်ကိုစုံထုကာ လူးလဲငိုခဲ့သော်လည်း ကြာရှည်တော့ငိုမနေပေ။ တစ်လ လောက်နေတော့ မျက်ရည်သုတ်ခဲ့သည်။

နေမည်ဟု စိတ်မကူးခဲ့သော ပါရမီကမြေကလေးတွင် ပျဉ် ထောင်အိမ် သင့်သင့်လေးတစ်လုံး အမြန်ဆောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြီး သည်နှင့် နေလက်စ အင်းလျားလမ်းက အိမ်ကိုပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး သံရုံးငှားရန် စီစဉ်ကာ ပါရမီသို့ သားအမိလေးဦး ပြောင်းလာခဲ့ကြ လေသည်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို အကွက်စေ့စေ့လေး လုပ်ခဲ့သဖြင့် တိုက်လခ တစ်လသုံးထောင်နှင့် ချောင်ချောင်လည်လည် လေး နေနိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့အိမ်ကိုကြည့်။ ရေခဲသေတ္တာနှင့်၊ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့်၊ တယ်လီဖုန်းနှင့်၊ ဇာခန်းဆီးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပရှိသည်။ အိမ်ပြောင်းရသောနေ့က အစ်မကြီး၏သမီး သူ့တူမငယ်က ‘ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲသွားပြီ ဦးလေးရဲ့’ ဟု ဝမ်းနည်းပန်းနည်းပြောပြီး မျက်ရည်ကျ တာမြင်တော့ သူက ‘ငါသာ နင်တို့ဆင်းရဲသလောက် ချမ်းသာရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ’ ဟု ပြောချင်လိုက်သည်မှာ ပါးစပ်ပင် ယားနေသည်။

ခဏနေတော့ အစ်မကြီးထွက်လာသည်။ ‘ပေါ်မလာတာ ကြာပါရောလား၊ တစ်အိမ်လုံးနေကောင်းကြရဲ့လား’ ဟုမေးတော့ ‘ဟို တစ်ခါ သားနေမကောင်းလို့ ငွေယူဖူးတာကို သတိပေးပြီးပြောတယ် ထင်ပါရဲ့’ ဟု မလုံမလဲ တွေးမိသေးသည်။ သူကသာ စိတ်မလုံသော် လည်း အစ်မကြီးက ရိုးရိုးပြောသူမို့ ‘ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော်’ ဟု တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

‘ဆင်းရဲပါပြီ’ ဟု ညည်းနေသော်လည်း အစ်မကြီးတို့က ဆိတ်သား၊ ကြက်သား၊ ငါးမြင်း၊ ငါးကြင်း၊ အစိမ်းကြော်၊ ယိုးဒယား

ဟင်းချို၊ တညင်းသီးပြုတ် တို့စရာ စသည်တို့ကို နေ့စဉ်မထပ်အောင် အမျိုးမျိုးစားလေတော့ သူက ပွဲတော်တိုးသကဲ့သို့ ထမင်းမြိန်လှသည်။

တူတွေ၊ တူမတွေ စားပြီးသွားကြပြီး အစ်မကြီးနှင့် နှစ်ဦး တည်းကျန်ခဲ့သောအခါကျမှ ‘အရေးတကြီးလိုနေလို့ ငွေတစ်ရာ ငါးဆယ်လောက် လှည့်ပါဦးဗျာ’ ဟု ခပ်တိုးတိုးကျိတ်ပြီး ပြောရသည်။ သူရောက်လာကတည်းက ‘ငွေလိုပြန်ပြီထင်ပါရဲ့’ ဟု တွေးမိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အစ်မကြီးက သက်ပြင်းလေး မသိမသာချသည်။ ‘အင်း’ ဟူ၍ ခေါင်းညိတ်သော်လည်း မျက်နှာကခပ်ပျက်ပျက်ဟု သူထင်သည်။

‘နင်တို့အားလုံးက ငါ့ကိုသူဌေးလို့ ထင်နေကြတယ်၊ ငါ့မှာ ဖြင့် တစ်လတစ်လ အလျဉ်မီအောင် မနည်းသုံးနေရတာ၊ အိမ်စရိတ်က သေးတာမဟုတ်ဘူး’

အစ်မကြီးကစ၍ ညည်းလေသည်။

‘နင့်တူအကြီးကောင်က စတီရီယိုအဆိုတော်ဖြစ်ချင်လို့တဲ့ လေ၊ စီးရီးထုတ်ချင်လို့ ငွေသုံးသောင်းလောက် ထုတ်ပေးပါတဲ့၊ အရေးဆိုနေတယ်’

‘အင်း’

‘အငယ်ကောင်ကျတော့တစ်မျိုး၊ စူပါကတ်စီးချင်လို့တဲ့’

‘ဟုတ်လား’

‘သမီးလေးကျတော့ ပညာအေးအေးဆေးဆေးသင်၊ ဘွဲ့လေး တစ်လုံး အေးအေးဆေးဆေးရလို့ လိမ္မာပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူကြိုက် နေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့အဖေက ရာထူးလက်ရှိ မဟုတ်လားကွယ်၊ ဟို အရင်တုန်းကတော့ သူတို့ရဲ့ သားနဲ့သမီးကို သဘောတူလိုက်တာ ဖျပ်ဖျပ်ကိုလူးလို့၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့အဖေဆုံးသွားတော့ ထွေလီ

ကာလီတွေ ပြောလာတာပေါ့ဟယ်၊ သတင်းစာထဲထည့်ပြီး မစေ့စပ်
ရသေးပေမယ့် လူတိုင်းသိပြီးကိစ္စဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စပျက်သွားရင်
မိန်းကလေးပဲ နာမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား၊ ဒီတော့ လက်ထပ်ရင်တောင်
အစ်မကြီးတို့ မိန်းကလေးဘက်ကပဲ အကုန်အကျခံရတော့မယ့် သဘော
မျိုးဖြစ်နေတယ်’

‘ဒါတော့ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲဗျာ’

‘မဟုတ်ပေမယ့်ဟုတ်နေတာပဲ ငါ့မောင်ရေ၊ သားသမီး
သုံးယောက်ရှိတော့ ကုန်စရာကသုံးမျိုး၊ ငါ့မှာလဲ ဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေ
မျှတာမဟုတ်ဘူး’

အစ်မကြီးက ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပိုက်ဆံထုတ်ပေး
သည်။ သူ့မှာလည်း အစ်မကြီးလိုပင် သားနှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း
စတီရီယိုရောဂါ၊ စူပါကတ်ရောဂါတွေ ကူးဆက်မလာ၍ တော်တော့
သည်။ သို့သော် သည်ရောဂါကလည်း မျက်နှာကြီးရောဂါမို့ သူတို့လို
ခပ်မွဲမွဲကောင်ဆီကို လာဖို့လည်း စိတ်ကူးဟန်မတူပေ။

‘မနေ့တုန်းကတောင် မိမျိုး လာသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား’

မိမျိုးသည် သူတို့ ညီမအငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

‘သူ့ယောက်ျား သုံးဘီးမောင်းရင်း တိုက်မိလို့တဲ့’

‘ဟောဗျာ၊ လူထိသွားသေးလား’

‘လူတော့မထိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အံ့နာကို ကားပြန်ပြင်ပေး
ရမှာပေါ့၊ အဲဒါ ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ ငွေခြောက်ရာတဲ့’

‘ပေးလိုက်ရရောလား’

‘မပေးလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဟဲ့၊ ပေးရတာပေါ့၊ ချေးတာ
ပါ၊ ပြန်ပေးမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ’

အစ်မကြီးခမျာလည်း ကံမကောင်းရှာ။ မောင်တွေ၊ ညီမတွေ
အရေးဟဲ့၊ အကြောင်းဟဲ့ဆိုလျှင် သူ့အပြင် ကူညီမည့်သူလည်း ရှိသည်
မဟုတ်။ နောက်ပြီး အကောင်းလည်း အပြောမခံရပေ။ သူ့အပါအဝင်
ကျန်မောင်နှမများက ‘ကပ်စေးနဲ့ကြီး’ ‘ကော်တရာကြီး’ ‘သူ့ပစ္စည်း
တွေ သေရင်ယူသွားနိုင်တာ ကျနေတာပဲ၊ ဘာပဲ၊ ညာပဲ’ နှင့် ကျိတ်ပြီး
စကားတင်းဆိုကြသေးသည်။

‘ကိုတိုး မိန်းမလဲ ခဏခဏလာတယ်ဟ’

‘အကြီးမလား’

‘အင်း... သူပဲပေါ့၊ ဆွမ်းကျွေးရှိလို့၊ မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့နဲ့
ဟိုဟာလာငှား၊ ဒီဟာလာငှား၊ ပြောရရင်လဲ မကောင်းဘူး၊ ထဘီ
ငှားသွားရင်လဲ ချဉ်ရည်ဟင်း ဖိတ်လိုဖိတ်၊ ဆီစွန်းလိုစွန်းနဲ့၊ အဖိတ်ဖိတ်
အစဉ်အစဉ်၊ အစွန်းစွန်း အထင်းထင်းပြန်ပေးတာ၊ ပုလဲပုတီး ငှားသွား
တော့ ပြတ်လာတယ်၊ ရင်ထိုးငှားသွားတော့ ကျိုးလာတယ်၊ ကိုယ်က
ပြောပြန်ရင်လဲ အသေးအဖွဲလေးတွေ လိုက်ပြောတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ဦး
မယ်၊ ငတိုးက သူ့မိန်းမရှေ့ကနေ လက်သီးလက်မောင်းတန်းဦးမယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ လူရည်မလည်ဘူး အသလေး၊ န
သလေး ပြောမသွားဘူးလား’

‘အို... စိတ်ဆိုးမနေနဲ့၊ သူတို့ ဝသီပဲဟာ’

စိတ်ဆိုးမနေနှင့် ပြောကာမှ စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။ အိမ်ကို
ပြန်ခဲ့တော့ ငွေတစ်ရာငါးဆယ်နှင့်အတူ ဒေါသမီး အဆွယ်အပွားလေး
လည်း လောင်မြိုက်ပြီး ပါလာလေသည်။ မောင်နှမတွေ စုမိဆုံမိလျှင်
သူတို့ လင်မယားကို ‘မိန်းမရော၊ ယောက်ျားရော ခပ်ညံ့ညံ့ပါ’ ဟု
ပြောဆိုကြမည်ကို စိတ်ကူးနှင့် သိနှင့်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၈၉

‘အစ်ကိုတို့မောင်နှမတွေဟာလေ၊ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ကျော် ဖြစ်နေကြပြီ၊ ဒီအရွယ်မှာ ပိုပြီးချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသင့်တာပေါ့’

သူ့မိန်းမကပြောတော့ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူ့မိန်းမမှာလည်း မောင်နှမအများသားပင်။ သူတို့ထက် တစ်ယောက်ပိုပြီး ခြောက်ယောက်ရှိသည်။ မသင့်မမြတ်၊ မကျေမနပ် စကားများကို မကြားရပေ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြလေသည်။

‘တစ်နေ့တစ်နေ့နဲ့ အချိန်တွေကုန်တာသိပ်မြန်တာအစ်ကိုရဲ့၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ အသက်တွေပဲလေးဆယ်ကျော်ပြီးငါးဆယ်နားကပ်နေပြီ မဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘ဥပုသ်မစောင့်၊ တရားမထိုင်နိုင်သေးရင်တောင် ဒေါသစိတ်ကလေးတွေကိုတော့ နည်းနည်းလျော့သွားဖို့ကောင်းပြီ၊ မေတ္တာစိတ်ကလေးတွေ ပွားဖို့ကောင်းပြီနော်၊ သေမင်းဆိုတာ အချိန်မရွေး ရောက်လာတတ်တာ’

မိန်းမစကားကိုကြားတော့ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးတို့၊ အဘွားတို့ လူကြီးတွေ တရားဆွေးနွေးကြတာကို သတိရမိလေသည်။ ‘နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရုံးသွားဖို့ပြင်၊ ဈေးသွားဖို့ပြင်၊ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်နဲ့ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ကြတဲ့ လူတွေလေ၊ သေမင်းနိုင်ငံသွားဖို့တော့ မပြင်ကြဘူး၊ ရုံးသွားဖို့ ကားလိုသလို၊ သေဖို့တော့ တရားလိုသလို၊ ကားပျက်တော့ ပြင်ဖို့သတိရတယ်၊ တရားပျက်တော့ ပြင်ဖို့သတိမရဘူး၊ သေမင်းလာခေါ်တော့ တရားအပျက်ကြီး ရင်မှာပိုက်ပြီး ကတိုက်ကရိုက် လိုက်သွားလိုက်ကြတာ၊ တစ်ယောက်မှ အဆင်သင့်မဖြစ်ဘူး’ ဟူသောစကားကို ပြန်ပြန်ထင်ထင် ပြန်ပြီးကြားယောင်မိသည်။

သူ ရုတ်တရက်တွေးမိပြီး ချွေးပြန်လာသည်။ အသက်သာ
 ငါးဆယ်နားနီးလာသော်လည်း ဘာကုသိုလ်မှ မှတ်မှတ်ရရ မလုပ်ခဲ့
 ဘူးပေ။ အခါကြီးရက်ကြီး ရုံးပိတ်လျှင်လည်း ဥပုသ်စောင့်ဖို့ သတိမရ
 နိုင်။ ခေါင်မိုးပေါက် တက်ဖာရ၊ အိမ်သာတံခါးပျက်ပြင်ရနှင့် အားရ
 သည်ပင်မရှိ။ လမ်းထိပ်က ဘုန်းကြီးတရားပွဲကိုတော့ ဝါသနာမပါလွန်း
 ဤကို မသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ အလှူအတန်းကျတော့ မီးဖိုချောင်
 ငဲ့ငဲ့ကြည့်နေရသည်နှင့် တွန့်ဆုတ်မိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ရုံးမှာ မထည့်
 မနေရ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ပွဲ ထည့်ရလျှင်ပင် အလှူစာရင်းကိုကြည့်ပြီး
 အနည်းဆုံးထည့်ဝင်သူနှင့် တန်းတူထည့်ခဲ့မိသည်တော့ နှစ်စဉ်ပင်
 ဖြစ်လေသည်။

‘အသက်တွေပဲ ကြီးကုန်ပြီကိုး၊ မောင်နှမအရင်းချင်း ချစ်စရာ၊
 ခင်စရာပဲတွေးပြီး စည်းစည်းလုံးလုံးနေကြပါလား’

သူ့မိန်းမကို အဖျင်းအနံ့ဟု စကားတင်းဆိုကြသော်လည်း
 ဒီလို အဖိုးတန်စကားကိုတော့ သူ့မိန်းမကလွဲပြီး ထိုမိန်းမတွေ ပြော
 တတ်လိမ့်မည်မထင်။

‘အေးကွာ၊ ငါကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်’

‘ကြိုးစားဆို မြန်မြန်ကြိုးစား၊ အသက်တွေပဲ ကြီးလှပြီ’

‘ငါမသေခင်တော့ ဒီမောင်နှမတွေ စည်းလုံးရမှာပေါ့၊ ဟုတ်
 ဖူးလား’

‘ကုသိုလ်ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ယူတတ်ရင်
 ကုသိုလ်ချည်းပဲ’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာလဲ ဒီပြင် ကုသိုလ်မရှိတာနဲ့
 အတော်ပဲ၊ အဲဒီကုသိုလ်ကိုပဲ နောင်ဘဝသယ်သွားရမယ်’

သူက အပြောင်အပြက်ပြောရင်း ရယ်မိသည်။ သူတို့ကသာ
 သေမင်းကို မေ့ထားသော်လည်း သေမင်းက မမေ့သည်ကိုတော့ သိသား

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၉၁

ပင်။ ဆန့်သောလက်မကွေးမီ၊ ကွေးသောလက်မဆန့်မီဟူသော ဘုရား
ဟောစကားကိုလည်း သိသားပင်။ သိသော်လည်း သိသိပင်။ ထိုစကား
များက သူများအတွက်ဖြစ်ပြီး သူနှင့်မဆိုင်သလို ထင်ခဲ့မိသည်။

သို့သော် ထိုစကားသည် သူ့ကို တိုက်ရိုက်ဆိုခဲ့သလိုပင်
ဖြစ်ကြောင်း သူတွေးရုံကလေးပင် မတွေးလိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။

နံနက်တုန်းက အိမ်ကထွက်လာတော့ ခေါင်းထဲတွင် မူး
နောက်နောက်နှင့် မကြည်လင်လှချေ။ သူ့မိန်းမကပင် ‘အစ်ကို မူး
နောက်နောက်ဖြစ်နေရင် သွေးဆေးလေးနဲ့၊ သကြားလေးနဲ့ လျက်လိုက်
ပါလား၊ သွေးပေါင်ချိန်လေးဘာလေးလဲ ချိန်ကြည့်ပါဦး’ ဟု ပြောလိုက်
သေးသည်။ သို့သော် သူက ဆေးခန်းမသွားဖြစ်။ ပိုက်ဆံလည်း
ကုန်ဦးမည်။ ရုံးလည်းနောက်ကျဦးမည်မို့ ရုံးသို့သာလာခဲ့သည်။ ကား
ကျပ်ပြီး ချွေးထွက်တော့ ပိုပြီး မူးလာသလိုလိုရှိသည်။ ရုံးရောက်တော့
ပန်ကာအောက်က စားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း ချွေးတိတ်အောင် အအေးခံမိ
သည်။ ထို့နောက် နေရာမှထပြီး နံပါတ်အမြင့်ဆုံးတင်ထားသော
ပန်ကာခလုတ်ကို ပြန်လျှော့ချမည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်စဉ် မျက်လုံးတွေ
ပြာလာကာ မိုက်ခနဲ မူးလဲသွားလေသည်။

ဆန့်သောလက်ပင် မကွေးမိသေးချေ။

* * * *

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟယ်’

အစ်ကိုကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို နားမှ ခွာရင်း မယုံနိုင်သလို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြောင်းကြားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တယ်လီဖုန်းခွက်ကြီးကသာ မဟုတ် တရုတ် ထပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရုတ်တရက်ပင် ထင်မှတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်’

သူ့မိန်းမက မေးသည်ကို ချက်ချင်းမဖြေမိအတန်ကြာသော အခါမှ တုန်ယင်အက်ကွဲသောအသံနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေသလို ပြောသည်။

‘ကိုစိုး ဆုံးပြီတဲ့’

‘ဟောတော့’

ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် သူ၏ဒူးများက မခိုင်တော့သလိုဖြစ် လာ၍ ကြမ်းပေါ်သို့ထိုင်ချကာ နံရံကိုမှီထားလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... နင်တို့အဖေဖို့ ဂလူးကို့စ်လေး ဖျော်ခဲ့စမ်း’

မိန်းမ၏ အသံကိုကြားရသည်။ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ‘မောင် သတိထား၊ သတိထား’ ဟုပြောသည်။ သူမူးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်။

သူ့မိန်းမက မူးမှာစိုးရိမ်သောအခါမှ ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ်မူးလာသလိုရှိသည်။ ကိုစိုးနှင့်မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ နှစ်လနီးပါးရှိနေပြီကို သတိရသည်။ နောက်ဆုံးတွေ့သည်က သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏သား ရှင်ပြုအလှူတွင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အလှူရှင်က သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံးနှင့် ခင်မင်သူမို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလည်း အလှူတွင် ဆုံမိကြသည်။ ကိုစိုးဝတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီတော်တော်လေး နွမ်းသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ‘အင်း... သူလဲ တိုက်ပုံကောင်းကောင်းမရှိဘူး ထင်တယ်၊ ငါ့မှာ နည်းနည်းကျပ်နေတဲ့ တက်ထရက်အညိုတိုက်ပုံဆိုရင်သူနဲ့တော်မယ်ထင်တယ်’ဟုစိတ်ကူးမိသည်။ ကိုစိုးက သူ့ထက်ငယ်သော်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့ထက် ဝလေသည်။ သူက ခပ်ပိန်ပိန်လို့လို့ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူက ကုပ်တက်၊ ဗိုက်ထွက်ကာဝလာပြီး ကိုစိုးက ပိန်ကျသွားလေသည်။ ‘အင်း... ယောကျ်ားကလဲ လခအပြင် အကြံအဖန်မတတ်၊ မိန်းမကလဲ မရှာတတ်၊ မဖွေတတ်နဲ့ဆိုတော့ ပဲသီးသုပ်စားလိုက်၊ ကြောင်လျှာသီး သုပ်စားလိုက်ပဲ လုပ်နေရတယ်ထင်ပါရဲ့’ဟု ခပ်ဖိဖိလေး တွေးခဲ့မိသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဗီရိုထဲမှ တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးထုတ်ကာ ‘ဒီအင်္ကျီက မောင်နဲ့ကျပ်နေပြီ၊ ကိုစိုးတိုက်ပုံကလဲ နွမ်းလိုက်တာ၊ ခင်သတိထားမိလား’ ဟု စကားစကြည့်သည်။ မိန်းမက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ‘ဒီအင်္ကျီကတော့ အဟောင်းကြီး မောင်ရယ်၊ နောက်ပြီး မောင့်သားကြီးနဲ့ ခဏနေရင် တော်လာတော့မှာ၊ သားက တအားထွား

လာနေတာ မောင်မြင်သားနဲ့၊ ကိုစိုးကို ပေးချင်ရင် အစအသစ် ဝယ်ပေး
 လိုက်ပါလား’ ဟုပြောသည်။ သူကလည်း ‘အေး... အေး’ ဟု
 ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ဒီလိုနှင့် အဟောင်းလည်း မပေးဖြစ်။ အသစ်
 လည်း မပေးဖြစ်။ အခုတော့ သူပေးချင်လွန်း၍ သွားပေးလို့ပင် ကိုစိုး
 က ယူနိုင်တော့မည်မထင်။ ဪ... ငါ့ညီလေး သေပြီတဲ့။

‘မောင်ရေ၊ သတိထားနော်’

သူ့မိန်းမ၏ အသံချိုချိုက နားထဲဝင်လာပြန်သည်။ ‘အလကား
 မိန်းမ၊ ချိုချိုလေးနဲ့ ငါ့ကိုကြိုးဆွဲနေတာ’ ဟု ဒေါသနှင့် တွေးလိုက်မိ
 သည်။

‘ကိုစိုးရေ ငါ့ညီ၊ မင်းက ငါ့မိန်းမကို ပညာတတ်မိန်းမကြီး
 ဆိုတော့ ခင်ဗျားကို ကြိုးဆွဲနိုင်တာပေါ့၊ အစ်ကိုရလို့ ပြောတုန်းက
 ငါ မင်းကိုစိတ်ဆိုးပြီး သုံးလလောက် မခေါ်မပြောနဲ့ နေခဲ့တယ်နော်၊
 အခုတော့ ငါခေါ်လို့တောင် မင်းက ထူးနိုင်ဦးမှာလားဟင်’

ကြေကွဲစိတ်က လည်ချောင်းဝတွင် စုပြုံပြီး ဆို့ကျပ်လာ
 သည်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားသော်လည်း မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှာ
 မျက်ရည်များက ဝေ့ပြီးလျှံတက်လာသည်။ ပါးပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်
 စီးကျသွားသည်။

* * * *

‘ဟယ်... အစ်မကြီး’

အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင်ထိုင်ပြီး မြေးကလေးအား ထမင်းခွံနေသော ညီမသည် အငှားကားထဲမှဆင်းလာသော အစ်မကြီးကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားသည်။ အစ်မကြီး၏ မျက်နှာကမကောင်း။

‘မိမို့’

အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်က လက်ရန်းကိုကိုင်ကာ ငိုသံကြီးနှင့် ခေါ်သည်။

‘ဟင်... အစ်မကြီး၊ ဘာဖြစ်’

‘ကိုစိုး၊ ကိုစိုးသေပြီတဲ့’

‘ဟာ’

ညီမ၏လက်ထဲမှ ထမင်းဇလုံကလေး လွတ်ကျသွားသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်တက်လာသော အစ်မကြီး၏လက်မောင်းကို ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ပေကျနေသောလက်နှင့် ဆီးပြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မနေ့... မနေ့တုန်းကတောင် အိမ်ကိုလာသေးတယ် မိမျိုးရဲ့၊ နင့်အစ်ကို လူရိုးကြီး၊ လူနံ့ကြီးလေ၊ ခု မနက်တော့ ရုံးမှာမူးလဲပြီး ဆေးရုံတောင်မရောက်ဘူး၊ အသက်ပျောက်သွားပါရောလား’

အစ်မကြီးကို ‘ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား’ ဟု မေးချင်သော်လည်း မမေးဖြစ်တော့။ အစ်ကိုစိုးသေပြီ ဟူသောအသိက လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက် သလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးအသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်ဖြတ်ဆင်းသွားသည်။

‘အမလေး အစ်ကိုစိုးရဲ့’

ညီမက ရုတ်တရက်အော်ငိုလိုက်တော့ အဘွားမျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသော မြေးငယ်ကပါ ‘ဝါး’ခနဲ ထငိုလေသည်။ အစ်မကြီး လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံပုံကြီးထိုင်ချရင်း သူတို့နှင့်အတူ ရောငိုသည်။

‘မနေ့တုန်းက မျက်နှာလေးကညှိုးလို့၊ ပြန်ခါနီးတော့ကျေးဇူး ပါပဲ အစ်မကြီးရာ၊ ဒီငွေမရရင် ကျွန်တော်တို့ ဆီစာအုပ်ပေါင်ရတော့ မှာပဲတဲ့၊ အဲဒါကို ငါက အေးအေးဆေးဆေး ငွေမပေးဘဲ သူ စိတ် မချမ်းသာအောင် ညည်းညူပြလိုက်မိသေးတယ်၊ ဆိတ်သားဟင်း လေးနဲ့ သူထမင်းစားကောင်းလိုက်တာတဲ့၊ သူ့ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းနည်း နေတာ မြင်ရက်သားနဲ့ ညနေစာမလောက်မှာစိုးလို့ ငါက ထပ်ထည့် မပေးမိဘူး၊ သူကလဲ ထပ်ပြီးမနှိုက်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပြီးလိုက်တယ်၊ ငစိုးရယ်... ငါမိုက်လိုက်တာဟဲ့၊ အခုနေ ငါကျွေးတော့ နင်စားနိုင် ပါဦးမလား’

အစ်မကြီးက တစိမ့်စိမ့်တွေးမိသည်။

‘အစ်ကိုနဲ့မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ အိမ်လာပြန်တော့လဲ ငါ့ ယောက်ျားက အမြဲပင်ပန်းပြီး အမြဲစိတ်တိုနေတာဆိုတော့ အပေါက် အလမ်းက တည့်တာမှမဟုတ်တာ၊ ငါ့မှာယောက်ျား မျက်နှာကြည့်ရ၊ အစ်ကိုမျက်နှာကြည့်ရနဲ့ သူမလာတော့လဲ အေးတာပေါ့၊ ခပ်ကောင်း ကောင်းလို့တောင် ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ယောက်ျားမျက်နှာကြည့်နေရတဲ့

ဘဝကိုဟဲ့၊ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်တာတောင် တစ်လကျော်နေပြီ
ထင်ပါရဲ့၊ နင့်အိမ်လဲငါမလာချင်ဘူး၊ နင့်ယောက်ျားကအပေါက်ဆိုးမှုတ်
တတ်ပါတိသနဲ့၊ သိပ်စကားမပြောချင်ဘူးတဲ့၊ ငါက ယောက်ျားဘက်
ကလိုက်ပြီး ‘မလာလဲနေပေါ့’ လို့တောင် ဘောက်ပြောမိသေးတယ်၊
မျက်စောင်းထိုးမိသေးတယ်၊ အမလေး... အဲဒါနောက်ဆုံးတွေ့တာပဲ’

ညီမကတွေးရင်း အပူလုံးဆိုတက်လာသည်။ သူငယ်ငယ်
ကျောင်းနေစတုန်းက ကိုယ့်အတန်းထဲတွင် ကိုယ်မနေဘဲ အစ်ကိုစိုး၏
အတန်းထဲသို့ သွားသွားငိုနေတတ်သည်ကို ချက်ချင်းသတိရသည်။
အစ်ကိုစိုးက သူ့ကို မနိုင်မနင်းပွေ့ချီရင်း ချောချောမော့မော့နှင့် ပြန်၍
ပို့တတ်သည်။ အမေက လိမ္မော်သီးတစ်လုံးစီ အညီအမျှပေးလိုက်လျှင်
အစ်ကိုစိုးက တစ်ဝက်သာစားပြီး မုန့်စားကျောင်းလွှတ်လျှင် ကျန်
တစ်ဝက်ကို သူ့ဆီလာပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း နို့အေး
ချောင်း လာကျွေးတတ်သည်။ သူ့ကို ဒီလိုချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့သော အစ်ကို
သည် ယခုတော့ လူ့ပြည်တွင်မရှိချေပြီ။ သူ့အစ်ကိုအား သူနောက်ဆုံး
ပြောခဲ့သောစကားသည် ‘မလာလဲနေပေါ့’ တဲ့။

သူက အစ်မကြီးအား တအားဖက်ကာ ကြူကြူပါအောင်
ငိုမိတော့သည်။

‘အစ်ကိုရဲ့၊ တို့မောင်နှမတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရအောင် မသေ
ပါနဲ့ဦးလား အစ်ကိုရဲ့’

* * * *

သေခြင်းတရား၏ မြန်ဆန်ပုံကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်လိုက်
ရတော့ ကိုတိုး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

အစ်ကိုစိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ ပူပူနွေးနွေး ခွေခွေပျော့ပျော့
ပင် ရှိသေးသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ တစောင်းလေး အသာသိပ်ထားလျှင်
အိပ်နေသည်သာ ထင်မိမည်ဖြစ်သည်။ ‘ဟေ့... အစ်ကိုစိုး မထတော့
ဘူးလား’ ဟု သွားနှိုးချင်နှိုးမိမည်။ သို့သော် ထိုခန္ဓာထဲတွင် အသက်ဟု
လူတွေခေါ်နေသော နာမ်တရားလေး မရှိတော့ဘူးဟုဆိုတော့ မကြာမီ
ပင် အေးစက်တောင့်တင်းလာမည်။ ဖောယောင် ပွယောင်း လာတော့
မည်။

‘ဘုရား... ဘုရား’

သူက ဘုရားတရင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားမိသည်။ မျက်စိ
နှင့်မြင်နေရသော်လည်း မယုံနိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။ ‘ငါတို့ အသက်တွေ
လဲ ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး ငတိုးရ၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာအသက်
ကြီးလာရင် စိတ်ကနုလာတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အဟေး... ဟေး
အသက်ကသာ ကြာလေကြီးလေ၊ သဘောထားတွေကတော့ ကြာလေ

နုလေပဲကွနော်'ဟု ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ပြောခဲ့သောစကားသံကို ကြား
 ယောင်မိသည်။ လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်လောက်ကတည်းက သူတို့ငယ်စဉ်
 က ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ကစားခဲ့သည်များကို သတိရနေသည်။ သရက်
 ပင်ပေါ်မှခုန်ချ၍ ပုလင်းကွဲပေါ်တည့်တည့်ကျကာ ခြေဖဝါးအလယ်
 ကောင် ဟက်တက်ပြီစဉ်က အစ်ကိုကြီးနှင့်အစ်ကိုစိုးတို့ သူ့ကိုတစ်လှည့်
 စီကျောပိုးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲတွင်နွေးသွား
 သည်။ 'သူ့မိန်းမက အရည်အချင်းမှမရှိဘဲ၊ ဒီလောက်တောင်စားစရိတ်၊
 သောက်စရိတ် ဈေးကြီးနေတာ၊ တစ်ယောက်တည်းရှာစာကို တစ်အိမ်
 လုံးထိုင်စားလို့ရတဲ့ခေတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရမှာပေါ့၊ အခုတော့
 စက္ကူအိတ်ကပ်တာနဲ့၊ ဆီးငန့်စေ့ထုပ်တာလောက်သာ လုပ်တတ်မယ့်
 မိန်းမ'ဟု သူ၏နံပါတ်တစ်က ထုံးစံအတိုင်း နှိမ်ချစကားပြောတော့
 လည်း လိုက်ပြီးပြုံးချင်စိတ်မရှိ။ 'အင်း... အစ်ကိုစိုးခမျာ ချောင်ချောင်
 လည်လည်မရှိရှာဘူး၊ ငါကလဲ ငယ်ငယ်တုန်းကသာ သူ့မှန်ဖိုးကပ်စား
 ခဲ့တာ၊ ခုလိုအချိန်မှာ ဘာမှလဲ ပြန်ပြီးကြည့်ရှုနိုင်တာမဟုတ်၊ ဒီနှစ်
 သီတင်းကျွတ်တော့ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဝယ်ခြမ်း
 ပြီး ကန်တော့ဦးမယ်၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မကန်တော့ဘူးဘဲ
 အခုမှ လာကန်တော့လို့ ရယ်စရာများ ဖြစ်မလားဘဲ'ဟု တွေးမိတော့
 တစ်ဦးတည်းပြုံးခဲ့မိသေးသည်။

‘အခုတော့ ငါလာကန်တော့ရင်တောင် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်
 ပြီး သိတော့မှာလဲ ကိုစိုးရယ်’

သူက ဘာတစ်ခုမှကူညီမလုပ်နိုင်ဘဲ အစ်ကိုစိုးအားသယ်ကြ၊
 ပိုးကြ၊ ပြောင်းကြ၊ ရွှေ့ကြ လုပ်နေသည်ကိုပင် ငိုငိုပြီးကြည့်နေမိသည်။

‘အစ်ကိုရယ်၊ ငါ့မှာ ဘာကုသိုလ်မှမရှိဘူးဆို၊ အခုနေ ငါ
 သေသွားရင် ဒုက္ခပဲဆို၊ ငါမသေခင် ငါ့မောင်နှမတွေကို စည်းလုံး

အောင် လုပ်မယ်ဆို၊ အဲဒါ ကုသိုလ်ပဲဆို အစ်ကိုရဲ့၊ အဲဒီ ကုသိုလ်ကြီး ယူမသွားတော့ဘူးလား၊’

အစ်ကိုစိုး၏မိန်းမက မချီတင်ကဲပြောကာငိုသည်။ ‘ငါမသေခင် ငါတို့မောင်နှမတွေကိုစည်းလုံးအောင်လုပ်မယ်ဆို’ဟူသောစကားက ကိုတိုး၏နှလုံးသားကို ဒိုင်းခနဲဝင်ဆောင့်ပြီးရုတ်တရက်အသက်ရှူမရဘဲ အောင့်သွားသည်။ ခေတ္တခဏမျှငြိမ်နေပြီး အသက်ကို ‘ဟင်း’ခနဲ ရှူထုတ်လိုက်သည်။ အဆုတ်တွင်းမှ လေနှင့်အတူ မျက်ရည်များရောပါသွားသည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော အစ်ကိုစိုးကို တွေ့ရသည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို အသာပူး၍ ကြိုးနှင့်ချည်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘ခြေမကို မချည်ပါနဲ့ကွာ၊ ခြေကျင်းဝတ်ကချည်တော့ လုံချည်စနဲ့ အသာအုပ်ထားလို့ရတယ်၊ ခြေမကြီးပူးချည်ထားတာ မကောင်းဘူးကွ’ ဟု သူတို့ချင်းချင်းပြောနေသံကိုကြားရသည်။ ‘ဪ... အစ်ကိုစိုး၊ မင်း ဘာမှမသိတော့ပါလား၊’

မျက်ရည်ပူများ အန်ကျလာပြန်သည်။ မျက်စိနှစ်လုံး စုံပိတ်ထားသော အစ်ကိုစိုး၏မျက်နှာသည် ဝေဝါးသွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ရှိုက်၍ငိုမိလေသည်။ ထာဝရကွဲကွာပြီဟူသော အသိက သူ့ရင်ကို ဖျပ်ဖျပ်ခါနေစေသည်။

‘အစ်ကိုစိုးရေ၊ ကျွန်မအိမ်ကို မလာချင်ဘူးဆို၊ အခု ကျွန်မလာပြီလေ၊ ထကြည့်ပါဦး အစ်ကိုစိုးရဲ့၊’

ဟစ်၍ ငိုလိုက်သောအသံကိုကြားရသည်။ ညီမက အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး အစ်ကိုစိုး၏ခြေအစုံကို ဝင်ဖက်သည်။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသော အစ်မကြီးအား လမ်းထဲမှလူငယ်များက ဆီး၍တွဲကြသည်။

ခဏနေတော့ အစ်ကိုကြီးရောက်လာပြန်သည်။ ‘မောင်ရေ၊ သတိထားနော်’ဟု တဖွဖွသတိပေးနေသော ဇနီးသည်ကို လုံးဝဂရု

ထားမိဟန်ပင်မတူ။ အလောင်းစင်ဘေးတွင် တွေတွေကြီးရပ်ရင်း
ကိုစိုး ၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘နင့်ညီလေးလေ၊ ကြည့်ပါဦးလား ငမိုးရဲ့၊ တကယ်သေရှာ
ပြီဟဲ့’

အစ်မကြီး၏ငိုသံကြားတော့မှ အစ်မကြီး၏ပခုံးအား ဆီး၍
ဖက်မိလေသည်။

‘မိမျိုးရယ်... ထတော့၊ သူတို့တွေ ပြင်ကြဆင်ကြတုန်းပဲ
ရှိသေးတာ’

ကိုတိုးကလည်း ညီမအားဆွဲထူသည်။ မောင်နှမလေးဦး
မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေကြလေပြီ။ ငယ်ငယ်
တုန်းကလိုပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ချင်းတွဲထားကြလေပြီ။ သူတို့
ဒီလို လက်ချင်းမတွဲမိသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ အခုပြန်ပြီး လက်တွဲ
မိတော့ ကြမ်းတမ်းတင်းမာနေသော နှလုံးသားများသည် အတန်ငယ်
ပျော့ပြီး ပူနွေးလာသယောင်ရှိသည်။ ရင်ထဲမှကြေကွဲစိတ်က လျှံတက်
လာသောအခါ ပိုပြီးတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိကြသည်။

‘ကုသိုလ်ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုလိုချင်တဲ့ ကုသိုလ်ကို
အစ်ကိုရပါတယ်’

သူ့ဘေးတွင် ဝန်းရံပြီးရပ်နေသော ကျန်မောင်နှမလေးဦးကို
ကြည့်ကာ သူ့မိန်းမက မချီတင်ကဲငိုလေသည်။ ။

မနက်ဖြန်နှင့် နဝရတ်ကိုးသွယ်၊ ၁၉၈၅၊ မတ်။

၇။

အမည်ရင်း ဒေါက်တာတင်တင်ဝင်း၊

အဘ ဦးသောင်း၊ အမိ ဒေါ်ငြိမ်းတို့မှ တတိယသမီးအဖြစ်
၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက် (စနေနေ့)တွင် မွေးဖွားသည်။
ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းပါ ‘ရာဇဝင်ထဲမှာ မောင့်ကိုထားခဲ့’ ဝတ္ထုဖြင့် စာပေနယ်သို့
စတင်ခြေချနိုင်ခဲ့သည်။ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို
ရရှိထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့အထိ ထင်ရှားလူကြိုက်များသော
လုံးချင်းဝတ္ထုများသာမက ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များ၊ ရုပ်ရှင်ခံစားမှု(မဟေသီ)၊
ချစ်သောဤကမ္ဘာကဏ္ဍ (ကလျာ) စသည့် ဆောင်းပါးများပါ
ရေးသား လျက်ရှိသည်။

ပွေးချယ်ထားသောဝတ္ထုတစ်ပေါ် ခါးကုတ်ချွန်ကုန်

နာရီများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဝတ္ထုတို
နှစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။‘အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း’
နှင့် ‘နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်း’ဖြစ်သည်။
‘အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း’ဝတ္ထု၏ ကျောရိုးမှာ နာရီ
နှင့် လုံးဝမဆိုင်ပါ။ နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်း
ဝတ္ထုကတော့ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကိုက နာရီ
တစ်လုံးအကြောင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုဝတ္ထုသည်
ကျွန်မအတွက် မမေ့နိုင်စရာ အတွေ့အကြုံတစ်ခု
ကို အခြေခံ၍ ရေးဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်
သည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင်သည် နာရီပြင်ဆရာတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

ရေနံချောင်းက ကျွန်မတို့အိမ်တွင် နာရီ
ပေါင်းများစွာရှိခဲ့သည်။ စားပွဲတင်နာရီ၊ လက်ပတ်
နာရီ၊ ခါးပိုက်ဆောင်၊ အိတ်ဆောင်နာရီ၊ တိုင်ကပ်
နာရီစသည်ဖြင့် အမျိုးအစားစုံ၊ အရွယ်စုံ၊ ပုံစံစုံ
ရှိခဲ့သည်။ မပြင်ရသေးသောနာရီများ၊ ပြင်လက်စ
နာရီများ၊ ပြင်ပြီးကာစနာရီများ၊ ပြန်မရွေးဖြစ်
တော့သောနာရီများ၊ ရောင်းရန်အပ်ထားသော နာရီ
များ ဖြစ်ကြသည်။

အိမ်နံရံများမှာ တိုင်ကပ်နာရီအမျိုးမျိုး ချိတ်
ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုနာရီများသည် အသံမျိုးစုံဖြင့်
တီးခတ်လေ့ရှိသည်။ နာရီဝက် တစ်ခါထိုးသော
နာရီ၊ ၁၅ မိနစ် တစ်ခါထိုးသောနာရီ စသည်ဖြင့်
နာရီမျိုးစုံ၏ အသံသည် တစ်ခါတစ်ခါ တော်တော်
မြိုင်ဆိုင်လှသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ လာသော
ဧည့်သည်တို့သည် ထိုနာရီ ထိုးသံများကြောင့်
မကြာခဏ အိပ်ရာမှ နိုးကြရသည်ဟုဆို၏။
ကျွန်မ တို့ မိသားစုအတွက်တော့ ချောက်ချက်၊
ချောက် ချက်အသံများ၊ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်
အသံများကို ဂီတသံစဉ် နားယဉ်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ ခုချိန်ထိ မေ့မရသော တိုင်ကပ်နာရီ
ကြီးတစ်လုံး ရှိခဲ့၏။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ မြို့ထဲမှ အိမ်အပြန်တွင်
ဖေဖေအား ပြင်ပေးဖို့ အပ်လိုက်ခြင်းခံရသော နာရီ

ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ကိုယ်တိုင် သယ်ခဲ့ရသော နာရီကြီးဖြစ်သည်။ နာရီ
ကြီးက ကျွန်မတို့၏ အရပ်နီးပါးရှိသည်။ ထိုနာရီကို
သယ်ဆောင်ခဲ့ရပြီးနောက် ဘယ်နှနှစ်ကြာမှ ထို
ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။
နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ခြောက်နှစ်လည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်း’ ဝတ္ထုထဲတွင်
ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦးပါဝင်၏။ တစ်ယောက်က နာရီ
ပြင်ဆရာ၊ ထို နာရီပြင်ဆရာသည် ကျွန်မ၏ ဖေဖေ
ဖြစ်သည် ဆိုတာကို အထူးပြောပြစရာ လိုမည်
မထင်ပါ။ နောက်တစ်ယောက်က အပြင်မှာ
တကယ်မရှိသော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်။

ကျွန်မရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ အနက်
ကာလကြာရှည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြိုက်နှစ်သက်
ခဲ့သော၊ ယခုထိလည်း နှစ်သက်ဆဲဖြစ်သော ဝတ္ထု
တိုများရှိသည်။ ‘နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်း’
သည် ထိုဝတ္ထုများထဲမှ တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

နာရီပြင်ဆရာ၏အိမ်နီးချင်း

သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင်တော့ နာရီတစ်လုံးကို သူမမုန်းတတ်ပါ။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာတော့ လွန်လွန်းသည်။

သူ ဤအိမ်သို့ ပြောင်းလာခါစကတော့ နာရီပြင်ဆရာနှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့၏။ သူ့မှာ မကြာခဏပျက်တတ်သော စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံး ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး နာရီပြင်ဆရာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း သူသဘောကျသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နာရီပြင်ဆရာသည် ဘဝတွင် နာရီပြင်ခြင်းနှင့် ဘုရားရှိခိုး တရားစာရွတ်ခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့်အလုပ်မျှ မလုပ်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူရောက်သွားတိုင်း နာရီတစ်ခုခုကို ကိုင်တွယ်ပြင်ဆင်လျက်သာ သို့မဟုတ် သားရေဖုံးဘာသာရေး စာအုပ်တစ်ခုခုကို ဖတ်လျက်သားတွေ့ရသည်။

နာရီပြင်ဆရာက ပြဿနာမဖြစ်ပါ။ သူ့နာရီများကသာ ပြဿနာဖြစ်နေ၏။

နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်တွင် စားပွဲတင်နာရီမျိုးစုံ၊ တိုင်ကပ်နာရီ မျိုးစုံရှိသည်မှာ သဘာဝကျသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟု သူလက်ခံသည်။ သို့သော် သူ့အိမ်နှင့် နာရီပြင်ဆရာအိမ်မှာ ခြံစည်းရိုးတစ်လွှာသာ ခြားလျက် ဟိုဘက်သည်ဘက် ကပ်နေသည်က ဘယ်လိုမျှ ပြင်ဆင်၍ မရသော တည်ရှိမှုတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုတည်ရှိမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူ့ဒုက္ခမှာ သူ့အိပ်ရေးပျက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟိုဘက်အိမ်က နာရီများသည် သူ့ကိုအကြီးအကျယ်တော့ အနှောင့်အယှက်မပေးကြပါ။ သို့သော် နာရီသံမျိုးစုံ ကြားနေရခြင်း သည် နှစ်သုံးဆယ်ကျော် ဒုက္ခပေးခဲ့သော (သူ့မိန်းမ၏) ဟောက်သံ ထက်ပင် နှောင့်ယှက်လေ့ရှိသည်။ ထရံတစ်ချပ်စီသာ ကာရံထားသော ကြောင့် ဟိုဘက်အိမ်မှ နာရီသံများသည် သူ့အိမ်ထဲသို့ အဆီးအတား မရှိ ဝင်ရောက်လာ၏။

ရောက်ခါစတုန်းကဆိုလျှင် လေးငါးညခန့် အိပ်ရာမှနိုးနိုး လာတတ်၏။ နာရီများသည် တစ်ပြိုင်တည်း မမြည်ကြဘဲ တစ်မိနစ် သို့မဟုတ် မိနစ်ဝက်ခြားပြီး မြည်ကြသဖြင့် နာရီခုနစ်လုံး၊ ရှစ်လုံး၏ ဆက်တိုက်မြည်သံမှာ အသံရှည်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့ဉာဏ်မီ သလောက် စဉ်းစားကြည့်သမျှတော့ နာရီတွေအချိန်မှန်လျှင် ပြိုင်တူ မြည်ကြလျှင် အကြားအာရုံကို ခဏပဲ နှောင့်ယှက်ပေလိမ့်မည်။ ဤ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူဆွေးနွေးကြည့်ဖူးသည်။

‘ခင်ဗျားနာရီတွေက ပြင်လက်စမို့နဲ့တူတယ်၊ မိနစ်နည်းနည်း ခြားပြီး ထိုးနေကြတယ်ဗျ။ ဒါဟာ နာရီမမှန်တဲ့ သဘောမဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ စံတော်ချိန်နဲ့သာ ကိုက်ညီရင်’

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်နာရီက ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်၊ ကျုပ်က နာရီတွေရဲ့ထိုးသံကို ခွဲခြားပြီးသိတယ်၊ အသံအနှေးအမြန်၊ အတိုးအကျယ်ရော၊ နာရီအချိန် မှန်မမှန်ကိုရော အမြဲစောင့်ကြည့်ရတာကိုး၊ ဒီတော့ နာရီတွေကို တမင် အချိန်ခြားပြီး တိုက်ထားတယ်လေ၊ ဒါမှ ကျုပ်ထိုင်ရာက ထမကြည့်ဘဲ ဘယ်နာရီက သံပတ်နည်းနေပြီလဲ၊ ဘယ်နာရီက ဆံခြည်မကောင်းဘူး လဲ၊ ဘယ်နာရီက ထိုးစက်မကောင်းဘူးလဲ၊ ခွဲခြားပြီးသိရမှာပေါ့’

သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဘယ်လောက် ယထာဘူတကျသော နှောင့်ယှက်မှုတစ်ခုပါလိမ့်။ သူရယ်မောလျက် လက်ခံခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်း လအနည်းငယ်မှာတော့ နာရီသံများနှင့် နေသား တကျ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

နာရီသံများသည် သူ့အတွက် သာယာသော အိပ်ရာဝင်ဂီတ သံစဉ်များလိုဖြစ်လာသည်။ လေတိုက်ခတ်မှုနှုန်းကို လိုက်၍ နာရီသံ အတိုးအကျယ် ပြောင်းလဲလာသောအခါ ထိုအသံများသည် သူ့အတွက် နားထောင်၍ ချို့မြဲသောဂီတသံ ဖြစ်လာ၏။

နာရီပြင်ဆရာနှင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရရှိလာသော ဒုက္ခထဲတွင် နာရီပြင်ဖို့ လူကြုံပေးခံရခြင်းလည်း ပါဝင်၏။

လက်ပတ်နာရီလို၊ စားပွဲတင်နာရီလို ဝန်မကျယ်လှသော နာရီမျိုးဆိုလျှင် ပြဿနာမဖြစ်သော်လည်း တိုင်ကပ်နာရီလို ကြီးကြီး မားမား ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးမျိုးကျတော့ သူ့အနေဖြင့် ကူညီဖို့တော်တော် စဉ်းစားရသည်။ သိပ်မရင်းနှီးသူများ ဆိုလျှင်တော့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုပေးကာ ခပ်ပြုံးပြုံး ငြင်းဆန်နိုင်၏။ သို့သော် အလွန်ခင်မင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဆိုလျှင် သူ အားနာပါးနာလက်ခံ၍ လူကြုံပေး ပစ္စည်းကို သယ်ယူလာရတော့သည်။ (ကံအကြောင်းမလှစွာပင် ဤ

နာရီပြင်ဆရာသည် ဤမြို့ပေါ်တွင် တိုင်ကပ်နာရီများကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းတို့၌ အပိုင်နိုင် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဖြစ်နေ ပေသည်။)

သူ နောက်ဆုံးသယ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်မှာ အလွန်စိတ်ညစ်ညူး ဖွယ်ကောင်းသော တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးဖြစ်သည်။ (ဤနာရီ၏ နောက် တွင် မည်သည့်နာရီကိုမျှ လူကြုံအဖြစ် မသယ်ဆောင်ရဲတော့ပေ)

ထိုနေ့က သူသယ်ယူခဲ့ရသော နာရီကြီးမှာ အတော်ကြီး၏။ သူ့စိတ်အထင်တော့ နာရီ၏အရှည်မှာ နှစ်ပေခွဲလောက်ရှိမည်။(တကယ် တော့ နာရီကြီးသည် သုံးပေနီးပါးရှိ၏။) နာရီမျက်နှာပြင် ဒိုင်ခွက်က အဝိုင်းကြီး၊ ဒိုင်ခွက်၏ဘေးဘောင်ကို ရှစ်နားညီ ဗဟုဂံပုံစံဖြစ်အောင် သစ်သားပြားကွပ်ထားသည်။ ဂဏန်းကွက်များမှာ ရောမဂဏန်းများ ဖြစ်သည်။ လက်တံအရှည်နှင့် လက်တံအတို (မိနစ်လက်တံနှင့် နာရီ လက်တံ)မှာ ဗဟိုမှ ပြုတ်ကျနေပြီး နာရီဒိုင်ခွက်နှင့် မှန်၏အကြားတွင် နာရီလှုပ်ရှားတိုင်း တပျောက်ပျောက်မြည်အောင် နေရာရွေ့လျားလျက် ရှိကြသည်။ နာရီအိမ်ကတော့ ချိန်သီးအိမ်အထိ တစ်ဆက်တည်း လေးထောင့်အရှည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အနှစ်နှစ်အလလ မပြုပြင်၊ မမွမ်းမံဘဲ ထားပုံမျိုးဖြင့် နာရီအိမ် သစ်သားအရောင်မှာ ခပ်မွဲမွဲဖြစ်ပြီး ဖုန်တက်နေသေး၏။

ဤကြီးမားလှသော နာရီကိုးရိုးကားရားကြီးကို လူကြုံပေး လိုက်သော မိတ်ဆွေအား သူကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲမိလိုက်မိသည်မှာ အိမ်ပြန်ရာ လမ်း၏ခရီးတစ်ဝက်၌ ဖြစ်သည်။ ဂုန်လျှော်အိတ်အဖြူဖြင့် သေသေသပ်သပ် ထုတ်ပိုးချည်နှောင်ပေးလိုက်သော နာရီကြီးသည် လူအရှုပ်ဆုံးနေရာဖြစ်သော ရပ်ရှင်ရုံရှေ့ရောက်သော် အသံကျယ် လောင်စွာ ထိုးတော့သည်။

ပထမတော့

မျှော်လင့် မထားသော

အနီးကပ်အသံကြီးကြောင့် သူလန့်ဖျပ်သွား၏။ သို့သော် ပထမဆုံး
 အသံမပျောက်မီပင် ဤနာရီကြီး မှ ဖြစ်ရမည်ဟု သူသိလိုက်သည်။
 အသံကြီးက ကြီးမားကျယ်လောင် လှ၏။ ထို့အပြင်
 အက်ကွဲကွဲကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီမခွဲမီ ၁၀
 မိနစ်အလိုခန့်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုနာရီ အမျိုးအစားမျှ
 အသံမမြည်သင့်သည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူအံ့သြ
 တုန်လှုပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဤနာရီကြီး ပျက်နေပေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူများ၊ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှ လူများ၏စိတ်ဝင်
 တစားအကြည့်တို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာပူနွေးကာ ရှက်ရွံ့သွားမိလေသည်။
 သူဆွဲလာသော လက်ကိုင်ကွင်းတပ် ဂုဏ်လျှော်အိတ် အဖြူကြီးထဲတွင်
 ဤနာရီကြီး ပါမှန်းမသိ။ သူတို့အဖို့မူ ဤအသံသည် ထူးဆန်းအံ့သြ
 ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ သူခြေတစ်လှမ်း
 လှမ်းတိုင်း နာရီကြီး၏ ဒံခနဲ အသံမြည်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူချွေးပြန်
 လာကာ ယောင်မှားစွာ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင်
 ခုနစ် ချက်ခန့် ကျယ်လောင်စွာအော်မြည်ပြီးသော နာရီသံသည်လည်း
 ရပ်တန့် သွားသည်။

‘အင်း... ဒါဟာ ငါ့ခြေလှမ်း လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အထဲက
 စက်တွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားတာများလား’ ဟု သူပထမဆုံး
 အကြိမ် ကြောင်တောင်တောင် တွေးမိသွား၏။ ရှေ့ဆက်ပြီး ခြေလှမ်း
 လှမ်းလိုက်လျှင် ဒါကြီးက ထပ်ပြီးမြည်ဦးမလား။

ထိုအချိန်တွင် သူခြေတစ်လှမ်းလှမ်းဖို့ တော်တော်စဉ်းစား
 ယူရ၏။

လူအားလုံး သူ့အားဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ဟူသော မလုံမလဲ
 အတွေးဖြင့် သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လျက်ရှိသည်။

အိုကွာ... ငါခြေလှမ်းလှမ်းလို့ နာရီမြည်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ နာရီတစ်လုံးဟာ သူမြည်ချင်တဲ့အချိန်မှာ အသံမြည်ခွင့်ရှိတာပဲ။ ညနေ ၅နာရီပေမယ့် ခုနစ်ချက်ထိုးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ရှစ်ချက်ထိုးတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ အခုလို ရပ်လိုက်တာကမှ လူတွေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေဦးမယ်။

သူ အားတင်း၍ ခြေလှမ်းစတင် လှမ်းသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒုံခနဲ ကျယ်လောင်သောထိုးသံပေါ်လာ၏။ သူ ထူပူတုန်လှုပ်သွားကာ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် နာရီသံကလည်း ရပ်သွားပြန်လေသည်။ နောက်ထပ် ခြေလှမ်းလျှင် မြည်ဦးမလားမသိ။ မဖြစ်ဘူး။ ဒီနာရီသံရပ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ တစ်နည်းနည်းတော့ရှိရမည်။

သူသည် သက်မဲ့နာရီတစ်လုံးကို လှည့်ဖြားရန် အကြံရသွား၏။ ထို့နောက် ဂုန်လျှော်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ဧရာမနာရီကြီးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် နာရီ၏ ချိန်သီးအိမ်က အပေါ်ရောက်ပြီး နာရီမျက်နှာပြင်ဝိုင်းက အောက်ရောက်သွားအောင် နာရီကို ဇောက်ထိုးထည့်ပစ်လိုက်၏။ အထဲမှာထည့်ထားသော ကြေးချိန်သီး အပြားဝိုင်းကြီး၏ လှုပ်ခတ်တိုက်ခတ်သံ ခဏကြားရပြီးနောက် အသံငြိမ်သွားသည်။

ကိုင်း... ဒီအထဲက စက်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒါကြီးလည်း အသံမြည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

သူသည် ဇောက်ထိုးဆွဲထားသော နာရီကြီးကို ငုံ့မကြည့်ရဲဘဲ ခြေလှမ်းကိုစတင်၍ လှမ်းလိုက်သည်။ သူလေးငါးလှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်ပြီးချိန်မှာပင် ကျယ်လောင်သောမြည်သံသည် ဆက်တိုက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း ရှက်ရယ်ရယ်မိတော့သည်။

ထိုနာရီက ပေးသောဒုက္ခသည် ဤအချိန်ကတည်းက စတင် ခဲ့ပေသည်။

သူသည် ပင်စင်ယူပြီးကတည်းက နံနက် ၇နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီအထိ မြို့ထဲက စည်ပင်သာယာရေးကြီးတွင် ကုန်ခြောက်ဆိုင် သွားဖွင့် ရောင်းနေသူဖြစ်သောကြောင့် ဤနာရီသည် သူ့အား ညကျမှ ဒုက္ခပေးလေသည်။

အခြားနာရီပေါင်းများစွာ၏ မြည်သံထိုးသံနှင့် သူရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ဤနာရီကြီး၏ အသံကိုတော့ သူဘယ်လိုမှ သည်းညည်းခံ၍မရ။ နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ပြီးကတည်းက နာရီပေါင်းများစွာ၏ ထိုးသံကို သူကြားဖူးလှပြီ။ ဤနာရီလောက် အောက်ကလိအသံမျိုး တစ်ခါမှမကြားဖူးပေ။

နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်ရှိ အချို့နာရီများသည် ဒင်... ဒင် ဟု အသံမြည်၏။ အချို့က ဒေါင်... ဒေါင်ဟု အသံမြည်၏။ တချို့ကတော့ တိန်... တိန်ဟု အသံခပ်သေးသေးမြည်၏။ သံစုံနာရီ များလည်းရှိသည်။ ဂီတသံလို အသံအနိမ့်အမြင့်ဖြင့် တော်တော် နားထောင်ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ဤနာရီကျတော့ ဒုံခနဲ အသံမြည် ၏။ မြည်ပုံကလည်း တစ်မျိုး။ ဒုံဟူသောအသံ၏ နောက်တွင် ဂျရစ် ဂျရစ်ဟူသော ထစ်သံတုန်သံ တစ်ခုပါသေး၏။ သူတော့ ဤနာရီသံ ကြားလျှင် သွားကျိန်းလှသည်။ ဘယ်နိုင်ငံကများ ဤနာရီမျိုး တီထွင် လိုက်ပါလိမ့်။ အသံကတော့ တော်တော်မာထန်ပြီး ကျယ်လောင်သည်။ တော်ရုံသွေးကြောင်သူဆိုလျှင် တိတ်ဆိတ်သောညမှာ ထိုအသံကြောင့် နှလုံးတုန် ရင်ခုန်သွားနိုင်၏။

၁၁၆

၇၃

သူသည် ဤနာရီကြီးကို နာရီပြင်ဆရာအား ကိုယ်စားအပ်
ပေးပြီးသည်နောက် တစ်ပတ်တိတိ ဘယ်လိုမျှ နှစ်နှစ်ခြောက်ခြောက်
အိပ်မပျော်တော့ချေ။

* * * *

တစ်ညနေမှာ သူ၏သစ်ပင်များ ရေလောင်းပေါင်းမြက်သင်
ချိန်ကိုဖျက်၍ နာရီပြင်ဆရာ၏အိမ်သို့ သူကူးသွားလိုက်၏။

သူအားအသံဖြင့် နှိပ်စက်နေသေးသော သူမှတ်မိနေသည့်
နာရီကြီးမှာ အားလုံးထဲတွင်အကြီးဆုံး။ နံရံတွင် မားမားကြီး ချိတ်လျက်
ရှိ၏။ နာရီအိမ်သစ်သားမှာ အညိုရင့်ရောင်ဆေးသုတ်ထားပြီး ဒိုင်ခွက်
ကလည်း ဖြူဖွေးကာ သစ်လွင်တောက်ပနေ၏။ အင်း... ဒါကြီးကို
ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီးပြီပေါ့။

‘နေကောင်းရဲ့လားဗျ’

နာရီပြင်ဆရာသည် သူ့ကိုတွေ့တိုင်း နေကောင်းရဲ့လားဟု
ပဋိသန္ဓာရစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသော်လည်း ဤအိမ်ပြောင်းပြီး
မှ သူတစ်ခါမျှ မဖျားနာဖူးမှန်း နာရီပြင်ဆရာသိပါသည်။

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

ညအိပ်မပျော်တာ တစ်ခုပဲဟု ဆက်ပြောချင်သေးသော်လည်း
ပြောမထွက်ပေ။ သူက ဟိုဘက်အိမ်ကနေ အိပ်ရေးပျက်နေရလျှင်
နာရီပြင်ဆရာအဖို့ မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု ကိုယ်ချင်းစာလိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဟိုနာရီကြီးက အသံတော်တော်ကျယ်တယ်နော်’ ဟု သူ စကားစလိုက်သောအခါ နာရီပြင်ဆရာက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

‘အေးဗျ၊ ခင်ဗျားသယ်လာတဲ့နာရီကြီးလေ၊ သူ့ထိုးစက် သံချောင်းတွေက တော်တော်သန်ပြီး တုတ်တယ်ဗျ၊ အသံမာတာပေါ့ ဗျာ’

‘အဲဒါ ဘယ်နိုင်ငံက လုပ်တာလဲ’

နာရီများကို သိပ်စိတ်မဝင်စားသူ သူ့ထံမှ ဤမေးခွန်းကို ကြားရသောအခါ နာရီပြင်ဆရာက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ သဘောကျ သွားဟန်တူပါသည်။

‘အမေရိကန်ပေါ့ဗျာ’

အံ့ဩစရာပါပဲ။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ယခင် က အလွန်အထင်ကြီးခဲ့သည်။ ယခုတော့ တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးကြောင့် အမေရိကန် နာမည်ပျက်ရပေတော့မည်။ အင်းလေ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက် ဤနာရီသည် နဂိုကပစ္စည်းချည်း မည်သို့ဖြစ်နိုင်မည် နည်း။ မြန်မာပြည်တွင် ပြုလုပ်ဖန်တီး၍ ပြင်ဆင်ထည့်သွင်းသော ပစ္စည်းများရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

‘စက်သောမတ်(စ) (Seth Thomas) အမျိုးအစားဗျ၊ သိပ် ကောင်းတယ်၊ ခိုင်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ နာမည်ကြီးပေါ့ဗျာ၊ ရွှေဈေး အစိတ်တုန်းက ငါးဆယ်ပေးရတဲ့ နာရီအမျိုးအစားဗျ’

ဤနာရီပြင်ဆရာ၏ အကျင့်မှာ သူ့နာရီများ (သို့မဟုတ်) သူ့ကိုင်တွယ်ပြင်ဆင်ရသော နာရီများကို တန်ဖိုးပြောပြတိုင်း ယခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ရွှေတစ်ကျပ်သားဈေးဖြင့် နှိုင်းယှဉ်လေ့ရှိသည်။

‘ဟောဟို ခင်ဗျားနောက်က နာရီကိုကြည့်၊ အဲဒါဂျာမနီနိုင်ငံ က လုပ်တာ’

သူ့နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်က နံရံမှာ
မင်းကွတ်သီးရောင် ဖျော့ဖျော့နုနု လေးထောင့်နာရီတစ်လုံးကို
မြင်ရသည်။

‘သိပ် အသံသာတဲ့ နာရီ၊ ကျုပ်ကိုင်ရဖူးသမျှ သံစုံနာရီတွေ
ထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ’

နာရီခိုင်ခွက်မျက်နှာပြင်မှာ ငွေရောင်ဖြစ်ပြီး ‘မောင်ကိုနှင့်
ညီများ’ဟု ခုံထည်သော မြန်မာစာလုံးပါသည်။

‘မောင်ကို ဟုတ်လား၊ ဂျာမနီဆိုဗျ’

‘အေးလေ၊ ဒါက မြန်မာနိုင်ငံရောက်မှ ရေးတဲ့နာမည်ဖြစ်မှာ
ပေါ့၊ ဂျာမနီကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ မြန်မာကုမ္ပဏီနာမည်ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မယ်လေ၊ တကယ်တော့ ဒီနာရီရဲ့စက်မှာ ဂျာမနီလို့ ရေးထားတာပဲ’

သူသိပ်နှစ်သက်သော သံစုံတီးခတ်မှုမှာ ဤနာရီမှ ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု သူမှန်းဆကြည့်မိ၏။ ချိန်သီးအိမ်၏ ရှေ့မှန်က ထုကောင်းပြီး
ရှေးက ကြည့်မှန်ပြုလုပ်သော နိုင်ငံခြားမှန်အမျိုးအစားဟု ထင်သည်။
အထဲကချိန်သီးမှာ သံမဏိသတ္တုရောင် လက်နေပြီး ဖြည်းလေးစွာ
လွှဲယမ်းနေ၏။

‘ဒီကောင်က ၁၅မိနစ် တစ်ခါထိုးတာလေ’

သေချာသည်။ သူအနှစ်သက်ဆုံးနာရီမှာ ဤနာရီဖြစ်ပေသည်။

‘ဘယ်သူ့နာရီလဲဗျ’

‘ကျုပ် ဝယ်ထားလိုက်တာဗျ၊ နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ကိုးရာနဲ့ဝယ်ထား
လိုက်တာ’

သူအံ့သြသွား၏။ ပုံစံခပ်ဟောင်းဟောင်း ရှေးတိုင်ကပ်နာရီ
တစ်လုံး။ ကိုးရာတန်ဖိုးရှိမှန်း သူမသိခဲ့ပေ။

‘ဈေးများလှချည်လား’

ထိုအခါ နာရီပြင်ဆရာက သဘောကျစွာရယ်၏။

‘အဲဒီနာရီကို နှစ်ထောင်နဲ့ လာဝယ်တဲ့သူရှိတယ်၊ ကျုပ်
မရောင်းဘူး၊ သံစုံနာရီချင်းယှဉ်ရင်လဲ သူကသာတယ်၊ ဒီကောင့်
အသံက ခုခေတ် ဂျပန်သံစုံနာရီ ထိုးသံတွေလို ကလက်တက်တက်
မဟုတ်ဘူး၊ ခုံညားတယ်’

သူ တအံ့တဩ ပြုံးမိသည်။

‘ခုချိန်ထိ နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ တစ်ခါမှ ပြန်မပြင်ရသေးဘူး၊ သူ့
ထိုးစက်အချောင်းတွေက ကြေးချောင်းတွေလေ၊ သံချောင်းမဟုတ်ဘူး၊
သံချေးမတက်ဘူး၊ အက်သံမပါဘူး၊ လိုဏ်သံပေါက်ပြီး ကြည်လင်နေ
တယ်၊ ရွှေဈေးအစိတ်တုန်းက တစ်ရာအစိတ်ပေးရတဲ့ နာရီပဲဥစ္စာ၊
ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ၊ အခုရွှေဈေးနဲ့များ တွက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊
ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲဆိုတာ’

ဤလူသည် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသော စက်မှု
သိပ္ပံပညာကို ထည့်တွက်ဟန်မတူပေ။

ဤကိစ္စထက် အရေးကြီးသည်မှာ အသံကျယ်လောင်လွန်း
သော အမေရိကန်နာရီကြီး၏ ပြဿနာဖြစ်သည်။

‘အဲဒီအမေရိကန်ကြီးရော ပြင်ပြီးသွားပြီလား၊ ပြန်ယူရင်တော့
သူ့ဟာသူ လာယူစမ်းပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒါကြီးနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်
လမ်းမှာ ဒုက္ခမရောက်ချင်ဘူး’

ထိုအခါ နာရီပြင်ဆရာက ပြုံး၏။

‘ကျုပ် အဲဒီနာရီကို ဝယ်လိုက်ပြီဗျ၊ ပြင်ခ မတတ်နိုင်လို့၊
ငွေလဲလိုနေလို့ဆိုပြီး တစ်နေ့ကပဲ ကျုပ်ကို အပြီးရောင်းသွားတယ်လေ၊
ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ်လောက် ကြီးမားခုံညားလိုက်သလဲ’

‘မြတ်စွာဘုရား’

လက်စသတ်တော့ ဤနာရီသံ၏ ဒုက္ခကို သူတစ်သက်လုံး

ခံစားနေရတော့မှာပါကလား၊ သူလုံးဝစကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုငိုကျသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဤအမေရိကန်နာရီကြီးသည် သူ့အားညစဉ် အနှောင့်အယှက်ပေးလေသည်။ ဒီအသံကြီးနဲ့ နာရီပြင်ဆရာ ဘယ်နှယ့် လုပ်ပြီး အိပ်ပျော်ပါလိမ့်မလဲ။ အင်းလေ... သူက ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးပဲ၊ နားလေးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဤနာရီသံက တော့ သူတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံး နာရီထဲကြည့်စရာမလိုအောင် အသံ မြည်လှသည်။ မန္တလေးမြို့တော်ခန်းမမှ နာရီထိုးသံလို သာယာသော ဂီတသံဆိုလျှင်တော့ ပြောစရာမရှိပါ။ ယခုတော့ အက်ကွဲသံကြီး၊ ဒုံခနဲ မြည်ပြီးတိုင်း နောက်ဆက်တွဲ ဂျရစ်၊ ဂျရစ်အသံကြီးမှာ သူ့အား သွားကျိန်းစေပေသည်။

ရက်မှလသို့ ချဉ်းကပ်လာသည့်တိုင်အောင် သူ့အား ဤနာရီ က အနှောင့်အယှက်ပေးဆဲ။ သူအိပ်ရေးမဝဘဲ နိုးလာရပေါင်းများလာ သောအခါ သူ မလှုပ်ရှားချင်သလိုလို၊ မူးဝေနှောက်ကျိသလိုလို၊ ညောင်းညာနာကျင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မကြာခဏ ဆေးခန်းသွား ပြပြီး ဆေးထိုးခံရသည်။

‘အဲဒီနာရီကြီးကို ခင်ဗျား ပြန်ရောင်းမယ်ရော စိတ်ကူးသေး လား’

‘ဟာ... ရောင်းမှာပေါ့ဗျာ ကျုပ်အတွက် ဟောဟို သံစုံနာရီ ရှိနေရင်ပြီးရော’

သို့သော် ဤမျှကြီးမားလေးလံသော ပုံစံခပ်တုံးတုံးနာရီကြီး ကို အသံမကြားရဘဲနှင့်တောင် ဝယ်ချင်သူရှိမှာမဟုတ်ဟု သူလောင်းရဲ သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် ဤနာရီကြီးသည် နာရီပြင်ဆရာ၏ အိမ်တွင် မားမားကြီး ချိတ်ထားခံရဆဲ။ ညစဉ်ဝတ္ထရားအဖြစ် သူ့အား

လေးလံသော စောင်ခြုံထဲအထိ အသံကြောင်ကြီးဖြင့် နှောင့်ယှက်ဆဲ
သာ ဖြစ်သည်။ ကြာတော့ နာရီကြီးကို သူခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးလာ
သည်။

နေစမ်းပါဦး။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်းရန် နည်း
တစ်ခုခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။

အကောင်းဆုံးနည်းမှာ ဤနာရီကြီးကို ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ဖို့
ပဲ။ သူစိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တွေးမိသေးသည်။

ထိုးစက်သံချောင်းတွေက သန်မာပြီးတုတ်တယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါ
တွေကို ပျော့တဲ့သံချောင်းခပ်သေးသေးဖြင့် လဲခိုင်းရလျှင်ကောင်းမည်။
သို့သော် ဤကိစ္စသည် သူ့အဖို့တော့ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာထဲ
ဝင်စွက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဒါဟာ သူ့နာရီမှ မဟုတ်ဘဲ။

သို့မဟုတ် သံချောင်းကိုလာထုသော (ကြေးသတ္တုဖြင့်
ပြုလုပ်သည့်) တူကလေးကို အသံသိပ်မကျယ်အောင် လုပ်တဲ့နည်း
ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ ဥပမာ... တူကလေးကို သဘောဆေးသုတ်ခြင်း၊
သို့မဟုတ် စက္ကူဖြင့်ပတ်ခြင်း။ ထို့နောက်... သူ့အတွေး သူသဘောကျ
စွာ အသံထွက်ရယ်လိုက်မိ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။

တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးမှာ စက်နှစ်မျိုးပါမှန်း သူသိသည်။
နာရီသွားသောစက်၊ နာရီထိုးသောစက် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ နာရီသံကို
သံပတ်ပေးလျှင် နာရီပြင်ဆရာသည် ဒိုင်ခွက်အောက်မှ အပေါက်နှစ်
ပေါက်ထဲသို့ သော့တံဖြင့် ထိုးသွင်းလှည့်ယူ၍ သံပတ်ပေးတာ မြင်ဖူး
သည်။ ထိုးစက်သံပတ်ကုန်လျှင် နာရီသံကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဤအချက်က သိပ်သေချာသည်။ သူ့ပျော်ရွှင်သွား၏။ သို့သော်...

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းကိုသာ
စဉ်းစား၍ရ၏။

‘ခင်ဗျား ဒီနာရီကို ဘယ်လောက်ရရင် ရောင်းမလဲဗျာ၊
ဟင်’

နာရီပြင်ဆရာက သူ့ကို တအံ့တဩမော့ကြည့်ကာ
‘ခင်ဗျား လိုချင်လို့လား’ ဟု မေးသည်။

‘အေးဗျာ’

သူ့အသံမှာ အားနည်းလှသည်ကို နာရီပြင်ဆရာက ဂရုထား
မိဟန်မတူပါ။ အားရပါးရပြီးရယ်လျက် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ကျေနပ်
စွာ ပွတ်သပ်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေသည်။

‘ခင်ဗျားယူရင်တော့ လျှော့ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ပဲ
ပေးပါ’

တော်ပါသေးရဲ့၊ ရွှေဈေးအကြောင်း မပြောပေလို့။

သူစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ငွေနှစ်ရာ့ငါးဆယ်မှာ
နောက်ထပ် ဆေးခန်းငါးခါသွားရလျှင် ကုန်မှာပဲ။ ဤနာရီကို ဝယ်ယူ
လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဆေးခန်းသွားရမည့် ဒုက္ခမှလွတ်မြောက်လျှင် သူ့
အတွက်တော့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။

‘ခင်ဗျား အိမ်နံရံမှာ ကျုပ်လိုက်ပြီး ချိတ်ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခါ
တလေ နာရီတွေက ချိတ်ပုံဟန်မကျရင် မသွားချင်ဘူးဗျာ၊ ဒေါင်လိုက်
တည့်တည့်မဟုတ်ဘဲ နည်းနည်းစောင်းသွားရင် စက်မမှန်ချင်ဘူး’

ကျေးဇူးကြီးမားလှပါသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ သူ့အတွက်
အရေးမကြီးလှပါ။

‘ထိုးစက်သံပတ်က ဘယ်ဥစ္စာလဲဗျာ’

‘ဟောဒီဘက်ကဟာပေါ့၊ ခင်ဗျားတစ်ခါ သံပတ်ပေးပြီးရင်
တစ်ပတ်လောက် အနည်းဆုံးမေ့ထားလို့ရတယ်၊ သူ့သံပတ်က အော်ရီ
ဂျင်နယ်တွေ၊ အက်ရာ၊ ဆက်ရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သန်သလားမမေးနဲ့’

နာရီပြင်ဆရာသည် သံပတ်ပေးပုံပေးနည်းကအစ အသေ
အချာ ပြသသွား၏။

သူသည် နာရီသံပတ်ကို ဂရုတစိုက်ပေး၏။ ထိုသို့ သံပတ်
ပေးရာတွင် သွားစက်သံပတ်ကိုသာ ပေးလျက် ထိုးစက်သံပတ်ကို
အမြဲတမ်း ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နာရီသည် လုံးဝမထိုးတော့
ချေ။ ဤသို့ဖြင့် နာရီကိုဝယ်ယူပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် သူသက်သောင့်
သက်သာ အိပ်ပျော်သွားသော အကျင့်ကို ပြန်လည်ရရှိလာခဲ့သည်။

သူ့ဘဝတွင် သူမုန်းတီးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အပိုင်
ဝယ်ယူပစ်လိုက်ခြင်းမှာ ဤတစ်ကြိမ်သာ ရှိသေးသည်။ ။

ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်(၁၀)

နနရည် (အင်းဝ)

အင်းဝမြို့တွင် အဘ ဦးဘမောင်၊ အမိ ဒေါ်တင်ရွှေတို့မှ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၈ ရက် (စနေနေ့)တွင် သမီးဦးအဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မန္တလေးဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ သင်္ချာ(သိပ္ပံ)ဘွဲ့ကို ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ရရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ် မတ်လထုတ် ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းတွင် **‘ထဘီလေးတစ်ထည်’** ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ခြေချ နိုင်ခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ ဝတ္ထုတိုများ (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အဖြစ် ၄အုပ် ထုတ်ဝေပြီး)၊ ဝတ္ထုရှည်(လုံးချင်း)များ (စုစုပေါင်း ၁၃အုပ် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး)၊ ရေးသားလျက်ရှိသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၏ အမျိုးသားစာပေဆု၊ ဝတ္ထုရှည်ဆုကို **‘မြစိမ်းပြာကမာရွတ်’** စာအုပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ စကားပြောဝတ္ထုတိုများ (ကလျာမဂ္ဂဇင်း) အပါအဝင် ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များကို ယနေ့တိုင် ရေးသားလျက်ရှိသည်။

ဌေးချပ်ထားသောဝတ္ထုတစ်ပေါ် စာရေးသူ၏အမူအရာ

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အတွက် ဝတ္ထု
တိုင်းဟာ နှလုံးသားက မွေးဖွားလိုက်တဲ့သမီးသား
တွေမို့ အားလုံးကို တစ်မျိုးစီ ချစ်ရတာပါပဲ။
ကျွန်မရဲ့ **‘လေးလွန်း၍ မတွန်းနိုင်ဘူးလား’**ဆိုတဲ့
ဝတ္ထုတိုလေးကလဲ ပဉ္စမမြောက်ကန်တော့ခံ ဆရာ
တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲရင်တနင့်နင့် ခံစားရင်း
ရေးဖွဲ့မိတဲ့ ပဉ္စမမြောက်ကန်တော့ခံ ဝတ္ထုတိုလေး
တွေထဲကနေ ကျွန်မတစ်မျိုး ချစ်ရတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေး
တစ်ပုဒ်ပါပဲ။

အောင်စိန်စိန်
စာရေးဆရာမ

လေးလွန်း၍ မတွန်းနိုင်ဘူးလား

မော်... ရှင် ကျုပ်ကို အချက်ပြမနေနဲ့။ နှစ်ချက်ထိုးနေပြီ ဆိုတာ ကျုပ်သိပ်သိတာပေါ့။ ရှင့်လိုပဲ နာရီကို ခဏခဏ ခိုးကြည့်နေ တာပဲဟာ။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်မှာ နေပူ၊ လေပူနဲ့ ကျွတ်ကျွတ်မြည် အောင် ပူနေတဲ့အပူရှိန်က တို့ရဲ့ ကျောင်းကလေးကို လာဟပ်နေပြီပဲ ဥစ္စာ။ နာရီမကြည့်ဘဲ ပြောလို့ရပါတယ်။ အပူဆုံးအချိန် နှစ်နာရီကို ရောက်နေပြီဆိုတာကိုလေ။

နှစ်နာရီထိုးတာ ဟုတ်ပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ပြန်ချင်စိတ်တွေကို ခဏ ထိန်းသိမ်းထားဦး ဒေါ်မော်။ ရှင်တို့၊ ကျုပ်တို့ ကျောင်းကလေးရဲ့ အကြီးအကဲဆရာမကြီးရဲ့ အရိပ်အခြေက သိပ်မလှုပ်ရှားသေးဘူးလေ။ သူ့ရှေ့က ကျောင်းသားလက်ခံ စာအုပ်ကြီးကို မပိတ်သေးဘူးဟ။ အင်း... ဒီနေ့ ကျောင်းလာအပ်တဲ့ ကလေးကလည်း သုံးယောက်တည်း ရယ်။ ဒါတောင် သင်း ကလေးသုံးယောက် ကျောင်းမြေဘက် နယ်

ကျွံလာလို့။ တစ်ယောက်က မြဲပဲပြုတ်ရောင်းရင်း၊ တစ်ယောက်က နွားပေါက်ကလေး လိုက်ဖမ်းရင်း၊ တစ်ယောက်က ကလေးထိန်းရင်း နယ်ကျွံလာကြတာ။

ဆရာမကြီးအမိန့်နဲ့ လက်ထောက်မူလတန်းပြဆရာမလေးများ ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်မော်နဲ့ ဒေါ်ပိုပိုထွန်းတို့က ကလေးသုံးယောက်ကို ကျောင်းပြင်ဘက် ထွက်ဆွဲခေါ်၊ ဆရာမလေးတွေနဲ့ ခြောက်လှန့် ချောမောပြီး ကျောင်းအပ်ဖို့ပြော၊ မိဘပြန်ခေါ်ခိုင်း၊ ပြီးတော့စာရင်းသွင်း ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ကျောင်းဖွင့်လို့ ကျောင်းမတက်ကြရင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ခေါ်ဖို့တာဝန်နဲ့ စာသင်နှစ် တစ်ဝက်ကျိုးလောက်မှာ မိဘလုပ်ငန်း ကူညီဖို့ ကျောင်းမတက်ကြတဲ့ကလေးတွေ လုပ်ငန်းပြီးသေး၊ မပြီးသေး ကြည့်ရမယ့်တာဝန်ကိုလည်း လက်ထောက်ဆရာမလေးနှစ်ယောက် ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ကြရဦးမယ်နော်။

လေပူပူက သယ်ဆောင်လာတဲ့ ရော်ဘာမီးလောင်ညှော်နဲ့ဟာ ကျောင်းကလေးကို ဖြတ်သန်းသွားပြီး တစ်ရွာလုံးကို ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက် တယ်။ ကျောင်းကလေးရဲ့စာသင်ခုံ မည်းညစ်ညစ်ကလေးတွေပေါ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ အသာပွတ်ကြည့်လိုက်၊ ဟော... လက်ညှိုးထိပ်ကလေး မည်းသွားပြီ။ ‘မှိုင်း’လေ။ မှိုင်းခိုးအမှုန်လေးတွေ။ ခုနကပဲ ရေဝတ်နဲ့ ခုံတွေကိုပွတ်သုတ်ထားသေးတာ။ ခဏလေးပဲရှိသေး၊ မှိုင်းတွေပြန်ကပ် ကုန်ကြပြန်ပြီ။ အင်းလေ... တစ်ရွာလုံး မှိုင်းခိုးတွေ ဝေနေမှတော့ ကျောင်းကလေးလည်း မှိုင်းတွေနဲ့ ဝေရမှာပေါ့လေ။ ရော်ဘာအစအန အပြတ်အသတ်တွေကို မီးရှို့ပြီး မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်နဲ့ ‘မှိုင်း’တွေကို ထုတ်လုပ်ကြတာပေါ့။ အိမ်သုတ်ဆေးတို့၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲတံတို့၊ အိုင်းလိုင်နာတို့ အမည်းရောင်ပစ္စည်းမှန်သမျှမှာ မှိုင်းမပါရင် မပြီးဘူး တဲ့။ ဒီရွာမှာ မှိုင်းဖိုတွေအများကြီးပဲ။

‘ကဲ... ပြန်ကြမလား၊ ဒေါ်မော်ရော၊ ဒေါ်ပိုရော ဖင်တကြွ ကြွဖြစ်ကုန်ပြီ’

‘ပိုပိုက ရပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစတွေ သာ’

‘အမယ်၊ အေးပါ၊ ရှင် ခုတော့ပြောဦးပေါ့’

‘ပြန်ကြမယ်လေ၊ ခြေလက်ဆေးကြတော့’

‘ဆရာမကြီး ဆေးလိုက်လေ၊ စာအုပ်တွေ ပို တို့သိမ်းလိုက် မယ်၊ ပေး... ဆရာမကြီး’

ဆရာမကြီးက ကျောင်းဖိနပ်ချွတ် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ရေပုံး ထဲက ရေနဲ့လက်တွေကို စဆေးနေတယ်။ လက်တွေက သိပ်မသိသာ ပေမယ့် ဆရာမကြီးခြေထောက် ခြေချောင်းလေးကြားမှာ ကြည့်စမ်း... မှိုင်းအမှုန်မည်းမည်းလေးတွေ ကပ်နေလိုက်ကြတာ။ ဘာထူးလဲ။ ပိုပို ခြေထောက်၊ မော့ခြေထောက် မှိုင်းလေးတွေနဲ့မည်းလို့။ ဒီကျောင်း အတွက် သန့်ရှင်းရေးပစ္စည်းများအနက်မှာ ရေပုံးနဲ့ရေဝတ်က အဓိက အကျဆုံးပစ္စည်းပေါ့။ ရေဝတ်နဲ့ ကျောင်းခုံတွေကို မကြာခဏပွတ်သုတ် ပေးနေရသလို ဆရာမတွေလည်း ပြန်ခါနီးရင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်။

ကြာတော့လည်း ရိုးရတာပေါ့နော်။ ရောက်ခါစကတော့ အထိတ်တလန့် တအံ့တဩပေါ့။ စာသင်ရင်း ခုံတွေပေါ် မှိုင်းမှုန့်တွေ ကပ်လာတာ၊ နာရီဝက်လောက်စာသင်ပြီးရင် အာတွေစပ်ပြီး ချောင်းဆိုး လာတာ၊ ညနေအိမ်ပြန်၊ အဝတ်လျှော်၊ ခေါင်းလျှော်လုပ်ရင် ချွေးမထွက် ဘဲ မှိုင်းရောင်မည်းမည်းအရည်တွေ ထွက်လာတတ်တာတွေကို အထိတ် တလန့် တအံ့တဩပေါ့။ ခုတော့လည်း အရင်က အလွန်အအေးပတ် တတ်တဲ့ မပိုပိုထွန်းတစ်ယောက် ညနေတိုင်း ခေါင်းလျှော်ရပြီ။ အအေး ပတ်တာပြီးတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

ဟေ့... မော် မြန်မြန်လုပ်လေကွာ၊ ရှင်နော်၊ လေးကန်စ ပြုလာပြီ၊ ကျုပ်သိတယ်၊ ရှင်အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ အိုး... မလုပ် နဲ့ဟ၊ မိုင်းရည်တွေနဲ့ ကဲ... အားလုံးထွက်၊ တံခါးပိတ်မယ်၊ ကွန်ပျူတာ ခလုတ်က ပို တစ်ယောက်ပဲသိတာ။ ချီး... ချီး... ဒေါက်။ ရပြီ၊ ပိတ်သွားပြီ။ ဟား... ဟား... ဒီကျောင်းကို စရောက်တဲ့နေ့ကပေါ့။ ပဲခူးတိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ ၃၉ မိုင်အကွာ၊ မရမ်းရွာ ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်ပိုပိုထွန်းတစ်ယောက်၊ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်အသစ်၊ အင်္ကျီအဖြူ အသစ်၊ ခြင်းအသစ်၊ ဆံထုံးအသစ်နဲ့ ရန်ကုန်ပဲခူး ကားရှေ့ခန်းကနေ အစိတ်ပေးပြီး ချီတက်လာခဲ့တာ။ အောင်မာ... ကားလမ်းမကနေရွာကို ခြေကျင်မလျှောက်ဘူး၊ နှစ်မိုင်အကွာကို ဆိုက်ကားခ ငါးကျပ်ပေးလိုက် သေးတာ။ ကျောင်းရှေ့မှာ ဆိုက်ကားရပ်တော့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရောက်ပြီလားလို့ ဆိုက်ကားဆရာကို မေးလိုက်မိသေးတယ်။

ခုများတော့လည်း အားလုံးဟာ နေသားတကျဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ရန်ကုန်ပဲခူးကားရှေ့ခန်းကလည်းမလိုက်နိုင်တော့ပါရှင်။ ရှေ့ခန်းအစိတ်၊ နောက်ခန်းဆယ့်ငါးကျပ်။ ရှေ့ခန်း၊ နောက်ခန်း အကုန်ဝေး။ ပဲခူး၊ သနပ်ပင် ဟီးနီးဘတ်စ်ကို ငါးကျပ်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လိုက်တတ်နေ ပါပြီ။ ကားလမ်းမကနေ ကျောင်းထိနှစ်မိုင်ကတော့ အပျော့လေးပေါ့။ အညောင်းပြေ အညာပြေလေးပေါ့။

‘ဟိုမှာဟေ့၊ လယ်ကွင်းကိုဖြတ်၊ ရိုးပြတ်ကိုကျော် အဖွဲ့ကြီး လာနေကြပြီ’

ဟုတ်ပြီဟေ့။ ရှေ့ဆုံးကနေ အပေါ့ပါးဆုံး၊ အသွက်လက်ဆုံး ချီတက်လာတဲ့သူက ဟိုဘက်နှစ်ရွာကျော် မူလတန်းကျောင်းအုပ် ဆရာမ ဝဝကြီးပေါ့။ သူတို့ကျောင်းက ကားလမ်းမကနေ လေးမိုင် ခြေကျင်လျှောက်ရတယ်။ အမယ် ဒီတစ်ခါဆရာမကြီးနဲ့ ရင်ပေါင်တန်း

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၁၃၃

လျှောက်လာတာက အနုနဲ့ဆုံး ဒေါ်မျိုးမျိုးပါလား။ အံ့ဩစရာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ အဲတော့ သူ့အင်္ကျီအဖြူရှေ့မှာအကွက် နှစ်ကွက်စွန်းထင်လို့။ ဪ... သူ့ရှေ့မှာ မွေးခါစ လသားကလေးနဲ့ လေ။ နောက်ဆုံးကနေ ခြေလှမ်းတွေကို လမ်းဘေးချပြီး ကုပ်ကုပ် ကလေး ထုံးစံအတိုင်း ချီတက်လာသူကတော့ ဆရာလေးဦးထွန်း မင်းနိုင်ပေါ့။ မော်... ရှင် ကျုပ်ကို စပ်ဖြီဖြီလုပ်ပြမနေနဲ့၊ မောင် ထွန်းမင်းနိုင်ရဲ့ အားငယ်ရိပ်လွှမ်းနေရှာတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကြီးကို ကျုပ်မြင်ပါတယ်။ ဆောရီးတော်ရေ၊ ထွန်း၊ ထွန်းချင်းလည်း မထပ် ပါရစေနဲ့။ မြတ်လည်းမမြတ်နိုင်ပါဘူး။ ရှုံးမှာသာသေချာပေါက်မို့ မစဉ်းစားဝံ့ပါဘူး၊ ရှင်ရယ်နော်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာမကြီးရဲ့၊ သွက်လှချည့်လား’

‘သွက်မှ၊ သွက်မှ၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ စားဖို့၊ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ရဦးမှာလေ၊ ချက်ချိန်၊ ပြုတ်ချိန်မီအောင် သွက်ထားရတာ’

‘ဟေ့... ဒေါ်မျိုး၊ သီချင်းဆိုဦးလေ၊ ဘာခုမှ ကြောက်ပါပြီ လဲ၊ ဟောဒီမှာ မျိုး အဖော်တစ်ယောက် မကြာခင်တိုးတော့မယ် သိလား’

အရင်တုန်းကဆို မျိုး ဟောဒီအပြန်လမ်းမှာ အမြဲသီချင်းဆို တတ်တယ်။ ‘လယ်ကွင်းကိုဖြတ်... ရိုးပြတ်ကိုကျော်၊ ပြည်သူခေါ် သောဘဝလမ်း၊ စိန်ပန်းကတ္တရာမြေမှခွာ... ပြည်သူ့သစ္စာ ရင်ပြင်မှာ’ ဆိုတဲ့သီချင်းလေ။

‘ဒေါ်မျိုးရေ... သူ့အလှည့်ကျမှ သူသိမယ် သိလား၊ မကြာ ခင်ဝဋ်လည်မှာ မြင်ယောင်သေးနော်’

‘အို... မလည်သေးဘူး၊ ပိုတို့များ လည်စရာလဲမရှိပါဘူး နော်၊ ရှိတာလေးကျပြန်တော့လဲ အင်း...’

‘အင်း... အင်း... ရိုးရှာပါတယ်၊ အေးရှာပါတယ်’

‘ဘာလဲဟ မော်ရ၊ ပို့ ရှိတာလေးက ပြီးခဲ့တဲ့စနေ ဗိုလ်ချုပ်
ဈေးမှာ လန့်ပြေးပြီ၊ ကျောင်းတုန်းက အိစီကလီလေးပေါ့၊ ပို့ ပုံစံကို
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် မည်းပိန်သွားတာလဲ
တဲ့၊ ဟား... ဟား... ပို့ အဖြေတောင်ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘူး၊
လစ်ရော’

‘ဒီကတော့ မလစ်ပါဘူး စိတ်ချ’

မော်နော် မော်၊ ရှင် သိပ်လောင်မနေနဲ့။ ဟို အားနွဲ့သူခမျာမှာ
ခေါင်းကြီးပိုင့်သွားရှာပြီ။ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်။ ပိုက သနားတတ်တယ်။

‘ကဲ... ခြေကျင်ခရီးဆုံးကို ရောက်ပါပြီရှင်’

ဆရာမကြီးရယ်။ ခြေကျင်ခရီးဆုံး ကားလမ်းမကို ရောက်
တာနဲ့ ဆရာမကြီးတို့က ပျော်သွားပြီပေါ့လေ။ ပဲခူးဘက်သွားတဲ့
ကားတွေက ပေါမှပေါ။ ၁၂ မိုင်ကွာခရီးကို နှစ်ကျပ်ပေးပြီး ပျော်ပျော်
ကြီးလိုက်ပေရော။ ဆရာမကြီးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဟိုဆရာထွန်းမင်း
နိုင်ရယ်ကတော့ တစ်နေ့တာအတွက် စိတ်အေးနိုင်ပြီ ဖြစ်ပေမယ့်
ရန်ကုန်ဘက်ပြန်ရမယ့် ပိုတို့ သုံးယောက်အဖို့မှာတော့ တစ်နေ့တာရဲ့
စိတ်အမောဆုံးအချိန်ဟာ စတင်ခဲ့ပါပြီ။

* * * *

ကဲ... ပထမဆုံးဗွေဆော်ဦး ကားဟေ့၊ လာနေပြီ။ အဲဒါ ကားကြီး၊ ကားကြီး သိပ်သေချာတယ်။ ဒါလောက်တော့ ပိုင်နေပါပြီ နော်။ ကားကို ပျပျလေးမြင်ရုံနဲ့ ကားကြီး၊ ကားလေး ခွဲခြားနိုင်တယ်။ မှတ်ထား။ ဟိုး... ဟိုး... လက်ပြနေတယ်လေ ကားကြီးရယ်။ သွားပြီ တစ်စီး၊ ရပ်မပေးဘူး။ သွားပေါ့၊ သွားပေါ့၊ ရပါတယ်။ အို နောက်က ကပ်ပါလာတာက ကားလေး။ ပဲခူး-ရန်ကုန်ကားလေး။ ရှေ့ခန်းအစိတ်၊ နောက်ခန်းဆယ့်ငါးကျပ်ကား။ သွား... သွား၊ မောင်း၊ ရှင့်ကို ကျုပ်တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျုပ်တို့စိတ်ဝင်စားတာက တစ်ဆယ်လမ်းကို ငါးကျပ်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လို့ရတဲ့ ကားကြီးတော်ရေ ကားကြီး။

အင်းလေ... ပြောသာ ပြောရတာပါ။ ကားလေးကို စိတ်ဝင် စားချင်ရင်တောင် ဝင်စားဖို့မလွယ်ပါလား။ ရှေ့ခန်း၊ နောက်ခန်း၊ အမိုးပေါ်လူတွေ အပြည့်၊ အသိပ်၊ အကျပ်။ အတွယ်အတာတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့။ ဆီဈေးကြောင့်တဲ့။ ကားတွေ သိပ်မထွက်ဘူးတဲ့။ ဒီသတင်းလောက် ရင်ပူစရာကောင်းတဲ့ သတင်း ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲဟင်။

ဘာလဲဟာ မော်ကလဲ။ အို... တော်ပါပြီ၊ ဆရာမကြီးတို့
လည်း လက်မပြချင်ဘူး။ ထွန်းမင်းနိုင်ကိုလည်း လက်မပြချင်ပါဘူး။
သူတို့ကားရသွားပြီး ကားထွက်ပြီဆိုတိုင်း တို့ကိုလက်ပြရတာက
ဘာအကျင့်မှန်းလဲမသိဘူး၊ သွားစမ်းပါ။ ထွန်းမင်းနိုင်က ဆရာမကြီး
တို့နဲ့ ရောယောင် လက်ပြရတာလေ။ သူ့ပြန်လောင်နေလို့ ကျုပ် ကား
လွတ်သွားဖို့ပဲရှိတယ် ဒေါ်ခင်မော်။ သူကတော့ ကျုပ်ကို ရန်ကုန်ထိ
ထမ်းပြီး လိုက်ပို့မှာမဟုတ်ဘူး သိလား။

ဟောဟိုမှာ လာပြီ ကားကြီးဟေ့၊ မော် တားပါဟ၊ ရပ်ပေး
ပါနော် ကားကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိုး... သွားပြီ၊ မရပ်ဘူး။

ကားဆရာတွေကိုလေ၊ အားလည်းနာ ကြည်လည်းကြည်
အောင်လို့ တစ်ခါတလေ ကျောင်းကပေးတဲ့ဒူးယားတို့၊ ဘာတို့ဆို
ရောင်းမစားပါဘူး။ သူတို့ကို မျက်နှာလုပ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ကားဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာတွေက ခပ်ငယ်ငယ်တွေဆိုရင်လည်း
ပြဿနာ။ မျိုးနဲ့မော် အိမ်ထောင်မကျခင်က အပျိုသုံးယောက်
စီးကရက်ဘူးကို နင်ပေး၊ ငါပေး တွန်းထိုးငြင်းခုံ ရှက်နေရတာက
အကြာကြီး။ ဟင်း... အားနာတတ်တဲ့ မရွှေမျိုး မျက်နှာချိုသွေးကောင်း
လို့လေ စပယ်ယာကောင်လေးက စာပေးတာခံရပါရောလား။ မျိုး
အဖြစ်ကြောင့် အားလုံးသတိဆိုပြီး မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ နေမိပြန်
တော့...။

ဟိုတစ်ယောက်လေ၊ အားနဲ့တဲ့ယောက်ျားသား ထွန်းမင်းနိုင်
ကျတော့ ထိုင်ခုံလွတ်တဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်မိလို့တဲ့ စပယ်ယာက ငေါက်
တာ။ ဟိုမှာခရီးသည်ကညောင်းလို့ ခဏမတ်တတ်ရပ်တာဗျ၊ ခင်ဗျား
က ဘာလို့ဝင်ထိုင်ရတာလဲ၊ ဘာညာနဲ့ပြောလိုက်တာတဲ့။ ခရီးသည်က
ကြားဝင်တောင်းပန်တာတောင် မရဘူးတဲ့။ ကိုထွန်းမင်းနိုင် ရယ်လေ
ရှက်လွန်းလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ ကားပေါ်က ခုန်ချလိုက်ရမလားတောင်

စဉ်းစားမိတယ်တဲ့။ ဖြစ်ရပုံများ။ ဒီက အပျိုဆရာမတွေ မျက်နှာ ပြောင်ပြောင်နဲ့ လိုက်နေရတာကို ရှက်ဖို့များ ထားပါဦးနော်။

‘လေးနာရီကျော်ပြီ၊ ပြဿနာပဲဟယ်၊ ပိုပိုရေ... ကျုပ်တို့ ငါးနာရီ ဘယ်လိုမှ အိမ်ပြန်မရောက်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တော့ အိမ်ကျရင် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်ဦးမယ်’

‘ရင်ဆိုင်လိုက်ပေါ့၊ ဒါကတော့ ရှင့်ဒုက္ခနဲ့ ရှင်ပဲ’

‘မျိုး သားလေးလဲ ခုလောက်ဆို ကောင်းကောင်းငိုနေပြီ၊ လာပါတော့ကားရယ်၊ လာပါတော့’

‘အေးဟယ်... ဒီနေ့ကျမှ ကားကပိုရှားသလိုပဲ၊ တော်ပြီဟာ၊ ဒီတစ်ခါ ကားလေးလာရင်း ကားလေးနဲ့ပဲ လိုက်ရအောင်၊ တစ်နေ့တလေ ပေါ့၊ ကားကြီးကမလွယ်ဘူးဟ’

‘အမေလေးတော် မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ခုနက အော်နေတာ မကြားဘူးလား၊ နောက်ခန်းနှစ်ဆယ်တဲ့၊ ရှင်က ကျူရှင်ဆရာကတော် မို့လိုက်နိုင်တာ၊ ကျုပ်တို့က’

‘ပိုကလဲ ဟယ်၊ ငါလဲမလိုက်ရက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်သိ တဲ့အတိုင်း အချိန်တွေ အလကားကုန်တယ်၊ အသွားနှစ်နာရီ၊ အပြန် နှစ်နာရီ ကားပေါ်မှာအချိန်ကုန်တာနဲ့ လင်မယားရခါစ မနက်စာ အတူ မစားရ၊ ခူးခပ်ကျွေးမယ့်သူမရှိ၊ ညနေစာကျတော့လဲ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်နဲ့ ပြောခံနေရတဲ့အထဲ ငါးနာရီအိမ်ပြန်မရောက်ရင် အလုပ် ထွက်ရမယ်လို့ ရာဇသံပေးထားတာက တစ်မျိုး’

‘ထွက်လိုက်ပေါ့၊ ဝဋ်ကျွတ်တာပေါ့’

‘အို... ဘာလို့ထွက်ရမှာလဲ၊ မှတ်ထား ဒေါ်ပို၊ လင်နဲ့မယား ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကလေးမရှိရင် မျက်နှာငယ်ရတယ်၊ သိရဲ့လား’

‘မျိုးယောက်ျားကလဲ ကလေးဆင်းရဲတာနဲ့ ကလေးထိန်း စရိတ်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူးဆိုပြီး ထွက်ခိုင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မျိုးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆရာမအလုပ်ကို ဝါသနာပါတာ၊ လုပ်ကို လုပ်ချင်တာ၊ ဘယ်လောက်ရရ၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း မျိုးက စာသင်ချင်တာပဲ’

ဪ... ဒီလိုလား၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် ကျောင်းအစ်မရယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာပြီးတော့ ကားကိုစောင်းတိုးရလို့ နာရတဲ့ ခါးနာရယ်၊ နာလေးနာနဲ့ လုပ်ရတဲ့ ထီးဖြူဖိနပ်ပါး ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ဘယ်လိုမှ ဝါသနာမပါပေါင်၊ အိမ်ဘတ်ဂျက်အခြေအနေအရ ကျောင်းပိတ်တုန်း ခဏဝင်လုပ်တာ။

အဲ... ဟိုမှာ ကားတစ်စီးဟေ့၊ နံပါတ်နက်ဟ၊ ဘယ်လိုလဲ တားမလား၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ရှက်မနေနဲ့ တားပါလားဟာ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်က အအိုတွေဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဟင့်အင်း... ငါကတော့ နံပါတ် နက်ဆို ရှက်သေးတယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ကားမောင်းတဲ့ကောင်လေး ကြည့် သွားတဲ့အကြည့်ကို ငါမမေ့နိုင်ဘူးဟ။ လုပ်ဟာ၊ ဟိုမှာလာနေပြီ၊ တားကြလေဟာ။

‘သွားပြီ၊ ရှက်လိုက်တာ၊ သူတားခိုင်းတာနဲ့ ကားပေါ်ကလူ တွေ ကြည့်သွားကြတာ တွေ့လား’

မတွေ့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ နံပါတ်နက်တားတာကို မကြည့်ရဲလို့ ကျုပ်က ဟိုဘက်လှည့်နေတာကို။ ဟိုမှာ ကားလေးတော့၊ လာနေပြန် ပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ မော်၊ ရှင်လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ၊ သွားပါ။ ဟင် ကားကလည်း လိုက်စရာနေရာမရှိပါဘူး၊ မော်... မော် မရဘူး၊ အတင်း မတက်နဲ့လေ။

‘ဒါ ငါးကျပ်ကား မဟုတ်ဘူးနော်၊ နှစ်ဆယ်ကား၊ နှစ်ဆယ် ကား’

အောင်မယ်... နားလည်ပါတယ်။ ဒီကလဲ နှစ်ဆယ်ပေး
 လိုက်မလို့ တိုးတက်တာပါ။ လာစမ်းပါမော်ရယ်။ ဒီလောက် ကျပ်နေ
 တာကိုး...။ ရှင့်ယောက်ျားက ငါးနာရီ ပြန်မရောက်တာဘဲသိတာ၊
 ဒီမှာ၊ ရှင်ခြေချော်ကျရင် ရှင်ရော၊ ရှင့်မိုက်ထဲက ပေါက်စလေးရော
 အကုန် ဒုက္ခရောက်မှာ။

‘လိုက်မလား... လိုက်မလား၊ သွားမယ်လေ၊ မလိုက်တော့
 ဘူးလား’

မလိုက်ဘူးဟေ့... မလိုက်ဘူး၊ စပယ်ယာကောင် မျက်နှာ
 ကိုက ဟင်း။ ဒီမှာ ရှင်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမနေဖူးဘူးလား၊
 စာမသင်ဖူးဘူးလား၊ ရှင့်မှာ ဆရာဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူးလားဟင်၊ အို...
 ဘုရားသခင်၊ အာစရိယဂုဏော အနန္တောဆိုတာကို လူတွေ မေ့လိုက်
 ကြပြီထင်ပါရဲ့။

ဟော... မော်ရေ၊ ဟိုမှာကားကြီးဟေ့။ ဘုရားဖူးယာဉ် ဖြစ်ဖြစ်၊
 ခြောက်နာရီကထိုးတော့မှာ။ ဟိုး... ဟိုး၊ နေပါဦး၊ အို...
 ဘုရားဖူးယာဉ်ရယ်။ စိတ်ကောင်းမရှိလိုက်တာ သွားပေါ့၊ သွားပေါ့။
 အင်း... ဒီနေ့တော့ ရွာပြန်အိပ်ရမယ့်ကိန်းနဲ့ တူရဲ့။

‘ဟိုမှာ ကားလေး လာတယ်ဟေ့၊ ဟင်... အနက်ကြီး’

အနက်ဆိုလို့ကတော့ တို့အားလုံး ဒီဘက်လှည့်နေကြမယ်
 ကွာ၊ အို... ဒေါ်မျိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့တားတာလဲ။ ရှင်
 မမှတ်သေး၊ ဟောတော်... တကယ်၊ ကားလေးထိုးရပ်သွားတယ်။
 နောက်ခန်းဗလာ၊ ကားပြာလေး တကယ်ထိုးရပ်သွားတယ်။ ဟေ့...
 ခေါ်နေပြီ၊ လာကြ... လာကြတဲ့၊ အို... ဆရာမသုံးယောက်ဒုက္ခ မ
 ကြည့်ရက်လို့ ကားသမားယောင်ဆောင်လာတဲ့ ကားပိုင်ရှင်သိကြားမင်း
 ရယ်၊ ကျေးဇူးကြီးတင်ပါတယ်။ ဟေ့... မျိုးနဲ့မော်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်

၁၄၀

နနရည် (အင်းဝ)

မျက်နှာကြီးတွေ ဒီလိုပြုံးနေတာကို ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေတောင်
မြင်ဖူးကြရဲ့လား။

အင်း... ကျုပ်ကတော့လေ သိလား၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။
ကျုပ်ယောက်ျားယူရင် ကျုပ်ယောက်ျားဟာ သွားမပါရင် နေပေ့စေ၊
ကားပါရမယ်။ သွားပါစရာမလိုဘူး၊ ကားပါဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်ဟေ့
သိရဲ့လား။ ။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်။

သန်းမြင့်အောင်

အမည်ရင်း မသန်းသန်းမြင့်။

၁၉၅၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်တွင် မွန်ပြည်နယ် ကျိုက်ထိုမြို့တွင် အဖ ဦးချစ်အောင်၊ အမိ ဒေါ်ရင်ရွှေတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ စာပေလောကသို့ ၁၉၇၈၊ ၈၀ခန့် မှ စတင်ဝင်ရောက်၍ ယခုအချိန်ထိ ဝတ္ထုတို ၄၀၀ကျော်၊ လုံးချင်းဝတ္ထု ၃အုပ်၊ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် ၁အုပ် ထုတ်ဝေပြီး ဆက်လက်၍ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်စာအုပ်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်များ ထုတ်ဝေ ရန် စီစဉ်နေဆဲရှိသည်။ ‘**အထူအပါး**’ ဝတ္ထုတိုကို ဂျပန်နိုင်ငံ ဒိုင်ဒို ဖောင်ဒေးရှင်းမှ ‘အထူအပါးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’အမည်ဖြင့် ဂျပန် ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ပြေးချယ်ထားသောဝတ္ထုတစ်ပေါ် ခါရုချေရန်

အမှန်တော့ ကျွန်မမှာ အတိုင်းအဆမရှိ
ကျယ်ပြန့်တဲ့ လူလောက အသိုက်အမြိုကြီးတစ်ခု
အတွင်းမှ သာမန် အစက်အပြောက်ငယ်ကလေး
တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုအစက်အပြောက်ငယ် လူသား
တစ်ဦးအနေနှင့် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် သန္ဓေဗီဇအရ
မိဘနှင့်သားသမီးဟူသော ဝေါဟာရတွင် ကျွန်မ
၏ မိဘသည် သာမန်မိဘတစ်ယောက် မဟုတ်
သလို၊ ကျွန်မသည်လည်း သာမန်သားသမီး
တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ခြင်းက ‘ဟာမိုနီ’ ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်ရန် အကြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်ဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

‘မိဘမေတ္တာ’ ဘွဲ့များသည် ကျွန်မတို့ မြန်မာမှုနယ်ပယ်၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့ အသိုက်အဝန်းကြားတွင် မည်သည့်အခါမှ ရိုးတာ သွားသော အကြောင်းတရားတစ်ခု ဖြစ်မသွားမှာ သေချာလွန်းလှပါသည်။

မချမ်းသာရုံမျှမကဘဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့ကြသော မိဘများမှ ပေါက်ဖွား သော ကျွန်မမှာ ချမ်းသာပြည့်စုံသော သားသမီး များနှင့် တန်းတူညာသင်ကြားခဲ့ရခြင်း၊ မကြောင့် မကြ နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းအတွက် နောက်ပိုင်းမှ စိုက် ထုတ်ခဲ့ရသော မိဘများ၏ ချွေးစက်ချွေးပေါက် များကို သနားငဲ့ညှာစိတ်နှင့် ငဲ့မကြည့်မိခဲ့စဉ် ကတော့ အသက်အရွယ်နှင့် အသိဉာဏ်နုနယ် သေးလွန်းချိန်မို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ညာညာတာတာ တွေးကြည့်မိလျှင် ရလောက်ပါပေ၏။

ကျွန်မက အကြီးဆုံးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ကျွန်မအောက်မှာ မောင်သုံးယောက်ရှိသည့် အနက် မောင်နှစ်ယောက်က ကျွန်မထက် ပိုလိမ္မာ သည်။

ကျွန်မက မိဘ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မောင်တွေ၏ အစ်မကြီးဖြစ် သည့် အတွက်လည်းကောင်း၊ ပညာတော်သည့် အတွက်လည်းကောင်း မိသားစုထဲမှာ အခွင့်အရေး အရဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ သမီးကြီးကို တန်ဖိုးထားလွန်း

သော၊ မျှော်လင့်ချက်ကြီးလွန်းသော မိဘနှစ်ပါး၏ ရင်ကို စုံကန်ထွက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်မအိမ်မှာ ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပြီး၊ မေမေမှာ တစ်လတိတိနေ့စဉ်ရက်ဆက် ငိုခဲ့ရကြောင်း ကြားသိချိန်ကလည်း ကျွန်မမှာ မေမေသနားစိတ်က သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွယ်တာစိတ်အပေါ် မလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပါ။

အသက်ငယ်ငယ် မုဆိုးမဘဝ၊ သုံးတန်းနှင့် တစ်တန်းအရွယ် သမီးလေးနှစ်ယောက်နှင့် စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ဘဝမှာ မေမေလာပြန်ခေါ်သွားစဉ်ကလည်း ကျွန်မမှာ နတ်ပြည်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ဖောဖောသီသီ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေချင်စားချင်စိတ်နှင့်၊ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကတည်းက စတင်ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့် မိသားစုထဲမှ အခွင့်အရေးတွေနှင့် ပြန်လည်နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အချိန်မှာတောင် မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မေ့နေခဲ့ပြန်သည်။

ယခုတော့ စာပေနယ်မှာ အသင့်အတင့် နေရာရလာသော ဝတ္ထုရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ။ အသက်အရွယ်ကလည်း လေးဆယ်ပြည့် ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်မနှင့် နီးစပ်ရာ လူမှုရေးအသိုက်အဝန်းတွင် ကျွန်မ၏ ကျင်လည်လှုပ်ရှားမှုများကို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် မိသားစုက ဂုဏ်ယူကြသည်။ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ အားကျကြသည်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အထင်

ရောက်စရာတွေနှင့် ပီတိဖြစ်ပြီး ကျေနပ်နေရ
သည်။

**"ONLY A LIFE LOVED FOR OTH-
ERS IS A LIFE WORTHWHILE
ANONYMOUS."**

‘အများအတွက် အသက်ရှင်နေရခြင်းသည်သာ
နေပျော်သောဘဝ ဖြစ်သည်’ လို့ ယုံကြည်တဲ့
သူငယ်ချင်းဆရာဝန်လေး တစ်ယောက်ကိုအားကျ
ပြီး လူတကာအတွက် ပေးဆပ်ခြင်းများစွာနဲ့
နှစ်သိမ့်စေခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ... ကျွန်မသည်လို ရပ်
တည်နေနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မနောက်ကနေ ခိုင်ခံ့
ရှင်သန်စွာ ရပ်တည်အုပ်မိုး ပေးနေတဲ့ ‘ပင်စည်’
ကြီးတစ်ခုကို မေ့လျော့နေခဲ့တာဟာ အမေတစ်
ယောက်အဖြစ် ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ
မို့ အင်မတန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းခဲ့တဲ့
အဖြစ်တစ်ရပ်ပါပဲ။

‘အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး’
‘အမေတစ်ယောက်ရဲ့ အားမာန်’
‘အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်အနစ်နာခံနိုင်မှု’
... တွေကို မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ မေမေရဲ့
‘ချစ်ဒေါသ’တွေနဲ့အတူ ခံစားလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မ...။
တောင်တန်းတစ်ခုကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသကဲ့သို့
အနီးရောက်လာလေ၊ ကြီးမားကျယ်ပြန့် မြင့်မား
လာလေဖြစ်သော ‘မိခင်စိတ်’ ကို သတိပြုမိသည့်
အခိုက်...။

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၁၄၇

ကျွန်မဘဝ၏ ‘သူရဲကောင်းအမေ’ ကို
ညွှန်းဆိုဂုဏ်ပြု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဟာမိုနီ

သည်ကနေ့များ မိုးလင်းကတည်းက အဆင်ပြေနေပါလား။
မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ လျှပ်စစ်မီးတွေက ထိန်လင်းလို့။ နံနက်
စောစော မီးမလာတာကြာပြီ။ ဒီနံနက်တော့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး
သနပ်ခါးလိမ်းစရာမလို။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးပြီး အင်္ကျီရှာစရာမလို
တော့။

ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာနှင့်
ကိုယ့်နေအိမ် (၆)ထပ်ပေါ်က မြေကြီးဆီ ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းပင်
မသိလိုက်။

ကားမှတ်တိုင်ရှေ့က ကြက်လျှာစွန်းကလေးမှာ ခိုတွေအုပ်စုဖွဲ့
အစာစားနေတာကို မြင်ရတာလည်း ကြည်နူးစရာတစ်မျိုးပဲ။ ရေစိမ့်
ထားတဲ့ ကုလားပဲတွေကို ဒန်ပန်းကန်ပြားတွေနဲ့ ပြင်ထားပြီး ဝယ်သူကို
မျှော်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကိုတွေ့ရတာတော့ ကရုဏာသက်စရာ
ကောင်းပါတယ်။ သနားပါတယ်။ ဈေးဦးမှပေါက်သေးရဲ့လားမသိဘူး။

ခိုကလေးတွေ အဝေးကို ပျံထွက်သွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ သူ့တောင်း
 ထဲကပဲကလေးတွေကိုနှိုက်နှိုက်ပြီး၊ ချွေချွေတာတာကြီချပြီးကျွေးနေ
 တယ်သူ့မျက်လုံးတွေကလည်းဝယ်သူတစ်စုံတစ်ယောက်များတစ်နေ
 ရာရာက ပေါ်လာနိုးနဲ့ မျှော်နေတဲ့ပုံပဲ။ ခိုကလေးတွေကို စုထားရင်း၊
 စုထားရင်းကနေ သူ့ရဲ့ ရေစိမ်ပဲတောင်းကလေး မရောင်းလိုက်ရဘဲ
 ကုန်သွားမှဖြင့်အရင်းပြုတ်တော့မှာပဲ။ လက်ကနာရီအဟောင်းလေးကို
 မြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ဆယ်မိနစ်လောက်တော့အချိန်ရသေးသားပဲ။
 ကိုယ့်ခြေထောက်တွေက အလိုလိုနေရင်း အဲဒီဘက်ကို ရောက်သွား
 တယ်။

‘တစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ’

မျက်စိလျင်တဲ့ ကောင်လေးက ခပ်ဆေးဝေးကတည်းက ကိုယ့်
 အတွက် ဒန်ပန်းကန်ပြားလေးနဲ့ ဖြန့်ထည့်ထားတဲ့ ရေစိမ်ကုလားပဲ
 တွေကို သုံးပွဲထပ်ကိုင်ထားပြီး ကမ်းပေးတယ်။

‘တစ်ပွဲတစ်ဆယ်၊ သုံးပွဲကို အစိတ်ပဲပေးပါ’

ကိုယ်က ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်ထဲက ပဲတွေကို တစ်ချပ်တည်း
 ပေါင်းပြီး ခိုတွေကို ကြပ်ကျွေးလိုက်တယ်။ ခိုကလေးတွေ အစာလှ
 ပြီး ဟိုဝဲသည်ဝဲနဲ့အလှအယက်စားနေတာကိုကြည့်ပြီးကောင်လေးကို
 ငွေအစိတ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်ကောင်လေးကလက်ထဲမှာနောက်ထပ်
 ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းကန်သုံးချပ်ကို ထပ်ထိုးပေးနေတော့ကိုယ်လက်ကာ
 ပြလိုက်တယ်။

‘တစ်ပွဲငါးကျပ်ပဲပေးတော့ အစမရာ၊ သုံးပွဲဆယ့်ငါးကျပ်
 ပဲပေး’

‘တော်ပြီကွယ်’

ကိုယ့်မှာ ဒီနံနက်ပိုက်ဆံမရှိလို့ အမေ့ဆီက ငါးဆယ်ချေး
 လာခဲ့ရတာ ကောင်လေးရဲ့ ဟုလို့တော့ ရင်ထဲကပြောလိုက်မိတယ်။

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၁၅၁

တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက မင်းကိုတစ်ဝက်မျှလိုက်တာပဲ။ သည်ထက်လည်း ကိုယ်ပိုပြီး မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

တကယ်တမ်း ဖြစ်သင့်တာက အခုလိုနံနက်စောစောစီးစီးမှာ သတ္တဝါတွေ အစာရေစာပြည့်ဝစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်တဲ့ စိတ်ကလေးနှလုံးသွင်းထားရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ယတြာ ချေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ‘သင်တို့ အာဟာရပြည့်သလို ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ မိသားစုအားလုံးလည်း... အစာအာဟာရ ပြည့်ဝရပါလို၏လို့ ဆုမတောင်းသင့်ဘူးလား။

ဘာကြောင့်များ ကိုယ်ဟာ မစဉ်းမစားနဲ့ အလောသုံးဆယ်တွေ လုပ်လုပ်မိမှန်း မသိပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော နံနက်ခင်းကလေးကတော့ မင်္ဂလာရှိနေတာအမှန်ပဲ။

အလို... မွေးလိုက်တာ ဘယ်ကများပါလိမ့်-

ဪ... ကိုယ့်နောက်နားမှာ လာရပ်တဲ့ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်ဆီကကိုး။ ရေမွှေးနံ့အတော်များများကို ကိုယ်အမျိုးအစား ခွဲတတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အမျိုးကိုတော့ ကိုယ်တစ်ခါမှမရှု့ရှိရခဲ့ဖူးဘူး။ အတော်ကြီးကို အဖိုးတန်မယ့်အမျိုးပေပဲ။ ကလေးမလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီနဲ့စကတ်ရှည်ရှည်တွေ ကလည်း တကယ့်အဖိုးတန်တွေပဲ။ လေးလက်မလောက် မြင့်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖိနပ်ကြီးရဲ့ တန်ဖိုးကလည်း သေးမှမသေးဘဲ။ ဒါနဲ့မင်းတို့က ဘာကြောင့် ဘတ်(စ)ကားစောင့်နေကြတာတုန်း။ ဒီလိုပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ မိကောင်းဖခင်သားသမီး အခြေကြီးကြီးလေးတွေထဲက ပုံမျိုးပေါ့။ မိဘကရှိမှန်းမသိ၊ မရှိမှန်းမသိ။ လှချင်၊ ပချင်၊ မော်ချင် ကြွားချင်စိတ်နဲ့အပြိုင်အဆိုင်များဝတ်နေကြရောလားကလေးတို့ရယ်။

ဒါဆိုရင်တော့ သားသမီးကို သိပ်ချစ်ပြီးအလိုလိုက်နေကြရ ရှာတဲ့ မင်းတို့မိဘတွေခမျာ သနားစရာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလော

ဆယ်အားဖြင့်တော့ မင်းတို့ကျေးဇူးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်လေထုကလေး
သင်းပျံ့မွှေးနေတာကတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ပိုပြီးကြည်လင်လန်းဆန်း
စေတာအမှန်ပဲ။

ဟော... ဘတ်(စ)ကားတစ်စီး လာနေပါလား။

မှန်း... နံပါတ်ဘယ်လောက်ပါလိမ့်။ ဒါ ကိုယ်စီးရမယ့်
သုံးဆယ့်ကိုးကားပဲ။ ဘယ်လောက်များ ငါးပိငါးချဉ် သိပ်လာမှာပါ
လိမ့်။ ဒီအချိန်ဟာ ကျောင်းချိန်၊ အလုပ်ချိန်။

အလို... ထူးထူးခြားခြား ကားကချောင်လို့ပါလား။

စပယ်ယာကလေးက တွယ်ထားတဲ့သံတန်းကို လက်လွှတ်
ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း...

‘မင်္ဂလာဈေး... လမ်းကျယ်... စာတိုက်... သိမ်ဖြူ...
မော်တင်...’ ခရီးစဉ်တွေကိုရွတ်ပြီး လူခေါ်နေတယ်။ ကားပေါ်က
ခရီးသည်တွေက အောက်ကတက်လာမှာစိုးလို့ အလှအယက်တိုးဆင်း
တော့ စပယ်ယာလေးက အဝကိုသွားပြီး...

‘ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါခင်ဗျာ၊ ကားအကြာကြီးရပ်ထားမှာပါ
ဟာ... အဘွား ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ ဖြည်းဖြည်းဆင်း သားကိုကိုင်ထား
နောက်က ညီလေး လာ... လာ အစ်ကိုလေးဆီလာ’

... ဆိုပြီးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ညင်ညင်သာသာ
တွဲချနေတယ်။ လူတွေကုန်တော့ ကိုယ်က ကားပေါ်အရင်ဦးဆုံး တက်
လိုက်တယ်။ ကိုယ့်နောက်ကလည်း တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် လိုက်
တက်တယ် ထင်ပါရဲ့။

‘မမကြီး ရှေ့နည်းနည်းတိုးပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ၊
ဟော... ကြီးကြီးမေ ကိုင်ထားဦး၊ ကိုင်ထားဦး၊ ပိုက်ဆံနောက်မှပေး၊
လိမ့်ကျမယ်၊ အစ်ကိုလေးက ဘယ်နှယောက်လဲခင်ဗျာ၊ ဟို... ဦးဦး

ဖန်တီးသူအကြိုက် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

၁၅၃

ရှေ့မှတ်တိုင် မင်္ဂလာဈေးခင်ဗျ၊ ဒီမှာဆင်းရဲပါတယ်၊ ဆင်းမယ်ဆိုရင် ရှေ့နည်းနည်း ကြိုထွက်ပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

‘ကောင်လေးက ယဉ်ကျေးလိုက်တာ၊ စပယ်ယာမလုပ်ဘဲ ဟိုတယ်မှာ ဧည့်ကြိုလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်’ ဆိုသော အသံတစ်သံ ကိုယ့်နောက်က ထွက်လာတယ်။

အင်း... ဒီလိုတော့လည်း လောကကြီးဟာ သာယာလှပလို့ ပါလား။

* * * *

ဟူး... မောလိုက်တာ။

လူလည်းနွမ်းဖပ်နေတာပဲ။ အပုပ်ချိန်မို့လို့ပဲထင်ပါရဲ့။ ကားထဲမှာ ချွေးနံ့၊ အရက်နံ့၊ ချဉ်နံ့၊ အနံ့ပေါင်းစုံနဲ့လှိုင်းပြီး မွန်းကျပ်နေတာပဲ။ မှတ်တိုင်မရောက်ခင်ကတည်းက ဆင်းလို့မှရပါ့မလားလို့ ပူလိုက်ရတာ။ လူကတခြား၊ ခြင်းကတခြား၊ အိတ်ကတခြား ပိပြားနေတဲ့ထဲက အတင်းဆွဲထုတ်ရတာ၊ ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ အတင်းတိုးထွက်နေတဲ့ကြားက စပယ်ယာက တွန်းချလိုက်သေးတယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခြေစုံရပ်ပြီး အပေါ်(၆)လွှာကိုတက်ဖို့ တွေးကြည့်ပြီး ရင်မောသွားတယ်။ လှေကားထစ်တွေကို တက်ရမှာကြောက်နေတယ်။ ဒူးတွေက ချောင်ချင်သလိုလို။

ရင်တွေက တုန်နေသလိုလို၊ နံနက်တုန်းကလည်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ကိုယ့်အိမ်ရောက်အောင်တော့ ကိုယ်ပြန်တက်ရမှာပေါ့။ မတက်ချင်ရင် လမ်းမပေါ်ထိုင်နေရုံပေါ့။

အမလေး... တွေးကြည့်တာနဲ့တင် ကျောချမ်းလိုက်တာ။
နံနက်စောစောက အပျော်လေးတွေတောင် ဘယ်နားရောက်ကုန်ပြီ
မသိတော့။

လှေကားအထစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကို ယိုင်နဲ့နဲ့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း
ခြေလှမ်းနဲ့တစ်လှမ်းချင်း တက်လာလိုက်တာ။ ငါးထပ်ကိုလည်းရောက်
ရော လူက ဆက်တက်ချင်စိတ် မရှိတော့အောင် မောဟိုက်သွားပြီ။
ကျန်တဲ့လှေကား ဆယ့်နှစ်ထစ်ကို နင်းပြီးရင်တော့ ကိုယ့်အိမ်ရောက်
ပြီပေါ့။ ရောက်ခါနီးပြီဆိုတာ သေချာနေကာမှ လူက ပိုပြီးအားပြတ်
လာတယ်။ လှေကားလက်ရန်းတွေကို တွဲခိုပြီး လေးလေးကန်ကန်
လှမ်းလာရင်းက အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်ကို နင်းနေဆဲမှာ အထဲက
မေမေစကားပြောသံက ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးချပ်ကိုဖောက်ပြီး ကိုယ့်ဆီ
ရောက်လာတယ်။

‘မိန်းကလေးပဲအေ၊ အချိန်တန် အလုပ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပေါ့၊
ခုတော့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် နေရာတကာပါတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့
နေဝင်မိုးချုပ် သွားချင်ရာသွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှပြန်၊ ဒါ မိန်းခလေး
အိမ်ပြန်ချိန်လားအေ’

ကိုယ့်ကျောပြင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကို နှိပ်ကွပ်
နေတဲ့ အသံပါလား။ မေမေ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေပါလိမ့်။
ဧည့်သည်ရှိနေတာတော့ သေချာနေပြီ။ ကိုယ်တို့တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ
စကားတိုးတိုးမပြောတတ်။ မေမေထက် ဖေဖေတို့၊ ကိုယ်တို့က ပိုဆိုး
သည်။ မေမေက အခုမှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပြောနေလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်
အသံကျယ်နေတာ။ အခါတိုင်း ကိုယ်တို့သားအဖတွေ စကားပြောရင်...

‘သူများအိမ်တွေမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မှန်းမသိရဘူး၊ ကျုပ်တို့
အိမ်များဖြင့် အတွင်းရေးရော၊ အပြင်ရေးရော မသိသူ မရှိဘူး၊ ညည်းတို့

သားအဖတွေ မွေးကတည်းကများ လည်ချောင်းထဲ စပီကာပါလာ သလားမှတ်ရတယ်’ လို့ ပြောသေးတာ။

‘ကျုပ်မှာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ မီးဖိုထဲက မထွက်ရသေး ဘူး၊ ပိုက်ဆံလဲ ပြေးရှာလိုက်ရသေးတယ်၊ သူတို့ပြောလိုက်ရင် ‘မချက် နဲ့ပေါ့၊ ရှိတာစားလဲရတာပဲ၊ မေမေက အပင်ပန်းခံတာကိုး၊ ဘာ... ညာနဲ့’ ငါမချက်တော့ သူတို့ကချက်လို့လား၊ ဘဲဥကြော်လိုက်၊ ကြက်ဥ ကြော်လိုက်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆင်းဝယ်လိုက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်တောင် အချိုး ပြေအောင် ဆိတ်ဆွပြီး မကြော်တတ်တဲ့ဟာတွေ၊ သူတို့ စားနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်မစားနိုင်ဘူးတော့၊ သူ့အဖေက ပိုတောင် အကောင်းကြိုက်သေး တယ်၊ မိန်းကလေးရယ်လို့ အိမ်မှုကိစ္စများ အားကိုးရမလား မှတ်တယ်၊ ဘာ သောက်သုံးကျတာရှိလဲ၊ အလကား သောက်ပျင်း’

အဟင်း...ဟင်း မေမေနယ်၊ ကိုယ့်သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ တာ ချီးမွမ်းနေလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး...

‘သူများနဲ့ကျတော့ ကောင်းတယ်တော့၊ သူက ဆရာမကြီး လေ၊ ဘယ်သူ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမလဲ၊ သူမပါရင် မပြီးဘူး၊ သူရှိမှ ပွဲစည်တယ်ဆိုပဲ၊ ဘယ်နေရာတွေ တော်နေတယ်တော့ မပြော တတ်ဘူး၊ အိမ်မှာတော့ ဘာလုပ်လုပ် အပေါက်အလမ်းမတည့်ဘူး၊ မအေ သင်ပြရင်လဲ ဘယ်တော့မှ ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘူး၊ သိပြီ၊ သိပြီဆိုပြီး ပြေးတာပဲ’

‘ဒီလိုပဲ အချိုးမပြေလို့၊ ငါ့ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆူမိရင်လဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့၊ ဟိုလှည့်မဲ၊ ဒီလှည့်မဲနဲ့ ငါ့မှာဘယ်တော့မှ အဆုံး သတ်အောင် အားပါးတရပြောရတယ် ဆူရတယ်မရှိဘူး၊ ငါက စိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်လွန်းလို့ အရင်စိတ်မျိုးဆို ဒီကောင်မ မလွယ်ဘူး’

ကဲ... အခုပြောတော့ မေမေရေ၊ ထိန်းမထားနဲ့၊ ပြောစရာ ရှိတာတွေ အကုန်သာပြောတော့၊ သမီးလဲမောမောနဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင် ပြီးတော့ကို စောင့်နားထောင်လိုက်ဦးမယ်၊ မေမေ့ကို ရင်ထဲကျိတ် ပြောပြီး တံခါးကိုကျောမှီ ရပ်နေရာကနေ ခြေပစ်လက်ပစ်မှိန်းပြီး နားထောင်နေလိုက်တယ်။

‘ဘယ်လောက်အထိ သောက်သုံးမကျသလဲဆိုရင်၊ ကိုယ်စား ပြီးတဲ့ ထမင်းပန်းကန်တောင် ကိုယ်မဆေးဘူး၊ ကိုယ့်ထဘီ ကိုယ် မလျှော်ဘူး၊ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ် မသိမ်းဘူး၊ မနက်မိုးလင်းရင် ဖုတ်ဖက် ခါ ထသွားတာပဲ၊ အဲဒါ မိန်းမလားဟဲ့၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါကဖြင့် ကျွန်မကြီးကျနေတာပဲ၊ သူဖွသွားသမျှ အကုန်လိုက်သိမ်း ရတယ်၊ ဘယ်သူမှ မညာဘူးအေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား’

ဟင်... ကလေးတွေ မသိမ်းဘူးလား မေမေရဲ့၊ ကလေးတွေ သိမ်းတယ်မှတ်လို့ ထားခဲ့တာပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ။

‘ကလေးတွေကလဲ ကျောင်းကတစ်ဖက်၊ အလုပ်က တစ်ဖက်၊ မနက်စောစော ဘာလေးညာလေး လိုချင်ရင် ဈေးတန်းထဲပြေး ဝယ်ခိုင်းရသေးတယ်၊ ငါက ဒီခြောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းဟယ်၊ ပြေး တက်ဟယ် မလုပ်နိုင်ဘူးအေ၊ အလုပ်သွားခါနီး ရေချိုးရင်း သူချွတ်ခဲ့ တဲ့အဝတ်တွေ လျှော်ပေးသွားရသေးတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါများ အပျိုလေး တဲ့၊ အလုပ်သွားတာ သနပ်ခါးတောင်မပါရှာဘူး၊ မျက်နှာပြောင်နဲ့ သွားရတာ၊ သူကအိမ်အလုပ်မှန်သမျှ သူ့သမီးတွေ လုပ်တယ်လို့ချည်း ထင်နေတာ၊ သူ့သမီးတွေကလဲ လက်နှစ်ဖက်တည်း ရှိတာဟဲ့။ အဲဒီ ဘုရင်မက သူ့ကိုယ်သူ လိုတရနေတယ် မှတ်တာ’

‘ဒေါ်ဒေါ်က ငယ်ငယ်က ခိုင်းမှမခိုင်းတာ’

ဟာ... မမစောအသံပဲ၊ မမစောရောက်နေတယ်တော့၊ ပျော် လိုက်တာ။

‘ဟဲ့... ဘယ်အချိန်သွားခိုင်းမလဲဟဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကလေးမို့လို့၊ နောက်ကျောင်းထားတော့ ကျောင်းသူမို့လို့၊ မိဘကတော့ ပညာထူးချွန်ပါစေရယ်လို့၊ သူဝတ်တဲ့ထဘီတောင် ငါကလိုက်လျှော် ပေးခဲ့တာ၊ ဈေးလယ်ကောင်မှာ ငါးမူးဖိုး၊ တစ်ကျပ်ဖိုးရောင်းပြီး ရသမျှ အမြတ်ကလေးနဲ့ ခြစ်ခြုတ်ပြီးတော့ သူကျောင်းမှာဆုယူဖို့ ဝတ်ကောင်း စားလှကလေးတွေ ဝယ်ဝယ်ဆင်ရတာ၊ မယ်မင်းကြီးမက ဆယ်တန်း တောင် မဖြေရသေးဘူး၊ လင်ရသွားပါရောလား၊ ကလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီး လင်သေမှ ငါ့ဆီပြန်ရောက်လာတဲ့ဟာကို၊ အဲဒီ သူ့လင်ကိုကျ တော့ သူထမင်းချက်မကျွေးရဘူးလား၊ ဘာနဲ့စားနေကြတုန်း၊ ယူလိုက် တဲ့ လင်ကလဲ ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ မေမေတစ်ယောက်ကတော့ အငှာကို ရေနူးနေပြန်ပါပြီ။ ခုနေခါ ဆတ်ခနဲထ တံခါးခေါက်ပြီး အိမ်ထဲဝင် လိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ မေမေ့အသံ တိတ်ပဲသွားမလား၊ ဒေါသ ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အရှိန်မသေဘဲ နားရင်းပဲ ဆက်အုပ်လေမလား၊ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

‘မိန်းကလေးကလဲ တစ်ယောက်တည်းပါ၊ အကြီးဆုံးကလဲ ဖြစ်၊ အဖေ့အသည်းနှလုံးလေ၊ ပုံပြင်ထဲက လင်မယားလို့ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ မှာ ‘ငါးတစ်ကောင်ရလိုက်ရင်း ငါ့သမီးရှင်ထွေး ဈေးတင်ဖို့လေး၊ နောက်ငါးတစ်ကောင်ရလဲ ငါ့သမီးရှင်ထွေးဈေးတင်ဖို့လေး’ ဆိုသလို သူ့ဖို့ချည်းပဲ၊ အငယ်ကောင်တွေက ယောက်ျားလေးတွေတန်မဲ့ လျှော် လိုက်ရ၊ ဖွတ်လိုက်ရ၊ မအေ့ဈေးဗန်း လိုက်ခင်းရ၊ လိုက်ရောင်းရ ထမင်းချက်ရနဲ့ ဒင်းကိုတော့ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်းမလိုက်ရတာ၊ ဟင်း... အရွယ်တောင်မရောက် သေးဘူး၊ ယောင်းမမြင်းစီး ထွက်တော့တာပဲ’

မဟုတ်ဘူးမေမေရဲ့၊ အဲဒါအကြောင်းရှိတယ်၊ ရှေးဘဝက ရေစက်လေ မေမေရဲ့... ရေစက်... ရေစက်... ။

‘သောက်မြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပစ်ကိုထားလိုက်တော့၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ် ဆိုတာကို၊ ဘယ်လောက် စုတ်ပြတ်သတ်သွားတယ် မှတ်သလဲ၊ ကျုပ် ပြန်ခေါ်လို့ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ထဘီနှစ်ထည်ပဲပါတော့တယ်။ နည်းနည်းလေးသာနောက်ကျရင် တွေးဝံ့စရာတောင်မရှိတော့ဘူး’

ဟာ... မေမေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ရှက်လိုက်တာ။

‘ထွက်သွားတုန်းက တစ်ယောက်၊ ပြန်လာတော့သုံးယောက်၊ ကျုပ်တို့ ကုသိုလ်ကံပေါ့အေ၊ သူကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ နည်းနည်းပြောင်းလာတာကလေးပဲ ရှိတယ်၊ အပြင်လောကမှာ လူပေါင်းသူပေါင်း ဆန့်ခွဲတယ်ပေါ့အေ။ ဘယ်နေရာမဆို သူအကုန်သိ၊ အကုန်တတ်၊ အကုန်နားလည်၊ ကျုပ်တို့အိမ်ကို သူကလေးတွေ တထောကြီးနဲ့ ပြန်လာတာအေ၊ ဖအေကလဲ သူ့သမီးကို ဘဝကသင်ပေးလိုက်သတဲ့။ သူ့သမီး အမြင်တွေကျယ်လာသတဲ့၊ ဗဟုသုတတွေတိုးလာသတဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံပဲလိုချင်တယ်၊ ကျုပ်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ခေါင်းထဲမှာ တစ်ပြားကိုနှစ်ပြားပွတ်ပြီး တိုးလာတဲ့လူဦးရေနဲ့ လောက်ငအောင် ချက်နေရတာ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲတယ်မှတ်သလဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ကလေးတွေကို အဖေတွေ၊ မောင်တွေက ထိန်းရတာ၊ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုရသေးတာ၊ အဲဒါတွေမြင်လို့လဲ ကူရကောင်းမှန်းမသိဘူး၊ ကျုပ်မလဲ ဈေးနဲ့မီးဖိုချောင်နဲ့ လွန်းထိုးနေတာ’

အင်း... ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါရဲ့၊ ကလေးတွေ ငယ်ငယ်ကအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ရင် မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့ မောင်လေးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ပြန်မြင်လာတယ်။

‘အခု ငါအသက်ကြီးတော့ သူ့ကိုဈေးဆိုင် ထိုင်ခိုင်းပါတယ်၊ ပြုတ်လိုက်တဲ့အရင်း၊ ခဏခဏထည့်လို့ကိုပဲ မလောက်နိုင်တော့ဘူး’

မလောက်လည်း သမီးပဲရောင်းရတာပဲ မဟုတ်လားမေမေရဲ့။ ရတဲ့အခါလည်းရပါတယ်။ ဟို တလောတုန်းကဆို ဘယ်လောက် ရောင်းကောင်းထားသလဲ။ နတ်သမားတွေ တောင်ပြုံးသွားတဲ့ရက် ကလေး ဆိုင်မှာရောင်းလိုက်ရတာ လက်တောင်မလည်ဘူး။

‘လက်ကလဲ ဖွာသလားမမေးနဲ့၊ အပူအပင်ကလဲ မရှိတတ်ဘဲ ကိုးဟဲ့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ နေ့စာ၊ ညစာ၊ တုံးလုံးစာ၊ မတ်တတ်စာ ဖျားရေးနာရေး တွေးနေရတာနဲ့ ကိုယ်ရှာတဲ့ပိုက်ဆံတောင် ကိုယ်မျို မကျဘူး’

ဒါကြောင့် မေမေ့ကို သမီးက တစ်ရှာရှစ်ဆယ်တန် ဒူးရင်းသီး ကို ခြောက်ဆယ်နဲ့ ရတယ်ဆိုပြီး ဝယ်ကျွေးတာပေါ့ မေမေရဲ့။

‘စေတနာတော့ ကောင်းပါတယ်အေ၊ သူ့လိုစေတနာမျိုးက ငါလဲ ထားတတ်တာပေါ့၊ သူက ငါ့ကို တစ်ခါတလေ သူငယ်နှစ်စား မှတ်နေတာ၊ ခုနှစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်တန် ပန်းသီးတစ်လုံးကို နှစ်ဆယ်ပဲ ပေးရတယ်ဆိုပြီး ဝယ်လာကျွေးသေးတာ၊ ငါက နောက်နေ့ကျငွေနှစ်ရာ ပေးပြီး ဆယ်လုံးဝယ်ခိုင်းတော့ ကောင်မ ထိရော၊ သူကုသိုလ်ရအောင် ဘုန်းကြီးလှူလိုက်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဈေးလယ်ကောင်မှာ နေလာတဲ့ မိန်းမကို လာပတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ’

ဗုဒ္ဓေါ... မလွယ်ပါလား။

‘ပိုက်ဆံများသုံးလိုက်ရင် ဟိုနေရာ ပက်ခနဲ၊ သည်နေရာ ပက်ခနဲ သည်လိုလူမျိုး ဘယ်တော့ကြွေးကင်းမလဲ၊ ရတာကတစ်ရာ၊ သုံးတာကတစ်ထောင်ဆိုတဲ့အစားမျိုး၊ ဘယ်သူကဆိုလဲ သူ့ကိုတွေ့စက

သူဌေးသမီးမှတ်လို့ဆိုပဲ၊ ပြီးတော့မှ ပေါင်းရင်းပေါင်းရင်း သူဌေးသမီး အစစ်မဟုတ်ဘဲ သူဌေးမဂိုက်ဖမ်းနေမှန်း သိသွားလိမ့်မယ်၊ အသာနေ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သူက သူများကို ကျွေးချင်၊ မွေးချင်တဲ့ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ဆီလာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဝယ်ခြမ်း ခဲ့တာပဲ၊ သူက လူတစ်ဖက်သားကိုလဲ အားကြီးသနားတတ်၊ ကူညီ တတ်တာ’

‘သူကူညီတာက သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စတွေဆို ရင် ငါမပြောပါဘူးအေ၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ပါမနေရဘူး၊ ကျောင်းနေရင်း ဒုက္ခဖြစ်တဲ့လူကို ကျောင်းထားပေးရတာနဲ့၊ တောကတက်လာပြီး ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိတဲ့သူတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာ၊ ထမင်းကျွေး ပညာ သင်ပေး၊ ပြီးတော့ အလုပ်ပါရှာပေး၊ အဲဒီကလေးတွေက သူ့အပေါ် သိတတ်တဲ့လူလဲ သိတတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် အခုတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ အဲဒီလူတွေက ကောင်း တယ်အေ၊ သူကမကောင်းတာ၊ အဲဒါလေးတွေက ကျေးဇူးသိတတ်လို့ ကူညီဖို့လာရင် သူက ခါခါလွှတ်သေးတာ၊ နောက်ကသာ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ဒုက္ခ သည်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာ တာ၊ ကျုပ်မှာလဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးလိုက်ရတာ လျှာကိုထွက်မတတ်၊ သူ့ ဟာသူ ရှာနိုင်ဖွေနိုင်လို့ကတော့ လူတကာကို ကယ်တင်ရှင်လုပ်နေတာ မပြောပါဘူး။ ခုတော့ သူမျက်နှာလိုအားရ လုပ်သမျှတွေက ကျုပ်ဒုက္ခ ရောက်ဖို့ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါမခံနိုင် ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်များ ခေါ်တင်လာခဲ့လို့ကတော့ ညည်းခေါ် လာတဲ့လူ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ညည်းဆင်းသွားတော့လို့ နှင်ကိုချလိုက် တော့မယ်’

‘ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ ပြောင်းပြန်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလူတွေက အလကားလာနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်အောင့်တစ်ဖြုတ် မှီခိုတုန်း ကြိုးစားပမ်းစား သူတို့ တက်လမ်း သူတို့ရှာပြီး အချိန်တန်ထွက်သွားကြတာ၊ သူက ဒီမှာ တစ်သက်လုံး ငါ့ကိုဒုက္ခပေးနေမှာ၊ သူပါမရှိတော့ရင် ငါလဲ ဒီဒုက္ခတွေ အေးရော မဟုတ်လား’

ဘုရား... ဘုရား၊ တော်ပါသေးရဲ့။ အခုလောလောဆယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အိမ်ခေါ်လာဖို့ အစီအစဉ် မရှိသေးလို့။ နို့မဟုတ်ရင် ခေါင်းနဲ့ဆင်းရမှာ။

‘သူက သူများ ဒုက္ခရောက်ရင်ကို မနေတတ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့’

‘အဲဒီလိုမနေတတ်လို့ ဒုက္ခတွေက သူ့ဆီကို ရောက်ရောက် လာတာပေါ့အေ့၊ ဟင်... ညည်းဟာမက သူ့ကိုယ်သူ လည်လှပြီ မှတ်နေတာ၊ လူတွေက သူ့ထက်တောင် ပိုလည်သေးတယ်’

‘ကျုပ်က မစ္စရိယနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးတော်၊ ယောက်ျား ဆုံးသွားလို့ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဝေဒနာသည်မိန်းမနဲ့ မိသားစုကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုကူပြီး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ကူညီပေး တာမျိုးကျတော့ ကျုပ်က သာဓုအကြိမ်ကြိမ် ခေါ်လိုက်ပါပေရဲ့၊ လင်က ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်ပြီး ရှာဖွေမကျွေးတဲ့မိသားစုက ဈေးရောင်းဖို့ ခဏခဏ အရင်းလာတောင်းခိုင်းတာကျတော့ ကျုပ်တင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆိုင်နီးပါးချင်းတွေကပါ မသဏာဘူးတော့၊ ဒီကောင်မလေး အရင်း ပြုတ်တော့ သူကသူဌေးလုပ်ပြီး ထုတ်ပေး၊ သူ့အရင်းပြုတ်တော့ ကျုပ်က မရှိ ရှိတာ ခြစ်ခြုတ်ပေးဆိုတော့ မြင်တဲ့လူက ကျေနပ်နိုင်ပါ့ မလား’

အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ မေမေက အဆူသန်ပါတယ် ဆိုကာမှ အဲဒီကလေးတွေကလည်း အတို့အထောင်၊ အဲဒီကောင်မလေး သားအမိ တွေ အရင်းပြုတ်ပြီး ကိုယ့်ဆီလာတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြိုမြင်ကြရင် ကိုယ့်ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ခေါ်ထုတ်တဲ့လူက ခေါ်ထုတ်ပြီး ကျန်တဲ့လူက ခရီးထွက်သွားတယ်၊ မရှိဘူးဆိုပြီး ပြောပြောလွှတ်တာ နောက်မှသိပြီး ကိုယ်အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒါတွေလည်း မေမေ့ နား ရောက်တာပဲလား။

‘ငါကသာ သမီးဆိုလို့ သူ့တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ သူ့မှာက သမီးတွေကို နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ တော်တဲ့လူတွေကျတော့ လည်း တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတော်ကိုရှားတယ်၊ အဲဒီတော်တဲ့ လူလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရှိနေလို့ သူခံသာနေတာပေါ့’

ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ပါရမီကို ဖြည့်နေတဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ကိုယ့်မွေးစားသမီးလေးကို ပြောတာပါ။ အဲဒီ နှစ်ယောက်ကိုတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျတယ်။ ကျမှာပေါ့၊ သူတို့ကလူစေ့ တက်စေ့ အလိုက်သိပြီး အောက်သက်ကျေတာကိုး။

‘တလောတုန်းကလဲ ငယ်ငယ်က သူ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့ဖူးတဲ့ကလေးက နိုင်ငံခြားက ခဏပြန်လာတော့ သူ့ကိုလာကန်တော့ တယ်၊ ကျုပ်တို့ရှေ့တင် ပိုက်ဆံတွေတစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ကန်တော့တာ၊ အသုံးမလိုဘူး၊ သူ့စေတနာကို အဲသလို မချေဖျက်နဲ့ဆိုပြီး လက်မခံ တော့ ဟိုကလေးက ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြန်ယူသွားရတယ်။ သူစာရေး ဖို့ဆိုပြီး ဘောလ်ပင်လေးတစ်ချောင်းပဲ ပေးသွားရရှာတယ်။ နောက် တစ်နေ့လဲကျရော ဒင်းက အဲဒီဘောလ်ပင်ကို ပန်းဆိုးတန်းမှာလည်ပြီး ရောင်းနေပါရောလား၊ သူ့ဆီက ဘောလ်ပင်ကိုဝယ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပေးခဲ့ ရတဲ့လူကပြောတာ၊ အဲသလောက် အရှက်မရှိတဲ့ကောင်မ’

အဲဒါလည်းပြန်ကြားမယ်လို့တော့ အစကတည်းကထင်သား။ စာရေးကိရိယာဆိုင်မှာ ပတ်ကားဘောလ်ပင်ကို ရောင်းဖို့ဈေးမတည့် ဖြစ်နေကြတုန်း၊ သူငယ်ချင်း ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကိုယ့်ဆီကတောင်းဝယ်တော့ အဟုတ်မှတ်လို့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဈေးနဲ့ သူ့ကိုရောင်းလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါကို ဟုတ်တိပတ်တိနဲ့ ဝယ်ပြီးမှ ကိုယ့် ကလေးတွေအတွက် သူက မွေးနေ့လက်ဆောင် ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ သူများအသနားခံရတာ အတော်လေးတော့ မခံချင်စရာကောင်းတယ်။ သူကကိုယ့်ကို အသနားလွန်ပြီး ကိုယ်အဆင်မပြေရှာတဲ့ အကြောင်း ကိုယ့်အမေကိုသွားပြီး ကြားပွဲစားလုပ်ပေးပုံရတယ်။ မေမေကသိသွား ပြန်ရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘောလ်ပင်အကြောင်း မေမေမသိသေး တာရှိတယ်။ ဘောလ်ပင်လည်း လက်ထဲပြန်ရောက်ရော ကိုယ့်သား သမီးပစ္စည်း၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုပြီး ဆိုင်မှာတစ်ခါထပ် ရောင်းလိုက်တော့ ပိုက်ဆံနှစ်ခါရတာပေါ့။

မေမေနယ်... ဘယ်တုန်းကများ အောင့်ထားလည်းမသိဘူး။ တရစပ်ကို ပြောနေတော့တာ။ တော်ပါတော့မေမေရဲ့။ အထဲဝင်ချင် လှပြီ။ ဗိုက်လည်းဆာလှပြီ။ အပြင်မှာ ဘာတွေစားစား မေမေလက်ရာ လောက် မကောင်းဘူး မေမေရဲ့။

‘ညာတကာနန္ဒသင်္ဂဟော’ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်ကို ငါ လက်ကိုင်ထားတာပါ။ ညည်းဟာမက လွန်လွန်းလို့ကို ပြောနေရတာ၊ ချမ်းသာနေ၊ ပိုလျှံနေလို့က မပြောပါဘူး၊ ခုတော့ ကျုပ်တို့မှာ တစ်နေ့ လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာ၊ သူ့အဖေရော၊ ငါရော အသက်ခုနှစ်ဆယ် ကျော်ပြီ၊ ဒါတောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေသေးလို့၊ ဗြုန်းခနဲများ လဲသွား ရင် ဘယ်မှာလဲ တုံးလုံးစာ’

ဟုတ်သားပဲနော်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ သမီးမေ့နေတယ်။ သူများတွေကို သနားနေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်အမေကို ကိုယ်သနားဖို့ မေ့နေတယ်။

‘ဈေးထဲသွားရင်လဲ ဘယ်တော့မှ သူ့ရှာမတွေ့ဘူး၊ ဆိုင်ကြီး သူများနဲ့ထားပြီး သွားချင်ရာသွားနေတာပဲ’

သွားချင်ရာသွားတာမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့။ မသွားမဖြစ်တဲ့ နေရာတွေ၊ လူမှုရေးတွေပါမေမေရယ်။

‘ဒါကြောင့်လဲ စီးပွားမဖြစ်တာပေါ့အေ၊ တော်ရုံတန်ရုံလဲ ကျုပ် မသိချင်ဟန်ဆောင် နေလိုက်ပါတယ်၊ တစ်နေကုန် သွားချင်ရာ သွားစမ်းပါအေ၊ ညနေတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လာပေါ့၊ အခုတော့ ၈ နာရီ၊ ၉နာရီမှပြန်လာ၊ ဒါမိန်းမ အိမ်ပြန်ချိန်လား’

ဟုတ်တယ်မေမေရဲ့။ အခုခေတ်မှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး အစွမ်းအစရှိတဲ့ မိန်းမတွေက အဲဒီအချိန်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြတယ်။ သူတို့က အလုပ်များတယ်လေ။

ပြီးတော့ နေတောင်မဝင်သေးဘဲ အိမ်ပြန်တော့ သူများတွေက အထင်သေးမှာပေါ့မေမေရဲ့။ ဒီကောင်မ ဘယ်သူမှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ စကားပြောဖော်တောင်မရှိလို့ အစောကြီး အစောကြီး... အိမ်ပြန်ရောက်နေတယ်လို့ ထင်မှာပေါ့။ ဆေးဖော်ကြောဖော် လုပ်မယ့်လူတောင် မရှိဘူးလို့ ထင်မှာပေါ့။ မေမေရဲ့။ ဟင်း... ဟင်း။

‘မဟုတ်တဲ့ဟာမျိုးကျ အားကြီးတတ်တယ်၊ မိဘက ဟုတ်တာပြောရင်သာ မခံချင်တာ’

အခုခံနေတယ်လေ မေမေရဲ့။ ဘယ်တုန်းက ဒီလောက် အကြာကြီး နားထောင်နေဖူးလို့လဲ။

‘အခုလဲကြည့်၊ ရှစ်နာရီကျော်သွားပြီ၊ ပြန်မလာသေးဘူး။
အောက်က လှေကားတံခါးတောင် ပိတ်သွားပြီလားမသိဘူး’

ဟင်... ဒီမှာရောက်နေတာဖြင့် တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။

‘ဟဲ့... ဝရန်တာမီး ဖွင့်လိုက်စမ်း၊ အောက်ကိုလဲ ငုံ့ကြည့်ဦး၊
လှေကားမီးမှ ဖွင့်ထားရဲ့လားလို့။ မှန်း... ငါထွက်ကြည့်စမ်းမယ်၊
လာရင် အိမ်ရှေ့ကားဂိတ်က လာမှာတဲ့၊ တို့ဝရန်တာထွက်ပြီး စောင့်ရင်
ကောင်းမယ်’

‘မိုးချုပ်တော့ မိဘက စိတ်ပူတယ်ဟဲ့၊ ငါ့မှာ ညခုနစ်နာရီ
ထိုးရင်ကို မျှော်ရပြီ၊ နေလို့ထိုင်လို့ မထိတော့ဘူး၊ မိုးကချုပ်ချုပ်နဲ့
မီးပျက်တဲ့နေ့များဆို လှေကားအချိုးတွေမှာ ဖယောင်းတိုင်လိုက်ထွန်း
ထားရသေးတာ၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ လိမ့်ကျမှာစိုးလို့၊ သူ့ဟာသူ
ဘယ်အရွယ်ပဲ ရှိနေနေ၊ သားသမီးဟာ သားသမီးပဲဟဲ့၊ ငါကတော့
ပူရတာပဲ’

အင်း... အခုမှ စိတ်ပူနေ၊ စောစောကတော့ ငယ်ကျိုးငယ်နာ
တွေ လျှောက်ပြောနေပြီးတော့။

‘သိပ်အစောကြီး မပြန်ရင်နေပါအေ၊ ဖိနာရီ ၇နာရီလောက်
ပြန်ရောက်ရင်တော်ပါပြီ၊ အခုတော့ လှေကားသေ့တစ်ချောင်း အပို
လုပ်ထားပြီး၊ ရောက်ချင်တဲ့အချိန်မှ ရောက်တော့ ကျုပ်တို့မှာ ညဘက်
ဘုရားတောင် စောစောထိုင်ရှိခိုးလို့ စိတ်မဖြောင့်ရတဲ့ဘဝ’

ရှိခိုးပါ၊ ရှိခိုးပါ နောက်ကို စောစောပြန်ပါမယ်။

‘ကားတွေတောင် အလာကျဲသွားပြီဟဲ့၊ ခုထိ ပြန်မလာသေး
ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်များခရီးလွန်နေပါလိမ့်’

မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဝင်တော့မှပဲ၊ ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်
ကြာသလဲ မသိဘူး။ ခြေထောက်တောင် ကျဉ်နေတယ်။

မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘဲလံတီးလိုက်တော့ အထဲက...

‘ဟော... လာပြီနဲ့တူတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ သူ့
အကြောင်း ပြောနေတာသိသွားရင် မယ်မင်းကြီးမက ကောက်တော်
မူဦးမှာ’

သူပြောလိုက်မှ စိတ်ကောက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတော့တာ။
သစ်သားတံခါးပွင့်သွား၊ သံပန်းတံခါးနောက်က မေမေ့ကို
ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မေမေလက်ထဲမှာ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့သော့
တစ်ချောင်းကို အဆင်သင့်ကိုင်လို့။

‘စောစောဝင်း ရောက်နေတယ်’

မေမေက မမစောရောက်တဲ့အကြောင်း သတင်းပေးရင်းနဲ့
လက်ထဲကဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူတယ်။

‘သိသားပဲ’

ကိုယ်က ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟဲ့... ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ စောစောဝင်းက ဒီညနေ
ရထားနဲ့မှ ရောက်လာတဲ့ဟာ’

‘မေမေတို့ စကားပြောသံကြားလို့ သိတာပေါ့’

‘ဟောတော့... ညည်းက အခုမှတက်လာတာ မဟုတ်ဘူး
လား၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ’

‘အစောကြီးကတည်းက၊ အစောကြီးကတည်းက၊ ထဘီနှစ်
ထည်နဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတာ မတိုင်ခင် အစောကြီးကတည်းက’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အငေါ်တူးပေးလိုက်တော့ မေမေတိတ်
သွားကရော။ ဟင်း... အခုတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ပြန်အားနာသွားပြီ
မဟုတ်လား။ ပြောတုန်းက ပြောပြီးတော့။

အိမ်ထဲတန်းဝင်ပြီးအဝတ်အစားလဲနေတုန်းမေမေအခန်းဝက
နေလာပြီး...

‘ညည်း ကြာဆံချက်စားချင်တယ်ဆို၊ ဒီညနေမှ ချက်ထား
တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ ပျစ်နှစ်နေတာပဲ၊ မီးဖွင့်ပြီး နွေးထားလိုက်
ရမလား’

‘မစားတော့ဘူး၊ အိပ်တော့မယ်’

ကြားတာနဲ့တင် သွားရည်ယိုလာပြီ။ ကောက်လက်စနဲ့မို့
ခဏတော့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ ထခိုးစားမယ်။

‘မစားချင်လဲ ညည်းသဘောပဲ၊ အကုန်သက်သာတယ်’

တင်လိုက်တာ နည်းနည်းများသွားပြီ ထင်တယ်။ မေမေက
သိပ်စိတ်မရှည်တတ်။ သည့်ထက်ထပ်ပြီး အငေါ်တူးပြလိုက်ရင်
အတုတ်ခံရမှာ ကျိန်းသေတယ်။ အသာလေးကုပ်ပြီး အခန်းအောင်း
နေလိုက်မှ...

ခဏနေတော့ မမစော အခန်းထဲဝင်လာတယ်။ မမစောနဲ့
ကတော့ ညီအစ်မပေမယ့် သူငယ်ချင်းလိုဆိုတော့ အတွင်းရော၊ အပြင်
ရော ပေါင်းလို့ရတယ်။ မမစောက ကိုယ့်ကိုသဘောကျတဲ့ မျက်နှာ
ကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး...

‘ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ နင်အကုန်ကြားလား’

‘ကြားတာပေါ့၊ သူက ကျွန်တော်မရှိဘူးထင်ပြီး ပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ် တွယ်နေတာ’

‘ဟုတ်လား၊ နင်ရှိတော့ မပြောရဲဘူးလား’

‘ကျွန်တော်က အပြောမှမခံဘဲ၊ သူပြောတာနဲ့ ပြေးတာပဲ၊
အခု မမစောလာမှပဲ သူ့မှာ အစအဆုံးပြောလို့ ရတော့တယ်၊ ဒါတောင်
ကျွန်တော့်လဲမြင်ရော တိတ်သွားတာပဲ’

မမစောက သဘောကျကာ ရယ်တော့သည်။
‘အဲဒါ နင့်အမေဟဲ့’
‘သိသားပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’
‘ဘာဖြစ်ရမလဲ မအေဆိုတာ သမီးရဲ့ခြေကို အကုန်မြင်တယ်
ဟဲ့၊ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာ၊ အခုပြောတာ ငါ့ကိုပြောပြနေတယ်
မထင်နဲ့၊ တံခါးဝကို မျက်စပစ်ပစ်ပြီး ပြောနေတာသိရဲ့လား’
ဘုရားရေ... ခံလိုက်ရပြီ။
တကယ်တော့ ဒီညကမှ နံနက်ကထက် ပိုလှတာ...။ ။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း . . .။

ဖန်တီးသူအကြိုက်
လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

သင်နှင်းယု

သင်သွဦး

ကြူကြူသင်း

မစန္ဒာ

ဂျွန်

နနဂျည် (အင်းဝ)

သန်းမြင့်အောင်

creaticnyinyi